

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALASKA TATILI

DEBBIE MACOMBER

Alaska Tatili

©psilon

New York Times çoksatınlar listesinin vazgeçilmez ismi **Debbie Macomber** bizi Alaska'nın büyüklü doğasına davet ediyor ve aşkı en beklenmedik yerde bulduğumuzda onu korumanın nasıl mümkün olduğunu gösteriyor.

Josie, hayallerindeki işe nihayet kabul edilmiştir. İşe başlamadan önce yaz aylarını Alaska'nın muhteşem kasabası Ponder'da açıcılık yaparak geçirmeye karar verir. Bu gözlerden uzak kasabada yaşayan insanların sıra dışı hayatlarının cazibesine kapılır ve kendine yepyeni arkadaşlar edinir. Bunlar arasında, sakın bir yaşam süren, tutkulu kılıç ustası Palmer Saxon da vardır.

Josie ve Palmer, Alaska'nın uzun yaz günlerinde yakınlaştılar da Josie sonbaharda gerçek hayata ve zorluklarla elde ettiği kariyerine geri dönecektir. Öte yandan Palmer, Josie'nin Ponder'da kalması için elinden geleni yapmaya hazırdır. Josie ise aşk için kariyerini feda etmeyi hiç mi hiç istememektedir.

Ancak Josie, kış bastırmadan önce Ponder'dan kalkan son feribotu kaçırmış ve burada mahsur kalır. Eğer geri dönmezse işini kaybedecektir ve Alaska'dan gitmek için her yolu denemeye kararlıdır.

Debbie Macomber, bu güzel kış hikâyesinde, evimizi aramak için çıktığımız uzun yolculukların aşkla nasıl güzelleştiğini, Alaska'nın eşsiz atmosferinin ev sahipliğinde anlatıyor.

KDV'den
muafır.

Alaska Tatili

Orijinal Adı: *Alaskan Holiday*

Debbie Macomber

Çeviri: Gözde Koca

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Nimet Kirşan

Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Çağla Yön

ZM

2. Baskı: Şubat 2024

ISBN: 978-625-414-508-7

© Debbie Macomber, 2018

Bu eserin Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, yazarın orijinal yayıncısı (Random House'un alt markalarından olan) Ballantine Books'tan alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / istanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Alaska Tatili

DEBBIE
MACOMBER

Çeviri
Gözde Koca

©psilon'

Ekim 2018
Sevgili Dostlar,

Şüphesiz Alaska'nın özel bir yanı var. 49. eyalette yaşamayı seçenler çetin ceviz olur. Bir keresinde Alaska'da erkekler gibi kadınların da erkek olduğunu okumuştum. Ayrıca Alaska'da bekâr kadınların bahtlarının açık olduğunu ama açık bahtın da bahtsızlık olduğu söyleniyor. Tamam, bu kadar şaka yeter.

Yıldızlı Gece'nin çokça okunmasından sonra yayıncım Alaska'da geçen başka bir hikâye daha yazmamı tavsiye etti. Uzak Kuzey Alaska'da geçen bir hikâyenin aklımda belirmesi fazla uzun sürmedi. Alaska'nın özellikle bu yakasını çok seviyorum. Yıllar önce Wayne ile ikimiz, 1990'larda yazdığım bir dizi kitap için araştırma yapmak üzere Kuzey Kutup Dairesi'nden geçtik. Bettles adında küçük bir kasabaya indik ve günü bu küçük Arktik kasabasında geçirdik, böylece tundradaki yaşamın tadına doğrudan varabildim. Bu kalplerimizin birbirine sokulduğu bir yolculuktu.

Palmer ile Josie'ye âşık olacağınızı umuyorum. Josie hayatta planları olan bir kadın ama bunların hiçbirinde aşkı bulmaya dair bir şey yok, özellikle de Uzak Kuzey'de yaşayan bir adamda. Geleceğe dair hedefleri, hayalleri ve planları var; Seattle'da onu hayatının fırsatı bekliyor. Palmer'ın da kendi planları var tabii, mesela Josie'yi karısı yapmak. Ve Jack! Sizi güldüreceğine inanıyorum. Hop. Çok fazla detay vermeyeyim. Henüz sayfaları çevirmediğiniz ama birazdan

çevireceksiniz. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve kendinizi onların hikâyesine bırakın. Umarım okurken bir noktada gözlerinizi yumar ve Kuzey Işıkları'nın çıtırtılı seslerini duyarsınız.

En içten sevgilerimle,

Ruthi Macomber

*Yazar, kuzen, dost Robert Macomber ve
onun harika eşi Nancy Glickman'a...*

Birinci Bölüm

Palmer

“Josie’ye açılacak mısın, açılmayacak mısın?” diye sordu Alicia.

Gözlerimi yumdum. Kalbimin daralan göğsümün içinde taklalar attığını hissediyordum.

“Palmer beni duyuyor musun?”

“Gayet iyi duyuyorum.” Ablamı aramakla hata ettiğimi biliyordum. Alicia lafını esirgeyecek biri değildi. Josie’ye olan hislerimi biliyordu ve ablam olarak, Josie’nin ona olan hislerimi öğrenmeden kasabadan gitmesine göz yummamakta kararlıydı.

“Öyleyse cevap ver. Josie’ye ona âşık olduğunu söyleyecek misin?”

Ablam ile Alaska’da, Kuzey Kutup Dairesi’nin üzerinde kalan küçük bir kasabada büyüdük. Evde eğitim görmüştük, bu yüzden çoğu çocuğun sosyal hayatta edindiği birçok tecrübeye sahip değildim. Yine de bundan hiç pişman değilim, bazı becerilerimin eksik olmasını saymazsak eğer. Alicia, insanın kalbini parçalanma olasılığı olduğunu bile bile doğrama tahtasının üzerine koymasından çok kolay bir şeymiş gibi bahsediyordu.

Sorun şu ki hiçbir zaman romantik biri olmadım. Romantikliği şehirli çocuklara bıraktım. Ben bir erkeğim, Alaska erkeği; romantik, süslü kelimeler bana *pumpkin-spice latte* kadar yabancı. Doğru, konu bir kadının ayaklarını yerden kesmeye gelince dünyanın en kalın kafalı erkeğine dönüşüyorum, şiirler okuyan bir adam asla çıkmaz benden. Elimde değil, Alaska'nın vahşi doğasını mesken edinmişim. Ponder, insanların medeniyet dediği yerlerden kilometrelerce uzakta, Arktik Alaska bölgesi yakınlarında, Fairbanks şehrinin kuzey doğusunda kalıyor ve nüfusu pansiyonların açık olduğu sezon zamanlarında en fazla üç yüze çıkıyor. Kışın ise bu sayı bir avuç yürekli erkeğe, kadına ve birkaç aileye düşüyor.

Alicia ya şimdi konuşacağımı ya da sonsuza kadar susacağımı hatırlattı. Klişe lafları pek sevmem, özellikle de içim içimi yerken. Josie'ye onu sevdiğimi, Ponder'da kalmasını istediğimi söylememin düşüncesi bile beni soğuk soğuk terletmeye yetti. Geçen yıl geçirdiğim gripten bile daha beter hissettim. Balıkçılık ve avcılık alanları sezonda çok fazla ziyaretçiyi çekse de Ponder'daki bekâr kadın sayısı çok azdı. Pansiyonda çalışan ya da Fairbanks'e gittiğimde karşılaştığım kadınlar dışında son yıllarda hiçbir kadınla tanışmamıştım. Pansiyon çalışanlarının çoğu üniversite öğrencisiydi ve o kadar uçarı ve çocuksulardı ki hiçbir zaman ilgimi çekmemişlerdi.

Josie Avery'nin gelişiyle her şey değişti.

Yirmilerinin ortasında idi ve mayıstan ekimin sonuna kadar süren sezon için pansiyonda şef olarak işe alınmıştı. Onu görür görmez farklı olduğunu anladım. Gözüme ilk çarpan telefonu elinden düşürmeme gibi bir huyu olmadığıydı. Onu ikinci görüşümde kitap okuyordu. Kafasını kaldırıp bana gülümsediğinde donakaldım. Gözleri ışıldadı, onların içinde boğulacak gibi olduğuma yemin edebilirim. Güneş ışığı

ağaçların arasından süzülerek gökkuşağının sonundaki hazine gibi onun üzerine düşmüştü. Uzun, koyu renkli saçları omuzlarına dökülüyordu. Kot pantolon ve bot giymişti. O anda yaşananları nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Kulağa çılgınca geleceğinin farkındayım ama somut bir şey hissettim, sanki biri bana vurmuş gibi. O kadar sert ve güçlü bir darbeydi ki bir adım geriye sendeledim.

Bunca zamandır aradığım şeyin o olduğunu daha o anda anlamıştım. Zeki, duyarlı ve muhteşem bir mizah anlayışına sahip olduğunu öğrenmem de uzun sürmedi. Onun yanındayken başka hiçbir kadınla olmadığım kadar huzurluydum. Onunla daha önce hiç kimseyle, hatta kız kardeşimle bile olmadığım kadar rahat konuşabildiğimi fark ettim.

Tamam, ne yalan söyleyeyim, bunda güzelliğinin de payı vardı. Yani inkâr edilemeyecek kadar güzeldi. Gözleri çok hoştu ve vücut ölçüleri idealdi, çok zayıf değildi. Gerçi kadınlar erkeklerin vücutları hakkında konuşmasından pek hoşlanmazlar. Dahası, Josie işinde de çok iyiydi ve pansiyondan daha önce hiç bu kadar lezzetli yemekler çıkmamıştı.

Kulübeye av etlerini getiren ihtiyar Jack Corcoran neredeyse her akşam yemeğini orada yer olmuştu. Ona eşlik ediyordum, ne de olsa bunca yıllık hukukumuz vardı ama bu Josie gelene kadar pek yaptığım bir şey değildi. Akşam yemeklerine gelmem Caribou Lake Pansiyonu'nun sahibi ve işletmecisi olan Brewsterların gözünden kaçmadı ve sıklaştıran ziyaretlerimin nedenini tahmin ettiler. Josie'nin çalışma saatlerini, bilerek akşam saatlerinde vakit geçirmemizi sağlayacak şekilde ayarladılar ve bu sayede ona Ponder'ın güzelliğini ve Alaska'nın vahşi doğasını tanıtabildim. Onu yürüyüşlere çıkardım, Alaska yabanmiersini toplamaya götürdüm. Bu yöreye özgü kızcık çalılara da rastladık, geyik eti için yaptığı sosa yetecek kadar kızcık topladık.

Hemen öncesinde yıldızların altında uzanarak Kuzey Işıkları'nın gökyüzünde yeşiller içinde dans edişini izlemiştik. Bu güzellik karşısında Josie'nin nefesi kesilmişti. Ben ne kadar muhteşem olduğunun pek farkında değildim, gözlerimi ondan alamıyordum.

Josie ile çok güzel zamanlar geçirdik. Ponder'da 4 Temmuz kutlamaları için düzenlenen geleneksel balık tutma yarışında daha önce hiç balık tutmamış olan Josie ona birinciliği getiren balığı tuttu. Acemi şansı olduğunu söyledi. Onun için çok heyecanlandım.

Josie ile en çok da kısa akşam yürüyüşlerimizden keyif alıyorduk. Yazın yirmi iki saate varan gün ışığı sayesinde Josie'nin kulübedeki işlerini bitirdikten sonra tundrayı keşfetmek için bolca zamanı oluyordu.

Onun yanında rahattım, bu da bana Ponder'da benimle yaşamasının ne kadar güzel olacağını düşündürüyordu. Josie'yi çok iyi anlaşıcağımızı anlayacak kadar tanıyordum ve anlaşıyorduk da. Hava sıfırın altında elli dereceye kadar düştüğünde insanlar yalnızlaşır ve eve kapanır. Otuzuncu yaş gününe yaklaştığım şu günlerde, Alicia'nın da bana sürekli hatırlattığı gibi, evlenmeyi ve kendi ailemi kurmayı düşünmemin artık zamanı gelmişti.

Jack de Josie'nin gitmesini istemiyordu. Jack o kadar uzun zamandır bu bölgede yaşıyordu ki manzaranın bir parçası hâline gelmişti. Sözlüğe girip ekşi maya kelimesine barksanız büyük olasılıkla Jack'in bir fotoğrafını görürsünüz, sırf görünüşünden dolayı değil, tüm Ponder'ın yıl boyunca ev yapımı ekmekle beslenmesini sağlayan ekşi mayanın arkasındaki efsane olduğu için de. Jack yabani hayvan tedarik etmenin yanı sıra pansiyonda av rehberi olarak çalışıyordu. Avcıları vahşi doğaya götürüyor, iki ya da üç gün süren kamplarda turistlere her seferinde gerçek bir Alaska deneyi-

mi yaşıtıyordu. Boş zamanlarında altın arıyor ancak hiçbir zaman düşlediği gibi zengin olamıyordu.

Josie de şansını denemek istemişti ve bir günümüzü sonuçsuz bir arayışla geçirmiştik. Hiçbir şey bulamamak da ben en büyük hazinemi onda bulduğumu hissediyordum.

Pansiyonu eşi Marianne ile işleten Jerry Brewster gölde balık tutma konusunda ustalaşmıştı. Yaz geldiğinde, Jerry'yi her gün suda bulabilirdiniz çünkü en iyi noktaları biliyordu. Göl, dünyanın en iyi somonlarından bazılarını rastlayabileceğiniz Copper Nehri'nin bir koluydu ve harika bir av alanıydı. İnsanlar Jerry ve Jack'in hünerlerine bayılır ve onlarla avlanma ve balık tutma ayrıcalığına sahip olmak için büyük paralar öderlerdi. Balıkçılık ve avcılık sezonu boyunca pansiyona gidip gelebilmek için yolcu feribotu kullanılırdı; deniz uçağına yetecek paranız yoksa Ponder'a gidip gelmenin tek yolu buydu. Kış geldiğinde, göl donmadan önce Jerry tekneyi depoya kaldırır ve kış boyunca kalmayacak misafirler son yolcu feribotuna binerdi. Bundan sonra da kızaklı bir uçak Ponder semalarına nadiren uğrar, donmuş göle inerdi.

Çevrede sadece birkaç dükkân ve aile olmasına rağmen, iki tavernası ve iki kilisesi olan küçük bir yaban kasabasının ihtiyaç duyacağı her şeye sahiptik. Kasaba kendini bu şekilde dengeliyordu sanırım. Huzuru ve sessizliği seviyordum ve küçük Ponder kasabasındaki güzel Caribou Gölü'nde kendime hoş bir hayat kurmuştum.

"Ben duydun mu?" diye sordu Alicia.

"Şey..."

"Şaşırmadım. Unuttuysan hatırlatayım, Josie yarın sabah uyanır uyanmaz Seattle'a gidecek."

Sanki hangi gün gideceğini unutabilirmişim gibi. Son birkaç gün içinde Josie'ye defalarca evlenme teklif etmeye çalışmışım ama söylemek istediğim kelimeleri bir türlü bir

araya getirememiştim. Artık son geceye, hatta neredeyse son dakikaya kalmıştı.

“Biliyorum.” Daha şimdiden içimde biriken gerginliği hissedebiliyordum.

“Gitmesine cidden izin verecek misin?” diye çıkıştı kız kardeşim. Alicia’yı ve iki çocuğunu ne kadar sevsem de Josie ile benim için zamanın daraldığını hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. Harekete geçmem için bana baskı yapmasının bir faydası dokunmuyordu. Yine de Alicia bir konuda haklıydı.

Bu işi bu kadar ertelememem gerekirdi ama gerekçem basitti: Korkuyordum ve bunun için iyi bir nedenim vardı. Josie’nin planları vardı; Seattle’da onu bekleyen bir işi vardı. Arkadaşları ve ailesi de vardı. Onu sevmeme ve eşim olmasını istememe rağmen bunun onu kalmaya ikna etmeye yeteceğinden emin değildim. Teklifimi ya şimdi yapacaktım ya da sabahleyin gidişini seyredecektim.

Bu kadar beklememin bir sebebi daha vardı. Ona evlenme teklifini çok erken edersem ve o da teklifimi reddederse pansiyonda geçirdiğimiz zamanları hatırlamanın ikimize de tuhaf hissettireceğini biliyordum. Bu yüzden erteledim. O zamanlar bana mantıklı gelmişti. Bunu son geceye bırakarak onu burada kalıp benimle evlenmeye ikna etmek için kendi üzerimde nasıl bir baskı oluşturacağımın farkında değildim. Sanırım bana deliler gibi âşık olmasını ve gitmek istememesini umuyordum. Eğer durum böyleyse onu kalmaya ikna etmek zor olmazdı.

“Bir kadına sunabileceğin çok şey var, Palmer,” diye kaldığı yerden devam etti Alicia ve bir kere daha düşüncelerimin akışını kesti. “Sonuçta belki o da senden bir adım bekliyor.”

“Keşke.”

“Söyle gitsin. Onu seviyorsun, değil mi? Hamleni yapacaksın o zaman.”

Hamle yapmak ve ben. Komik. Josie ile en fazla el ele tu-

ruşup evrenin sonuymuş gibi öpüşecek kadar ileri gitmiştik. O öpücükler dünyamı sarsmıştı. Ateşliyidiler de. Cızır cızır ve ateşli. Onun da bu öpüşmeden keyif aldığını varsaymak zorundayım çünkü ikimiz de yalnız kalabilmeyi iple çekiyorduk. Kadınlar söz konusu olduğunda akıllarından geçenleri okuyabildiğimi söyleyemem ama birlikte olduğumuzda Josie'nin gözlerinin nasıl ışıldadığını görüyordum ve onun bir gülümsemesi bir hafta veya daha uzun süre aç susuz yaşamama yeterdi. Son altı ay boyunca birlikte saatler geçirmiştik ve özel işlerimiz dışında birbirimizden hiç ayrılamamıştık. Bu kadını sevmeye başlamıştım ve tek umudum onun da aynı şeyi hissetmesiydi.

Josie bir gün sakallarımın onu gıdıkladığını söyledi. Onun için kesebileceğimi söyledim. Bu benim için çok büyük bir fedakârlıktı ama o, omuz silkti ve buna gerek olmadığını söyledi. Bu da bana burada gereğinden fazla kalmaya niyeti olmadığını düşündürttü ama sormazsam asla bilemezdim.

“Yemekten sonra yürüyüşe çıkacağız,” dedim Alicia'ya. “Evlenme teklifini o zaman yapmayı planlıyorum.” Bavulunu çoktan hazırladığını bilmek işimi kolaylaştırmıyordu. Son bir haftadır konuşmalarımız Seattle'daki hayatının etrafında dönüyordu. Oraya dönmeye can atıyor gibiydi. Durmadan onu bekleyen işlerinden bahsediyordu. Bu onun için büyük bir fırsattı. Bu konuşmaların bana cesaret verdiği pek söylenemezdi. Josie ne zaman Seattle'dan bahsetse karnıma ağrılar giriyordu.

“Konuştuktan sonra mutlaka ara beni.”

“Belki ararım.” Böyle bir söz vermek istemiyordum. Her şey Josie ile konuşmamızın nasıl geçeceğine bağlıydı. Eğer beni reddederse kimseyle konuşabilecek havada olacağımı sanmıyordum, buna inatçı kız kardeşim de dahildi.

Alicia ile yaptığım konuşmadan sonra her şeyi gözden geçirmek için çalışmaya biraz ara verdim. Kılıç ustasıydım, kılıç

ve diğer metal silahları dövüyordum. On altı yaşında çıraklığa başladığımdan beri bu zanaatla uğraşıyordum. Evde eğitim gördüğüm için erken mezun olma şansım olmuştu. Üniversite ilgimi çekmiyordu. Ben elleriyle çalışması gereken bir adamım, sadece beyniyle değil.

O zamanlar Amerikan İç Savaşı'nda kullanılan bir kılıcın replikasını yapıyordum. Bu önemli bir görevdi çünkü o güne kadar yaptığım tüm işlerden daha fazla para getiriyordum. Hayatımı sevdiğim işi yaparak kazanacak kadar şanslıydım. Çoğu gün atölyemde demir ocağım, çekicim ve örsümle çalışıyordum. İhtiyaçlarım basitti ve zanaatım bana giderek artan bir şöhret kazandırmıştı.

O akşam Josie ile son şansımdı, bu yüzden bunu doğru yapmalıydım. Konuyu her açmaya kalktığımda dilim tutulduğu için söylemek istediklerimi yazmanın en iyisi olacağını düşündüm. Önemli bir noktayı atlamadığımdan emin olmanın tek yolu buydu.

Ayaklarımın dibinde uyuyan Alaska kurdu köpeğim Hobo ile mutfak masasına oturmuş söyleyeceklerimin listesini çıkarıyordum. Jack geldiğinde listeyi yarılamıştım. Her zamanki gibi kapıyı çalmaya zahmet etmedi.

Mutfağımda oturduğum masadan başımı kaldırdığımda bir dostunu kaybetmiş gibi görüldüğünü fark ettim.

“İyi misin?”

“Hayır,” dedi Jack ve bir sandalye çekip karşıma oturdu. “Pansiyonu kapatıyoruz.”

“Her yıl kapatıyorsunuz, Jack. Bu yeni bir şey değil ki.”

Jack başını salladı. “Ama Josie... gidecek. Şimdiye kadar ki en iyi aşçımız.”

Jack'in kilosunu nasıl koruduğunu hiçbir zaman anlayamadım. Arkadaşımın bir boz ayı gibi yediğine yemin edebilirim.

“Yediğim en güzel geyik soteyi pişiriyor.”

Josie’nin gitmesi benim için harika yemeklerinden çok daha fazlasını kaybetmek anlamına geliyordu. “Evet,” diye onayladım onu.

“Bana veda hediyesi olarak yabanmersinli turtta yaptı, dondurduğu meyvelerden artanları kullanmış. Bütün turtayı silip süpürmüştüm ki bunun son olduğu kafama dank etti.”

O yabanmersinlerini Josie’yle birlikte toplamıştık. Göl kenarında dolaşıp yabanmersini toplamaktan keyif alacağımı hiç sanmazdım. Yine de ucunda onunla vakit geçirmek varsa her şeyi yapmaya hazırdım. Hâlîm fenaydı. Şimdi vakit daraldıkça gideceği düşüncesine katlanamıyordum. Bu da uzayan listemi daha da önemli kılıyordu. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu, hem de hemen.

“Onu sen de özleyeceksin, değil mi?” diye sordu Jack.

“Evet, galiba.” Gereğinden fazlasını söylemememe gerek yoktu.

Jack kaşlarını çattı. “Onunla evlenirsen tam zamanlı olarak burada kalabileceğinin ve bize yemekler yapabileceğinin farkındasın, değil mi?”

“Bize mi?” diye kaşlarımı kaldırdım. Jack’in canı istediğinde yemeğe gelebileceğini düşünmesi hoşuma gitmemişti ama Jack de böyle biriydi işte. İş görgü kurallarına gelince kara cahildi. Onu tanıyorsam her gün bize gelirdi.

“Evet, bize,” dedi Jack. “Beni de davet edersin herhalde.”

Derin bir nefes verdim. “Sanmıyorum.”

Jack onu istemememe gücenmiş gibi görünüyordu.

“O geyik etinden sana da vermiştim ama. Yoksa yanlış mı hatırlıyorum?”

“Bir parça et sana bir ömür boyu bedava yemek hakkı kazandırılmaz.”

“Bir de ekşi mayam var. Yüz elli yaşının üzerinde olduğunu hatırlatırım,” dedi Jack.

“Doğru.” Mayayı sevdiğimi ve düzenli olarak nasiplendiğimi itiraf etmek istedim. Jack’in mayası sayesinde neredeyse her sabah ekşi mayalı krep yiyordum.

“O zaman biraz kıymet bil, evlat.”

Gözlerimi devirmem muhtemelen doğru değildi ama buna engel olamadım.

“Tartışmanın bir faydası yok, Jack. Josie büyük olasılıkla sabahleyin diğer çalışanlarla beraber buradan gidecek.” Karamsar biri olmaktan nefret etsem de listenin gidişatına bakınca büyük şehirde sahip olduklarına kıyasla onu burada kalmaya ikna etmek için sunabileceğim pek bir şey olmadığını yavaş yavaş fark ediyordum.

Jack’in gözleri ışıldadı ve dünyanın tüm sorunlarını çözmeye hazır bir şekilde sırtını dikleştirdi. “Palmer, şaka yapmıyorum. Evlenmelisiniz.”

Karşı çıkmadım ama akşam ona evlenme teklif etmeyi düşündüğümü söyleyecek de değildim.

“Senin yerine teklif etmemi ister misin?” diye sordu Jack. Heyecanlanmıştı, yüzü bu düşünceyle ışıldıyordu. “Ben olsam teklif ederdim ama neredeyse her akşamı onunla geçiren sensin sonuçta. Beni yanlış anlama ama senin yerinde olsaydım, onunla hiç düşünmeden evlenirdim.”

“Ah...”

“Merak etme, senin yerine teklif edebilirim.”

“Ne?” dedim. “Dinle beni moruk, eğer ona biri teklif edecekse o benim. Senin ya da bir başkasının benim adıma konuşmasına ihtiyacım yok.”

Dalgin ve neşesiz görünen Jack omuzlarını düşürüp sandalyeye yaslandı. “Muhtemelen elime yüzüme bulaştırırdım zaten. Daha önce bir kadına evlenme teklif etmiştim ve umduğum gibi sonuçlanmamıştı.”

Bu ilgimi çekmişti. “Ya?” Belki Jack’in başarısız teklifinden *ne yapmamam* gerektiğine dair birkaç ipucu alabilirdim.

“Evet, tundraya düşmüş bir kunduz kadar gergindim. Teklifim pek ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu. Sanırım onu gücendirecek bir şey söylemiştim.”

“Sonra ne oldu?”

Jack kendini bu anıdan kurtarmak istercesine başını salladı. Elini yüzüne götürerek sakalını ovuşturdu. “İnanması zor gelebilir ama eskiden yakışıklı bir adamdım. O zamanlar otuzlarımdaydım ve aile kurmak gibi bir niyetim varsa bir an önce kendime bir kadın bulup harekete geçmem gerektiğini düşünüyordum.”

Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama Jack’e bundan bahsetmeyecektim, yoksa tüm kasaba bunu öğrenirdi.

“Teklifini neden kabul etmediğini söyledi mi?”

“Aslına bakarsan tekliften sonra pek konuşmadı.” Üzerine düşünceli ve hüzünlü hâl çöktü.

“Öyle mi?”

“Av eti pişirmeyi bilmemesini bile dert etmemiştim oysa. Aslında onun pek çok hatasını görmezden gelmeye hazırdım. Bunu ona da söyledim. Bu fedakârlığımı takdir eder diye düşünmüştüm.”

“Peki o ne dedi?”

“Alındı. Nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Erkeklerin onun için sıraya girdiği falan da yoktu. Onunla evlenmek istememin onu mutlu edeceğini sanmıştım.”

“Yemekleri nasıldı?”

“İyi. Bu düşüncemi de pek iyi karşılamamıştı. Kadınlar böyle konularda tuhaf olabiliyorlar. Muhtemelen mutfaktaki hünerlerini abarta abarta anlatmamalıydım.”

“Onu güzel bulduğunu söylemiş miydin?”

“Hayır. Aslına bakarsan çok da güzel sayılmazdı. Ama bu umurumda değildi.”

Gülmemek için kendimi tuttum.

“Bunu ona söylemedin, değil mi?”

“Hayır tabii ki. Bu konularda fena sayılmam. Kadınlar bir erkeğin hayatındaki ışık olduklarını düşünmek isterler.”

“Ona başka neler söyledin?” Jack bilmesede bunları aklıma not ediyordum.

Jack parmağını dudaklarına götürdü. “Üzerinden yirmi yıl geçti, o yüzden neler söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum. Alaska’da bir erkeğe düşen kadın sayısının benim lehime olmadığının farkındaydım, o yüzden de hiçbir zaman beklentilerimi yüksek tutmamıştım. Ona ondan daha iyisini bulamayacağımı söylemiştim sanırım.”

Bu sözlerin zavallı kadında nasıl bir etki bıraktığım hayal edebiliyordum.

Jack başım salladı. “Teklifimi neden kabul etmediğini hâlâ anlamıyorum.”

“Başka bir şey söyledi mi?”

Jack derin bir nefes verdi. “Tek aldığım yanıt kocaman bir HAYIR’dı. Belli ki onu yanlış anladım. Ama bana öyle tatlı davranıyordu ki.”

“Ondan başkasına da evlenme teklif ettiğin oldu mu?”

“Hayır. Bir kere ettim, o da bana yetti. Bir erkek ancak bu kadar reddedilmeyi kaldırabilir ve bu kadarı bile bana çok ağır gelmişti.”

Bunu anlayabiliyordum. Jack bir kere reddedildikten sonra pes etmişti. Açıkçası Josie’den başka biriyle evlenmek istediğimi hayal edemiyordum. Olur da Josie beni reddederse, yıllar sonra Jack gibi geriye bakıp nerede yanlış yaptığımı düşünmekten korkuyordum.

Bunu düşündükçe Josie’yi benimle evlenmeye ikna olması için ihtiyaç duyduğu her şeyi söylemenin ne kadar önemli olduğunu daha da iyi anladım. Bunu itiraf etmek ne kadar acı olsa da kendimi evlenme teklifimi Jack gibi elime yüzüme bulaştırırken hayal edebiliyordum.

Jack hüzünlü bir şekilde başını salladı ve yavaşça nefes verdi. “Şimdi düşününce, bence Sally’nin beni reddetmesi muhtemelen en iyisi oldu. Evlenilecek bir adam olduğumu sanmıyorum. Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz.”

İşte bu, hiç de iyi bir haber değildi.

Gözlerim, önümdeki listeye kayınca kalbim sıkıştı. Josie’nin karım olmayı kabul etmesi için göklerden inecek bir mucizeye ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

İkinci Bölüm

Josie

Caribou Gölü Pansiyonu kışın gelişiyle kapanıyordu ve burada geçirdiğim altı aydan sonra Ponder'dan ayrılacağım için üzgündüm. Annemden ve doğup büyüdüğüm Seattle'dan hiç bu kadar uzak kalmamıştım. Ayrılık kolay olmamıştı ama güzel vakit geçiriyordum. Hayatımı hep annemle geçirmiş sayılırdım ve ondan ayrı kalmak kendimle ilgili değerli dersler öğrenmemi sağlamıştı. Zaten ilk işim için yola çıkarken de böyle dersler alabilmeyi umuyordum. Yardımcı şef olarak baş şef ile beraber çalışacak, menüleri oluşturacak, yeni personeli eğitecek ve mutfaktaki işlerin düzgün ve sorunsuz ilerlemesini sağlayacaktım. Seattle'da yeni açılan bir restoranda ünlü bir şef olan Douglas Anton ile çalışmak hayatımın fırsattı. Böyle bir kariyer imkânı her gün karşıma çıkmıyordu. Bu benim için bir hayalin gerçekleşmesi demekti. Beni bu pozisyona, gittiğim gastronomi okulu önermişti. Bana hayal edebileceğimden daha fazla inanıyorlardı. Tek sorun mezuniyetten sonra Şef Anton'un yeni restoranının tamamlanmasını beklemek zorunda olmamdı, Alaska'ya da bu yüzden gelmiştim. Bu fırsat sadece zaman geçirmeme yardımcı olmakla kalmadı, bana en sevdiğim şeyi yapma şansını da sundu: yöresel malzemelerle yeni tarifler yaratmak.

Artık ekim ayının sonundaydık ve eve dönüp kariyerime başlama zamanım gelmişti. Sabah Brewsterlar, personelin geri kalanı ve ben son yolcu feribotuna binip gölün aşağısında kalan yarı medeniyete doğru uzun bir yola çıkacak, sonra küçük bir uçağa atlayıp Fairbanks'e, oradan da Seattle'a geçecektik.

Her şeyin elimin altında olduğu bir şehirde büyüdüğüm düşünülürse, Alaska'ya ve imkânlarına bu kadar iyi alışmama şaşırıyordum. Ponder'da alışveriş merkezi, tiyatro ya da Starbucks yoktu. İnternet daha birkaç yıl önce gelmişti ve bu da kasabadaki herkesin hayatını değiştiren bir gelişme olmuştu.

Alaska çok güzeldi. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri de kartalların balık tutmak için göle dalışlarını izlemektir. Pansiyonun sahibi Jerry Brewster'ın Caribou Gölü'ndeki kartallar hakkında hikâye üstüne hikâye anlatması hoşuma gidiyordu. Bir keresinde bir somon tutmuş ve tam oltasını sarıyormuş ki bir kartal aşağı doğru süzülüp balığı kaptığı gibi uçup gitmiş. Balık hâlâ oltanın ucundayken Jerry, somon için kartalla savaşıarak onu makarayla aşağı çekmeye çalışmış. Jerry en sonunda savaşı kazanmış olsa da kartal somonun etinde pençe izleri bırakmış.

Küçük bir topluluğun üyesi olmaya alışmam biraz zaman aldı ama kısa sürede bunu başardım. Buradaki hayat, Seattle veya herhangi bir büyük şehirdeki hayatla taban tabana zıttı. İnsanların bir araya gelmek için her bahaneyi kullanması özellikle hoşuma gidiyordu. Gece yarısı beyzbol oynanan bir Gece Yarısı Güneşi Festivali düzenlenmişti ve evet, gece yarısında hava ıslıl ıslıldı. 4 Temmuz Festivali'ndeydik. Kıymalı Meksika Fasulyesi yarışması da düzenlenmişti, ödülü genç bir anne olan Angie Wilkerson kazanmıştı. Onu tanımak için daha fazla zamanımın olmasını istedim çünkü arkadaş olabileceğimizi hissediyordum.

Pansiyonda kaldığım her bir gün yeni güzellikler keşfettim. Geceleri gökyüzüne saatlerce bakabilirdim. Şehirde yaşadığım için yıldızları daha önce hiç Alaska'da gördüğüm gibi görmemiştim. Simsiyah gökyüzünde, semaya saçılmış elmas tozları gibi bu denli belirgin bir şekilde görünmeleri beni büyülüyordu.

Elbette Alaska'nın olağanüstü ihtişamını her gün alabildiğine sergilediği yaz ve sonbahar başlarında da buradaydım. Sığın ve rengeliklerini uzaktan izleyebiliyordum, hatta bir keresinde bir ayının sanki alışverişe çıkmış gibi şehrin ortasında dolaştığını görmüştüm. Bu gibi anlar sayesinde neredeyse altı ay boyunca Starbucks'a ya da manikürcüye adım atmamayı hiç dert etmedim. Bu maceradan alnımın aklıyla çıkmakla kalmamış, Ponder'da kendimi geliştirmiştım de. Geldiğimde bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim. Kasabadaki ilk birkaç hafta, gözüm kasabanın kısıtlı imkânlarından başka bir şey görmemişti. Sonrasında sunduğu geniş imkânların farkına varmayı hemen öğrendim.

Ve sonra Palmer Saxon vardı. Ona ve yoldaşı Hobo adındaki büyük husky'ye veda etme düşüncesi kalbimi ağırlaştırdı. Ona tamamen âşık olmak çok kolay olurdu. Aklım ve kalbim Palmer'a dönükken buradan ayrılmayı düşünmek zordu. Düşünmek istediğimden daha da zor olacaktı.

Palmer tipik bir Alaska erkeğiydi.

Bağımsız.

Kendine yeten.

İnatçı.

Çetin ceviz.

Bunlara eklenebilecek başka onlarca sıfat da hemen geliyordu aklıma. Palmer'ın bu dünyadan çıktığını, takım elbise giydiğini, kravat taktığını düşünmek bile beni güldürmeye yetiyordu. Onu oduncu gömleği ve yıpranmış mavi kot pantolonlarından

başka bir şeyin içinde hayal edemiyordum. Pansiyonda kaldığım süre boyunca yakınlaşmıştık. Daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Akşam yemeğine çıkmak ya da sinemaya gitmek gibi standart bir randevuya hiç çıkmamıştık ama onu doğup büyüdüğüm yerdeki arkadaşlarımdan daha iyi tanıdığımı hissediyordum. Buraya geldiğimden beri neredeyse her günü birlikte geçirmiştik. Ayrılmak kolay olmayacaktı. Palmer'ı düşününce bile kalbime bir ağırlık çöküyordu. Gerçekten de bizim bir geleceğimiz olamaz deyip duruyordum kendime. Alaska'yı sevmeye başlamıştım ama hayatımın geri kalanını burada geçirdiğimi hayal edemiyordum. Palmer da büyük bir şehirde asla mutlu olmazdı. Trafik bile tek başına onu mahvetmeye yeterdi.

İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da Ponder'a tekrar gelmem pek olası değildi. İkimiz de pişmanlıkla sarsılmadan ilişkinin bitmesine izin vermek en iyisiydi. Bu, beni üzüyordu. Palmer'ı çok özleyeceğimi biliyordum ama sabah olunca gitmekten başka seçeneğim olmadığını kabul edecek kadar da olgundum.

Sadece Palmer'ı değil, Jack'i de özleyecektim. Nazik ve iyi kalpli bir adamdı. Komikti de ama bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Pansiyonda altı ay boyunca babam gibi olmuştu. Kendi babam ben daha üç yaşındayken bir inşaat kazasında ölmüştü ve hafızamda ona dair hiçbir anı kalmamıştı. Annem yıllar içinde ara sıra birileriyle görüşse de hiçbir zaman ciddi bir ilişkisi olmamıştı.

Palmer gibi Jack de gerçek bir Alaska erkeğinin bir çırpıda sıralayabileceğim tüm özelliklerine, hatta daha fazlasına sahipti. Kulübede çalıştığım süre boyunca hep aynı gömlek ve pantolonu giymişti. Belli ki aynı kıyafetten birkaç takım almıştı ve onları giyip duruyordu. İndirim kazanmış olmalıydı, aklıma bir tek bu geliyordu. Ya da görünüşe önem vermiyordu.

Jack'in akli fikri yemekteydi. Yemeklerime iltifatlar yağdırırdı. Yemin ederim, ona bir kutu peynirli hazır makarna yedirsem yine de hayatında bundan daha lezzetli hiçbir şey yemediğini söylerdi. Bir melek gibi yemek yapıyormuşum, öyle diyordu. Hayatında benim pişirdiğimden daha güzel hiçbir şey tatmadığını her fırsatta söylüyordu. Pansiyona gelen her şefe aynı şeyleri söylediğine emindim ama bunu duymaktan hoşlandığımı da söylemem gerek. Jack bir av partisine rehberlik etmediğinde ya da altın aramadığında, benimle mutfakta vakit geçirebilmek için her türlü bahaneyi kullanırdı. Sohbetlerimizden keyif alıyordum; kariyerimi, umutlarımı ve hedeflerimi onunla rahatça konuşabiliyordum. Babam yaşasaydı, Jack'le yaptığımız gibi sohbetler edeceğimizi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Bavullarımı toplanmıştım ve feribot sabah altı gibi geldiğinde gitmeye hazırdım. O gece yatmadan önce valizlerimizi lobiye bırakmamız söylenmişti. Jerry teknesini çoktan karaya çıkarmış, kışlık ardiye olarak kullanabilmek için gölün karşısına çekmişti. Bir ya da en fazla iki hafta içinde göl donacaktı. Çoğu yazlıkçının kış için çoktan ayrılmasıyla Ponder hayalet kasabaya dönüşmüştü. Geride sadece Palmer ve Jack'in de aralarında bulunduğu birkaç çetin ceviz kalmıştı.

Kapımın çalınması beni şaşırtmadı. Palmer olmalı diye düşündüm ve haklı çıktım. Her zamanki gibi gelmeden önce mutfak temizliğini bitirip odama geçmemi beklemişti.

"Selam," dedim gülümseyerek ve duygularımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Onu görünce bunun düşündüğümünden daha da zor olacağını anladım. Son altı aydır neredeyse her akşamı birlikte geçirmiştik. Onunla ve Hobo'y-la geçirdiğim her dakikadan gerçekten çok keyif almıştım. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı ve kendimi duygusal anlamda hiçbir erkeğe bu kadar yakın hissetmemiştim.

İleride görüştüğüm her erkeği onunla kıyaslamaktan ve hepsinin onun yanında sönük kalmasından korkuyordum.

“Yürüyüşe çıkalım mı?” diye sordu.

Her akşam sorduğu bir soruydu bu.

“Tabii,” deyip etrafa baktım. “Hobo yok mu?”

“Onu evde bıraktım.”

İşte bu normal değildi. Hobo Palmer’ın gölgesi gibiydi, neredeyse her zaman bize katılırdı. Kulübeden çıkarken ceketime uzandım. Akşamları artık kesinlikle daha serin olmaya başlamıştı. Hatta bir gün önce kar atıştırmıştı ve daha fazla yağacağı tahmin ediliyordu. Henüz ekim ayında olmamıza rağmen Alaska’nın bu bölgesine genellikle bu saatlerde kar yağıyordu ve Seattle’da çoktan sonbahar yağışlarının başladığını biliyordum.

Botlarımın altına kalın yün çoraplar geçirdiğimden emin olarak sıkı giyindim. Bu benim son gecem olduğu için soğuk havaya rağmen Palmer’ın teklifini reddetmek istemedim. Dışarı çıktığımızda nefesimi görebiliyordum.

“Hava giderek soğuyor,” dedim ve yola çıkmadan önce Kuzey Işıkları’na son bir kez bakma şansımı kullanmak üzere gökyüzüne baktım. Kuzey Işıkları kesinlikle görülmeye değerdi. Gece gökyüzünde parlayan mor ve yeşil çizgiler her seferinde nefesimi kesiyordu. Palmer ile sırtüstü uzanıp el ele tutuşarak gökyüzünü seyretmemiz Alaska’daki en sevdiğim anılarımdan biriydi. Kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

“Kış geliyor,” dedi Palmer. Ellerini montunun ceplerine gömmüştü.

Daha o sabah Jerry, *Çiftçi Almanagi*’nda bu kışın en soğuk kışlardan biri olacağını yazdığını söylemişti. Göl çoktan donmaya başlamıştı.

Engebeli zemin yüzünden kolumu Palmer’ın dirseğine yasladım. Tamam, bu işin bahanesiydi. Palmer’a yakın olmak hoşuma gidiyordu ve birlikte geçirdiğimiz son gece olması bunu daha da şiddetlendiriyordu.

Hep kullandığımız patikadan aşağı indik, hiç olmadığı kadar sessizdi.

“Josie?”

“Evet?”

Kolumu bırakıp kot pantolonun cebini karıştırdı ve bir kâğıt çıkardı. Sonra üzerinde yazanları okuyabilmek için ay ışığına döndü.

“Çok güzelsin,” diye başladı. “Sana baktığımda sadece güzellik gördüğümü bilmeni isterim.”

Şey, bu sözler hoşuma gitmişti, her ne kadar biraz hazırlıksız yakalansam da. “Teşekkür ederim, Palmer.”

Listesine bir kere daha baktı. “Dişlerinin beyaz ve düzgün olmasını da seviyorum.”

Dişlerim mi? Dişlerimi mi seviyordu? “Ah, teşekkürler. Neredeyse iki yıl boyunca diş teli taktım. Annem dişçi masraflarımı karşılayamıyordu, bu yüzden ihtiyacım olan tedaviyi karşılayabilmek için kek pişirip sattı.” Annem çocukluğum boyunca benim için her türlü fedakârlığı yapmıştı.

“Mavi gözlerini de seviyorum.”

Sırıtarak yere baktım. “Gözlerim kahverengi Palmer.”

“Öyle mi? Mavi olduklarına yemin edebilirim.”

“Hayır, doğduğumdan beri gözlerim kahverengi.”

Öyle derin bir nefes aldı ki bayılacak sandım. “İyi misin Palmer?” Çok tuhaf davramyordu.

Elini ağacın gövdesine yaslamış, başını öne eğmişti.

Beni endişelendiriyordu. “İyi misin?” diye tekrar sordum kaşlarımı çatarak. Oldukça huzursuz görünüyordu. Tam pansiyona dönmeyi teklif edecektim ki tekrar konuşmaya başladı.

“Evet,” dedi kükreyerek. “Gayet iyiyim.” Başını kaldırıp özür diledi. “Şey... sana bağırarak istememiştim.”

“Önemli değil. Son gecemizde tartışmayı ben de istemem. Böyle şeyler olabiliyor.”

“Nasıl şeyler?” diye sordu ve ağaçtan ayrılmasıyla yürümeye devam ettik.

“Bir arkadaşım var,” diye anlatmaya başladım, aramızdaki gerginliği rahatlatmasını umuyordum. “Adı Jessie, belki daha önce bahsetmişimdir.”

“Ne olmuş Jessie’ye?”

“Kocasını asker, hava kuvvetlerinde çalışıyor. Bazen sekiz ay boyunca evde olmadığı oluyor. Bana kocası ne zaman göreve gidecek olsa aralarında büyük bir kavga çıktığını söylemişti. Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama bu kavgalar sayesinde birbirlerinden daha kolay ayrıldıklarını söyler. Sonunda hep barışıyorlar ama kendilerince böyle bir alışkanlık edinmişler işte.”

“Öyle mi?”

Palmer’ın Jessie’den neden bahsettiğime dair en ufak bir fikri yok gibiydi. “Şimdi düşününce, biz de kavga ederek sabah birbirimizden ayrılmayı kolaylaştırmak istiyor olabiliriz.”

Palmer beni duymuyor gibiydi. Cevap vermek yerine aynı kâğıt parçasına baktı. “Hem bu kadar güzel yemek yapan hem de formunu koruyabilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü çok ciddi görünüyordu. “Ah, teşekkür ederim, Palmer ama ne derler bilirsin. Aşçının zayıfına güven olmaz.”

“Ben sana güveniyorum, Josie,” diye üsteledi. “Bunu bilmeni isterim.”

“Bana güvendiğini biliyorum. İnsanların yaptığı bir şaka bu sadece.”

“Saçların da çok güzel kokuyor, çilek ve vanilya gibi...”

“Şampuammdandır,” dedim. Hiç iyi görünmüyordu. “Bir sorun olmadığından *emin* misin, Palmer? Bir tuhaf davranıyorsun.”

“İyiyim. Erkekler bir kadının nasıl koktuğuna dikkat ederler.”

“Bundan eminim. Kadınlar da erkeklerde buna dikkat eder,” dedim.

“Ben sık sık yıkanmaya özen gösteririm,” dedi birden, sanki onun kişisel bakımı hakkında her şeyi bilmek istiyormuşum gibi.

“Bundan eminim.”

“Yine de o havalı parfümlerden kullanmam. Bunu sorun etmiyorsun, değil mi?”

“Hem de hiç.” Ponder’da geçirdiğim onca ay boyunca Palmer’la yaptığımız en tuhaf konuşmayı yapıyorduk. Başımı kaldırdığımda ay ışığının yüz hatlarını aydınlattığını gördüm. Ne kadar solgun görüldüğünü hemen fark ettim.

“Palmer, kötü görünüyorsun. Kusacak gibisin.”

Sırtını bir ağaca yaslayıp gözlerini kapattı. “Evet öyle hissediyorum.”

Yanına gidip elimi omzuna koydum. “Başını öne eğ, derin nefesler al.”

Dediğimi yaptı ve ciğerlerini gürültülü bir şekilde havayla doldurdu. Omuzları zorlanmaktan titriyordu.

“Seni kulübene götüreyim. Su ister misin?”

“Tek istediğim,” diye homurdandı, “bunun artık bitmesi.”

Mantıklı konuşmuyordu. Kolumu beline dolayarak onu geldiğimiz yola, kulübesine doğru yönelttim. Aniden durduğunda daha sadece birkaç adım ilerleyebilmiştik. Yüz yüze geleceğimiz şekilde bana doğru döndü ve ellerini omuzlarına koydu. Sımsıkı tutuyordu.

“Gitmeni istemiyorum,” dedi, gözlerime yalvararak bakıyordu.

“Merak etme, iyi hissedene kadar kulübede seni yalnız bırakmam.”

“*Kulübede* yanımda kal demiyorum, Josie,” diye düzeltti beni Palmer. “*Ponder*’dan bahsediyorum.”

Anlamıyordum. “*Ponder*’da mı kalayım? Ama pansiyonu kış için kapatacaklar.” Bunu o da benim kadar iyi biliyordu.

“Yine de kalabilirsin.”

“Hayır, kalamam.” Resmen saçmalıyordu. Aklından ne geçtiğini anlayamıyordum. Seattle’da beni harika bir işin beklediğini biliyordu; bunu defalarca konuşmuştuk.

“Alaska’yı seviyorsun, değil mi?”

“Başta alışmakta zorlanmıştım ama evet burayı sevdim. Bu son altı ay benim için hiç unutmayacağım harika bir deneyim oldu.”

Yüzü gevşedi. “O zaman gitmen şart değildir belki. Kışlar sert geçse de birkaç yıl içinde soğukla baş etmeye alışıyor insan. Kışın buralar hiçbir yerde göremeyeceğin kadar güzel oluyor.”

“Bundan eminim.”

“Yani gitmeyecek misin?” Gözleri umutla ve heyecanla doluydu.

“Palmer. Pansiyon kapanıyor. Sezona kadar ne yaparım? Para kazanmak için çalışmam gerekiyor. Seattle’da beni bekleyen bambaşka bir hayat var. Annem orada, arkadaşlarım orada, ayrıca Şef Anton’la çalışmak benim için harika bir fırsat. Bunların hepsini biliyorsun. Ne istediğini anlamıyorum. Aslında tüm bu konuştuklarımızdan hiçbir şey anlamadım.”

Palmer gözlerini kapayıp açtı. Hayatımda hiç bu kadar ciddi bakışlarla karşılaşmamıştım. “Burada kalıp Jack ve benim için yemekler yapabilirsin. Bu konuyu çok düşündüm ve bence kalmalısın. Bu işin senin için önemli olduğunu, gölde kalmanın senin için büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum, Josie.”

Konuşmaya devam etmeden önce doğrudan gözlerimin içine baktı.

“Aslında ben de Seattle’a taşınabilirim ama büyük bir şehre alışmak benim için çok zor olur.”

“Yani *sırf* sana yemek pişirebilmem için Seattle’a mı taşınacaksın?” Mutfakta iyi olduğumu biliyordum ama yemeklerimi tadabilmek için tüm hayatını altüst etmesi kulağa çok saçma geliyordu.

Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. “Tabii ki. Evlilik bunu gerektirmez mi?”

“EVLİLİK mi?” Âdeta patlamıştım. Konunun buralara nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Yani bana *evlenme* mi teklif ediyorsun?”

Sıcacık ve yumuşacık bakışlarla başını salladı, gözleri geniş ve samimiydi.

Palmer’in ne söylemeye çalıştığını anladığımda elimi kalbime götürdüm. Demek tüm o aptalca iltifatlar bunun içindi.

“Evet?” dedi, benden bir yanıt bekliyordu. “Ne dersin?”

“Bana *evlenme* mi teklif ediyorsun?” diye sordum tekrar, onu doğru anladığımdan emin olmak istedim.

“Evet,” diye sürdürdü. “Muhtemelen pek beceremedim. Özür dilerim, Josie; Jack’i hiç dinlemeyecektim. Sana ne kadar güzel olduğunu söylersen bunun seni etkileyeceğinden emindi, ben de bunun sadece görünüşün ve yemek yapmandan daha fazlası olduğunu anlamayı sağlayacak yollar bulmaya çalıştım. Daha önce hiç âşık olmadım. Bir kadınla seninle geçirdiğim kadar çok zaman geçirmedi. Yanında olmak beni mutlu ediyor. Benimle evlenmeni her şeyden çok istiyorum. Benimle evleneceğini ve burada benimle Ponder’da yaşayacağını söylersen beni tüm sıkıntılarımdan kurtarmış olursun.”

“Ah, Palmer.” Her an gözyaşlarına boğulabileceğimi hissediyordum. Cevap vermeden önce soğukkanlılığımı korumam biraz zaman aldı. Ellerimi yüzünün kenarlarına,

sakalına bastırarak açıklamak için elimden geleni yaptım. “Palmer, tüm bu söylediklerin çok hoşuma gitse de” –konuşurken sesim titriyordu– “bunu yapamam. Yapamam. Çok üzgünüm.”

Başını umutsuzca öne eğip yavaşça nefes verdi. “Ben de işte bundan korkuyordum.”

“Tüm hayatım Seattle’da.”

Başını salladı, onu reddettiğime şaşırmış gibiydi.

“Annemle bugüne kadar birbirimizden hiç ayrılmadık, onu bırakamam, Palmer. Benden başka kimsesi yok. Hep can cana kan kana yaşadık. Anne babasıyla çok zor zamanlar geçiren arkadaşlarım oldu ama annemle biz hiç öyle olmadık. O benim her şeyimdi. Ponder’dayken onunla konuşmadığımız tek bir gün bile olmadı. Yani neredeyse. Bu yaz hiç olmadığı kadar meşgul olduğu zamanlar oldu, ona iki-üç gün hiç ulaşamadım. Alaska’da yaşamamanın en zor tarafı ondan uzak kalmaktı.”

“Fikrini değiştirmen için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım düğümlendi, ben de konuşmak yerine başımı sallamakla yetindim.

Aramızdaki sessizlik işkence gibiydi.

“Yani son kararın hayır mı?”

Berbat hissediyordum, kalbim acıyordu. “Özür dilerim.”

“Lütfen özür dileme.”

Elimden bu kadarı geliyordu. Soğukkanlılığımı korumak için kendime hâkim olmak zorundaydım. En çok da Palmer’ı hayal kırıklığına uğrattığıma üzülüyordum. Ona hayır demek içime dokunuyordu. Arzularıma kulak vermek istiyordum. Ona her şeyin çok daha farklı olmasını ne kadar çok istediğimi söylemeyi çılgınlar gibi istiyordum ama bu anlamsız olurdu. Seattle’da yaşasaydı bir şansımız olabilirdi ama ondan bunu isteyemeyeceğimi söylememe bile gerek yoktu.

Palmer, gölün etrafındaki vahşi doğa kadar Alaska'nın bir parçasıydı. Şehirde kendini tamamen yabancı ve mutsuz hissedirdi.

Palmer beklenmedik bir şekilde beni kollarına alıp sıkıca sarıldı. Beni öpmesini istedim. Ama öpmedi. Yavaş ve derin bir nefes aldığını hissettim, sonra kollarımı nazikçe kavradı.

“Her şey gönlünce olsun, Josie.”

Arkasını dönmeden önce bir süre daha bana kollarımdan tutunmaya devam etti. Sonra arkasına bile bakmadan kulübesine doğru yürüdü.

Gitmesini izlerken kalbim sıkıştı. Bir yanımda onunla evlenmek istediğini haykırarak söylemek istiyordu ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Uğruna çok çalıştığım hayatım ve kariyerim Seattle'daydı, Ponder'da değil.

Karanlıkta ne kadar süre dikildim, bilmiyordum. En sonunda pansiyona döndüm. Jerry ve Marianne Brewster, lobi de dikkat çeken büyük taş şöminenin yanında dikiliyorlardı. Son konuklar bir gün önce ayrılmıştı, bu yüzden de geriye sadece Brewsterlar ve birkaç personel kalmıştı.

Jerry ve Marianne, bana beklenti dolu gözlerle bakıyorlardı, sanki benden müjdeyi almak üzere yolumu gözlemişlerdi.

Jack de oradaydı. Odaya girdiğimde yaşlı adam ayağa kalkıp heyecanla bana baktı.

“Evet?” dedi. “Palmer ile evlenecek misin?”

Öylece donakaldım, kapıdan içeri iki adım ya atmış ya atmamıştım. Anlaşılan Palmer'ın bu gece bana evlenme teklifi edeceğini herkes biliyordu; ben hariç.

Üzüntüyle başımı salladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

“Onun yerine teklif etmeme izin verecekti,” dediğini duydum Jack'in ama ben çoktan odamın yolunu tutmuştum.

“Josie, yatmadan önce bavullarını lobiye koymayı unutma,” diye arkamdan seslendi Jerry.

Başımı salladım ama o kadar hızlı yürüyordum ki kimse-
nin gördüğünü sanmıyorum.

Üçüncü Bölüm

Josie

Karanlıkta, sıcak ve rahat bir şekilde uyandım. Kollarımı başımın üzerine uzatarak esnedim, alarmdan önce kalktığıma şaşırmıştım, özellikle de yatakta dönüp durduğum, bir türlü uyku tutturamadığım berbat bir gece geçirdikten sonra.

Saate en son baktığımda saat sabahın üçüne geliyordu ve feribota yetişmek üzere kalkmadan önce uyumak için sadece iki buçuk saatim vardı. Palmer'ın teklifini duyduğumdan beri başım dönüyordu ve bir türlü uyuyamıyordum. Yataktan sürünerek çıktım ve uyku ilacıyla birlikte bir aspirin aldım. Ne yalan söyleyeyim, ilaç almama rağmen uykuya dalmayı başarabildiğime şaşıırıyordum. Yatakta yana dönüp başucumdaki saate baktım ve donakaldım.

Tekrar bakıp gözlerimi ovuşturdum.

08:30.

Bir yanlış olmalıydı. Bu mümkün değildi.

Feribotun bu sabah saat altıda Ponder'dan ayrılması planlanmıştı. Yorganı üzerimden atarak yataktan fırladım ve odamın kapısını açtım.

“Marianne!” diye bağırdım.

Sesim koridorda yankılandı ve boş olarak bana geri döndü. Kulübede ürkütücü bir sessizlik vardı. Bensiz gitmiş

olamazlardı; Marianne ve Jerry bana bunu yapmazdı. Yeni işim için Seattle'a dönmem gerektiğini biliyorlardı.

Mutfığa koştum, kahve içip uyuyakalmamla dalga geçtiklerinden emindim. Brewsterlar değilse bile mutlaka birkaç kişi pansiyonda kalmış olmalıydı. Hiç değilse birkaç kişi.

Fakat mutfak karanlık, soğuk ve en beteri de... boştu.

Odama döndüğümde kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu. Yatmadan önce seyahatte giyeceğim kıyafetleri özellikle bavullarımın yanına koymuş, alarmımı dikkatlice kurmuştum.

Alarmımı... Yoksa alarmımı kurmayı unutmuş muydum? Hayır, tabii ki de. Böyle bir şeyi unutmazdım. Kurduğumu hatırlıyorum. Uyanacağım saate kurduğumdan emin olmak için telefonumu elime aldığım gibi hatamı fark ettim. Evet, kurmuştum. Ama sabaha değil, öğleden sonra beş buçuğa.

Söylene söylene kot pantolonumu ve eşofmanımı giydim ve kalbim ağzımda pansiyonun içinde koşturarak her yere baktım. Neye baktığımı bilmiyordum. Belki de terk edilmediğime ve arkada bırakılmadığıma dair bir tür kanıt arıyordum.

Birkaç dakika sonra Marianne'in bıraktığı notu buldum.

Josie,

Israrla kapını çaldım ama hiç ses gelmedi, bavullarını da lobiye bırakmamışsın. Sanırım Palmer'ın evlenme teklifi ile ilgili fikrini değiştirip Ponder'da kalmaya karar verdin.

Tüm kalbimle tebrik ediyorum seni! Jerry ile size sonsuz mutluluklar diliyoruz. Önümüzdeki sezonda birlikte çalışmayı dört gözle bekliyoruz, seni tekrar aramızda görmek bizi çok sevindirir.

Marianne

Hayalimdeki şefle çalışma hayalimi çöpe attığımı sanarak çok fena yanılıyordu. Palmer ile evlenmek için burada kaldığımı sanmıştı.

Kafayı mı yemişti bu? Yoksa ben mi yedim?

Palmer'ı ne kadar hoş bulsam da onunla evlenemezdim. Neredeyse hiç uyumayıp bu ilişkiyi yürütmek için makul bir sebep arasam da bir tane bile bulamamıştım. Ama Marianne tutup tam aksini düşünmüştü. Uyumak için aldığım ilaç lanetli etkisini göstermiş, Marianne'in kapımı çaldığım duymamıştım.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Beni burada bırakmışlardı. Terk edilmiştim.

Bu sabah yola çıkan feribot bir sonraki bahara kadar Ponder'dan kalkan son feribottu. Uzun Alaska kışında donmadan önce Caribou Gölü'nü aşacak son feribot.

Panik içinde ceketimi kapıp pansiyondan dışarı fırladım, iskeleye koştum, düşük bir ihtimal de olsa çok geç kalmadığımı umuyordum. Şafak ufukta sökerken ayak seslerim sabah dinginliğinde yankılanıyordu. Su kenarına vardığımda kalbim ağzımdaydı. Öne eğilip ellerimi kalçalarımaya koydum, uzaklara baktım. İleride sudan başka bir şey görünmüyordu. Gölde en ufak bir dalga bile yoktu. Bu da bana vapurun iskeleden çoktan ayrıldığını söylüyordu. Gölün kenarları buz tutmaya başlamıştı bile, üzerine yetmezmiş gibi yağmur yağmaya başlamıştı.

Başka ne yapacağımı bilmediğim için pansiyona döndüm. Yatağımın ucuna çöktüm ve seçeneklerimi gözden geçirirken gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Hepsi Palmer'ın hatasıydı.

Suçtu tamamen onun omuzlarına yüklemek üzere bir kere daha kapıdan çıktım ve bu fiyaskoya neden olduğu için onunla yüzleşmeye hevesli bir şekilde kulübesine doğru koştum. Atölyesi hemen evinin bitişiğindeydi ve kapıyı çalmadan içeri

girdim, atölyesindeki gürültüden beni duyması pek mümkün değildi. Hobo'nun yatağı atölyenin köşesindeydi. İçeri adım attığımda başını kaldırdı ama sonra sanki başından beri beni bekliyormuş gibi çenesini patisine indirdi.

Palmer'ı kızgın bir bıçağın çeliğini döverken buldum. Bir Japon savaşıçısına layık uzun bir kılıca benziyordu. Palmer'dan önce bir kılıç ustasıyla hiç tanışmamıştım ve yaptığı işi büyüleyici bulmuştum. Son altı ay boyunca atölyesinde çok zaman geçirmiş ve yaptığı iş hakkında çok şey öğrenmiştim. O gerçek bir sanatçıydı.

Soluklanmak için kapının hemen önünde durduğumda Palmer'ın iş gömleği giydiğini fark ettim. Kolları kıvrılmamış olsa bile kollarının üst kısmındaki şişkin kasları görebiliyordum. Yaptığı işi seviyordu ve Brewsterların bana anlattığına göre ülkenin en iyilerinden biriydi. İşçiliği dünyanın dört bir yanındaki insanlar tarafından çok rağbet görüyordu. Palmer zanaatına tutkuyla bağlı olduğu için, Şef Anton'la çalışma fırsatından neden vazgeçemeyeceğimi herkesten çok onun anlayacağını düşündüm. Seattle'a dönmenin bir yolu olmalıydı. Aksi takdirde ne yapacağımı bilmiyordum.

Beni fark etmesi bir dakika sürdü. Fark ettiğinde dondu, çekici havada asılı kaldı. İlk başta tek yaptığı bana bakmaktı. Çekici bir kenara bırakıp koruyucu gözlüğünü başının üstüne kaydırды, yavaşça gülümserken yüzü ışıldıyordu.

“Demek burada kaldın,” dedi, sesinden hâlâ Ponder'da olduğuma inanmakta zorlandığı belli oluyordu.

“Hayır, *kalmadım*,” diye üsteledim, içinde bulunduğum çıkmaz beni bunaltmıştı.

Palmer ne söylediğimi kırptıştırıp kaşlarını çatığında ona ne söylediğimi ancak anlayabildim.

“İsteyerek değil yani,” diye düzelttim hemen.

Kaşlarındaki çatık derinleşti. “Benimle evlenmek konusunda fikrini değiştirmediyi mi söylüyorsun?”

“Uyuyakaldım ve feribotu kaçırdım, üstelik,” dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak, “bunların hepsi senin suçun.”

“Benim mi?”

“Evlenme teklifi ederek her şeyi mahvettin. Kalbimin evet, aklımın hayır diyeceğini bilmen gerekiyordu ve şimdi... şimdi Seattle’a dönmem için bana yardım etmek zorundasın.” Palmer en azından bana Ponder’dan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakmayı sürdürdü. “Feribotu kaçırmaman neden benim suçum olsun?”

“Evlenme teklif ettin... ben de uyuyamadım... sonra uyku ilacıyla birlikte bir aspirin aldım... alınca da... sabah hiçbir şey duymamışım. Marianne’in notunda kapıyı çaldığı yazıyor... ama uyanmadım.”

Palmer hiçbir şey söylemedi ve bana bakmaya devam etti. Daha fazla açıklama bekliyor gibiydi.

“Bir şey söylemeyecek misin?”

Başını yana eğdi. “Saçların sabahları hep böyle mi olur?”

Saçlarımı taramak için zaman ayırmamıştım ve muhtemelen derin, karanlık bir mağaradan sürüne sürüne çıkmış birine benziyordum. Çok da umurumda değildi, ayrıca Palmer’ın da şu an meselenin bu olmadığını anlaması gerekiyordu.

“Palmer Saxon, bana söyleyeceğin tek şey bu mu? Hayatım Seattle’da ve oraya dönebilmem için bir yolunu bulman gerek.”

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakmaya devam etti. “Elimden ne geleceğini düşünüyorsun, bilmiyorum.”

“Seattle’a dönmem gerekiyor,” diye bağırdım ona. Bunun bir yolu olmalıydı ve bana yardım edebilecek başka kimseyi tanıımıyordum. Restoranın açılmasına sadece iki

hafta kalmıştı ve her şeyi organize etmek için orada olmam gerekiyordu. Bu benim tüm geleceğim, tüm hayatımdı.

Omuz silkti. “Sana yardım edebilmeyi isterdim, Josie, gerçekten isterdim ama feribot gitti ve bu sezonun son feribotuydu.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Bana yardım etmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Elimden ne gelir bilmiyorum.” Koruyucu gözlüğünü indirdi ve metali tekrar ateşe koymak üzere maşaya uzandı.

Öfke yumruk gibi karnıma indi ve ayağımı yere vurdum. “Sen de zaten bunu istiyordun, değil mi? Hayallerin gerçekleşmiş olmalı. Ponder’da mahsur kaldığıma seviniyorsun. Kabul et, Palmer.”

Omuz silkti, bu gerçeği kabul etmek istemiyordu. “Üzüldüğümü söyleyemem. Keşke bu konuda daha mutlu olsaydın ama zamanla alışacağını düşünüyorum.”

“Hiçbir şeye alışacağım yok,” diye parladım, her geçen dakika daha da sinirleniyordum. “Merak etme, Palmer, yapacağım son şey de olsa buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım.” Kariyerim tehlikedeydi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa hiçbir şey Palmer’ı bu kadar mutlu edemezdi. Ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yaparak arkama döndüm ve eve dönmenin bir yolunu bulmaya kararlı bir şekilde kulübeye geri gittim.

Palmer’ın atölyesinin birkaç metre ilerisinde Jack ile karşılaştım. Yaşlı adamın yüzü Kuzey Işıkları’na taş çıkartacak bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Demek Palmer’la evleneceksin. Bunu biraz daha düşüneceğini biliyordum, Josie.”

Tam durumu açıklayacaktım ki sözümü kesti. “Akşam yemeğinde ne var?”

“Yemek falan yapmayacağım.” Yapmam gereken başka şeyler vardı. Aklımdaki son şey haftanın menüsünü planlamaktı.

“Tabii, tabii, birkaç gece dinlenmeye ihtiyacın var. Anlıyorum. İdare ederim ama zor olacak.” Aklına yeni bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı. “Akşam yemeği pişirmek istemiyorsan, öğle yemeği için bir şeyler hazırlamaya ne dersin? Süslü püslü olmasına gerek yok. Ev yapımı çorba, birkaç sandviç ve biraz ev yapımı kurabiye bana yeter.”

“Jack,” dedim dişlerimi sıkarak. “Şimdi kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Yemek falan yapmıyorum çünkü buradan çıkmanın bir yolunu bulur bulmaz Ponder’dan gideceğim.”

Kaşlarını çattı, belli ki ne dediğimi anlamamıştı. Onunla evlenmek için burada kalmadığımı açıkladığımda Palmer’ın yüzünde beliren garip ifadenin aynısı onda da vardı.

“Feribot çoktan kalktı,” dedi sanki bilmiyormuşum gibi.

“Biliyorum. Uyuyakalmışım. Şimdi öyle ya da böyle eve dönmenin bir yolunu bulmam gerek.”

“Ya?”

Bu iki harfli tek kelimenin bir sūrū anlamı olabilirdi. Omuzları çöktü ve yüzünü yenik, kederli bir ifade kapladı. Bir an için ona sarılıp teselli etmek istedim, ta ki yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi olduğunu fark edene kadar. Eve dönmenin bir yolu olmalıydı.

Jack’in yanından geçerek pansiyona döndüm ve doğrudan Marianne’in tüm önemli telefon numaralarını tuttuğu resepsiyon masasına gittim. Zamanımın büyük bir kısmı mutfakta geçse de Marianne’den pansiyonun işleyişi hakkında çok şey öğrenmiştim. Ara sıra onun için telefon görüşmeleri yapmamı isterdi, bu yüzden bilgi almak için nereleri arayabileceğimi biliyordum.

Sanki cesaretimi kaybetmiştim.

Aradığım ilk numara Caribou Gölü’ndeki feribotun sahibi ve işletmecisi olan şirketti. Hemen sabah erken saatlerde yapılan seferin sezonun son seferi olduğu bilgisini aldım.

Görüşme burada bitmişti.

Buraya kadar olamazdı. Bana acıyacaklarını ve son bir sefer yapacaklarını umuyordum. Hattın diğer ucundaki kadının anlayışlı biriydi ama elinden başka bir şey gelmezdi.

Kolay kolay pes edecek biri olmadığımından, bir deniz uçağı işletmesinin numarasını da buldum. Marianne'in listesinde sadece bir tane vardı, bu da onun güvendiğı ve güvenilir bir şirket olduğı anlamına geliyordu. Durumumu anlattım ve bir pilotun gelip beni Fairbanks'e götürmesinin ne kadara mal olacağını sordum.

Hattın diğer ucundaki adamın teklif ettiğı tutar dudağıımı uçuklattı.

"Ama bu inanılmaz pahalı," diye itiraz ettim.

"Deniz uçakları ucuz değildir, küçük hanım."

"Belli oluyor."

"Uçuş ayarlayacak mısınız? Çünkü istiyorsanız bir an önce yerinizi ayırtmanız iyi olur. Caribou Gölü'nde donma belirtileri başlamış bile."

"Ah... henüz karar vermedim. Önce başka seçeneğim var mı diye bakmalıyım." Bu seçeneklerin neler olabileceğini tam olarak bilmiyordum ama henüz pes etmeyecektim. Son altı ayda biriktirdiğim paranın büyük bir kısmını harcamadan önce, Ponder'dan başka bir çıkış yolu olmadığından emin olmak istiyordum.

"Gölü aşmak için para gölünde yüzmek gerekiyor, değil mi?" diye sordu ve kendini akıllı sanarak güldü.

Ben gülmedim. "Yardımanız için teşekkür ederim," deyip telefonu kapattım.

Kulübenin pencerelerinden dışarı baktım ve kar yağışının şiddetlendiğini fark ettim, kalın taneler o kadar hızlı yağıyordu ki görüşüm bulanıklaşmıştı.

Aman ne harika. Hayatın beni daha ne kadar tokatlayacağını merak ediyordum.

Masada otururken son iki telefon konuşmasını tekrar değerlendirdim; hayal kırıklığı ve yenilgiyle dolu bir iç çektim. Olanları anneme anlatmam gerekecekti, çok ihtiyacım olan desteği ve anlayışı onda bulacağımı biliyordum.

Telefonu ikinci çalışınca açtı. “Anne,” diye sızlandım, göz yaşlarına boğulmamaya çalışıyordum. “Feribotu kaçırdım.”

“Nasıl?”

“Palmer evlenme teklif etti, ben de uyuyakaldım.” Tüm hikâyeyi bir çırpıda anlatırken zar zor nefes alabiliyordum.

Bitirdiğimde hattın diğer ucunda sessizlik vardı. “Anne? Anlattıklarımı duydun mu?”

“Her kelimesini. Bana Ponder’da kalmaktan başka bir seçeneğin yok gibi geldi.”

“Anne, burada kalamam. Seattle’a dönmem gerek.” Ondan bana akıl vermesini istiyordum. Annem her zaman olabilecek en kötü durumdan bile kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Belki unutmuştur diye, Şef Anton’un yanında çalışma fırsatı da dahil olmak üzere, bir an önce geri dönmemi gerektiren tüm nedenleri ardı ardına sıraladım.

“Palmer sana evlenme mi teklif etti?” diye sordu, sanki diğer söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkmış gibi. “Adından birkaç kez bahsettin ama işlerin ciddi olduğunu bilmiyordum. İyi bir gence benziyor.”

“Anne!” diye bağırdım usanmış bir şekilde. “Durumunun ciddiyetini anlamadın galiba. Eve dönmek zorundayım. Aklına bir şey geliyor mu?”

“Nasıl evlenme teklif etti? Dizlerinin üzerine çöktü mü?”

Küplere binmiş, ne yapacağımı bilemez bir hâlde olmama rağmen Palmer’ın bir gece önceki tuhaf evlenme teklifini düşününce gülümsedim. “Hayır, bana düzgün dişlerim olduğunu söyledi.” Geriye dönüp baktığımda, bunun gülümsemi sevdiğini bana söylemenin dolambaçlı bir yolu olduğunu fark ettim.

Annem tam da düşündüğüm gibi güldü. “Bu bana babanın bana evlenme teklifi ettiği günü hatırlattı. Gergin ve sinirliydi, en sonunda bana galiba bunu yapamayacağını söyledi. Ona neyi yapamayacağını sorduğumda, sevgi dolu gözlerle bana bakıp hayatının geri kalanını bensiz yaşamayacağını söyledi.”

“Ah anneciğim,” diye mırıldandım. “Çok romantikmiş.” Palmer’ın düzgün dişlerimi beğendiğini ya da saçlarımın şampuanım gibi koktuğunu söylemesinden çok daha romantik olduğu kesindi.

“Aslına bakarsan baban kadar romantizmden uzak bir adamla hiç tanışmamıştım,” diye sürdürdü annem. “Ama beni severdi ve sana tapardı. Neyse, benden bahsetmiyorduk. Eminim eve dönmenin bir yolu vardır.”

“Bence de mutlaka vardır,” diye tekrar ettim. Annemin beni sakinleştirmeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Beni sakinleştirmeyi her zaman başarmıştı.

Her neyse, artık asıl meseleye dönecektim. Şimdi tek yapmam gereken mantıklı ve sakin bir şekilde düşünmekti. Yeterince istendiğinde her şeye bir çözüm bulunabileceğine inanmak zorundaydım.

Annemle konuştuktan sonra cesaretim yerine gelmişti, onu sevdiğimi söyledim, telefonu kapattım ve yavaşça iç çektim. Buradan gitmeye kızak köpekleriyle bile olsa kararlıydım.

Dördüncü Bölüm

Palmer

Jack sanki hava saldırısından kaçıp sığınacak bir yer arıyormuş gibi atölyeme daldı. “Duydun mu?” diye heyecanla bağırdı. “Josie vapuru kaçırmış!” Hobo onu karşılamaya girdince Jack dalgın dalgın başını okşadı.

“Duydum.” Henüz haberi sindirecek vaktim olmamıştı. Onun Ponder’da kalması hem bir lütuf hem de bir lanetti. Eninde sonunda bir çıkış yolu bulacaktı ve gitmesi daha da zor olacaktı. Yine de şimdilik kasabada mahsur kalmıştı. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir hâlde olduğunu bilmeme rağmen buna sevinmekten kendimi alamıyordum.

“Anlasana,” diye sabırsızca üsteledi Jack. “Bu onu seninle evlenmeye ikna etmemiz için bir fırsat. Tanrı onu kazanman için sana ikinci bir şans verdi, o yüzden bunu boşa harcama, Palmer. Duydun mu?” Sesi dostum olarak gördüğüm ihtiyar ekşi mayadan çok emir veren bir talim çavuşuna benziyordu.

Hevesini kırmak istemedim ama ben de başta Josie’nin benden ayrılamadığını sanmıştım. Bu sabah onu atölyemde ilk gördüğümde kalbim normal boyutunun iki katına çıkmış gibi hissetmiştim. Bir an için çılgın bir fikre kapılıp teklifimi yeniden düşündüğünü ve benimle evlenmeye karar verdiğini sanmıştım. Bu yanlış anlamayı gidermesi uzun sürmemişti.

“Gitmeyi kafasına koymuş,” dedim Jack’e ve işime bakmaya devam ettim.

“Gitmek istiyor olabilir ama *şimdilik*. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak bu fikri fazla uzun sürmez. Anlasana, Josie’nin feribotu kaçırmaması bize evlenme teklifini tekrar düşünmesi için zaman kazandırdı.”

Jack elinde kalan bir avuç aklını da yitiriyordu. “Ona verebileceğim hiçbir şeyim yok. Ne istediğini açıkça belirtti ve istediği ben değilim. Üstelik burada mahsur kalmasının suçlusu benmişim.” Bunun nasıl olabileceğini hâlâ anlayamamıştım. Uyuyakalan ben değildim. Gördüğüm kadarıyla hepsi gayet de onun suçuydu.

Jack onu daha iyi anlamama yardımcı olacakmış gibi uzun ve sert bakışlarla bana bakmaya devam ediyordu. “Hâlâ burada olduğuna sevindiğini kabul etmelisin. Önemli olan bu, nasıl olduğu değil. Böyle bir şey olsa olsa Tanrı’nın işi olabilir. Deprem veya yanardağ patlaması gibi.”

“Tanrı’nın işi falan değil,” diye düzelttim onu. “Bir hata, düpedüz bir hata. Josie uyuyakalmış işte.”

Jack kararlı bir şekilde başım salladı. “Ben öyle görmüyorum, sen de görmemelisin. Onu kendine âşık etmek için sana bir fırsat sunuldu. Bunu boşa harcama.”

Her ne kadar tavsiyesini kabul etmek istesem de kalbimin ikinci kez kırılmasından korkuyordum.

“Palmer?” Jack pes etmiyordu.

“Elimden geleni yapacağım,” diye kabul ettim ama daha elimden nasıl bir şey gelebileceğini bile bilmiyordum. Josie’ye zaten evlenme teklif etmişim, elimden gelen buydu. O da beni reddetmişti. Ponder’da kalmak onu gerçekten üzmüştü. Bir yolunu bulur bulmaz çekip gidecekti. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım fikrini değiştirecekmiş gibi görünmüyordu.

Jack gittiğinde kulübesine döndüğünü düşündüm. Tatmin edici bir sonuç alana kadar kılıç üzerinde çalışmaya devam ettim. Bir işe yarayacağından emin olmasam da Josie'yi aramaya karar verdim. Düşünceler üzerime üşüşürken iş kıyafetlerimi çıkardım ve kulübeye doğru yola çıkmadan önce paltomu almak için eve girdim. Hobo'yu peşime takıp mutfığa girdiğimde Jack'i dolabımın içine bakarken buldum.

Beni görünce "Öğle yemeği vakti mi?" diye sordu.

"Hayır. Josie'yle konuşmaya gidiyorum."

Daha o an Jack'in ağzı kulaklarına vardı. "Bu harika bir fikir. Şimdi git kadını elde et ve hayır cevabını kabul etme."

Jack'i geride bıraktım, kulübemde kendini evinde hissedeceğini biliyordum. Kar dinmişti ve yerde bir metreden daha az kar vardı. Birkaç hafta içinde mutfak penceresine ulaşacak kadar yükselecekti.

Kulübenin ön kapısı kilitli değildi. Josie'yi büyük sandalyelerden birinde otururken buldum, kalın bir palto giymiş, kollarını etrafına dolamış, kederli ve umutsuz görünüyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp baktı. Şöminede ateş olmadığını gördüm ve üşümüş olabileceğini anladım.

Onun sıkıntısını hisseden Hobo ufak adımlarla yanına gidip oturdu.

Hüzünlü gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu ve ben de ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Dışarıda gümbür gümbür esen rüzgâr, dikkatimi dağıtıp başka yöne bakmama neden oldu. Josie hafifçe başını sallamaktan başka hiçbir şey yapmayınca devasa şömineye doğru yürüyüp diz çöktüm ve ateş yakmak için çıraya uzandım. Birkaç dakika içinde alevler dalları yutunca hemen birkaç kütük atabildim. "Çok sürmez, içerisi birazdan ısınır," dedim aramızdaki buzları kırmak için.

Omuzları öne doğru çöktü. "Teşekkür ederim."

Dizlerimin üzerinden kalktım ve onun karşısındaki sandalyeye oturdum, kollarımı kavuşturup bacaklarıma yasladım. Nereden başlayacağımdan emin değildim.

“Kendi suçumu senin üzerine yıkmamalıydım,” dedi, son derece mutsuz görünüyordu. Eliyle dalgın bir şekilde Hobo’nun kalın kürkünü okşuyordu.

“Anlıyorum, üzgündün.”

Buruk bir kahkaha attı. “Üzgün demek eksik kalır.”

Onu bu kadar depresif görmek zordu. Saçları yanaklarına dökülmüştü ve gözleri içeri göçmüştü. “Seni buradan çıkarabilecek birilerine ulaşabildin mi?” diye sordum. Bunun kolay çözülebilecek bir sorun olmayacağını biliyordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak bir iç geçirdi. “Pek sayılmaz. Feribotun geri gelmesi mümkün değil ve bir deniz uçağı kiralamanın bedeli çok yüksek. Karadan gitmeyi düşündüm, gelip beni alması için bir köpek kızıağı kiralamayı ama bunu kabul edecek birini bulmak pek mümkün değil.” Başını kaldırıp bana bakınca gözlerinde bir parça umut belirdi. “Buradan arabayla çıkabilir miyim sence?”

Cevabı o da benim kadar iyi biliyordu. “Buradaki yolların hepsi çıkmaz sokak, sen de biliyorsun.”

“Peki ya postacılar? Postaları getiren birileriyle dönemez miyim? Eminim kış aylarında da posta dağıtıyorlardır?”

Cevap vermekte tereddüt ettim, hoşuna gitmeyeceğini biliyordum.

“Fairbanks’te de bir posta kutum var. Ponder’da çok az kişi kaldığımız için devlet kış aylarında posta hizmetini kesiyor. Kız kardeşim birkaç haftada bir benim için kutumu kontrol ediyor. El ilanları ve benzeri şeyler dışında pek bir şey gelmiyor. Bana ulaşmak isteyen herkes internet üzerinden benimle iletişime geçebileceğini biliyor.”

Josie iç çekti, dünyanın tüm yükü omuzlarına çökmüştü.

“Annenle konuşup durumu anlattın mı?”

“Evet, uzun bir konuşma yaptık.”

“Peki ya şu muhteşem şefinle?”

Bunun Josie için büyük bir endişe kaynağı olduğunu biliyordum. Yeni kariyeri için çok heyecanlanıyordu. Kalmasını istememe rağmen bu şansından mahrum kaldığını düşünmekten nefret ediyordum.

“Şef Anton,” diye mırıldandı hüzünle.

“Burada mahsur kalman her şeyi mahveder mi?”

Alt dudağı titredi ama kendini tuttu. “Ona bir e-posta gönderdim, cevap bekliyorum. Pozisyonu benim için tutacağına inanmak istiyorum ama bilmiyorum. Başka birini işe alırsa onu suçlayacağımı söyleyemem.”

“Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Bu fırsatın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Bunu mahveden benim,” dedi tekrar iç çekerek, sabaha göre daha çaresiz görünüyordu ve boşuna değildi.

Josie’yi bu kadar üzgün görmek üzerimde garip bir etki yaratmıştı. Onu kollarıma alıp teselli etmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Buna karşı koyabilmemin tek yolu başka yöne bakmaktı. Ben de şömineye odaklandım.

Tuhaf geçen kısa bir sürenin ardından, “Brewsterlardan birine ulaşabildin mi?” diye sordum.

Josie başıyla onayladı. “Feribottan yeni inmişlerdi. Marianne olanları anlattığımda beni geride bıraktığı için kendini çok kötü hissetti ama ortada benden başka bir suçlu yok. Jerry yatmadan önce hepimize valizlerimizi lobiye getirmemizi söylemişti. Seninle konuştuktan sonra aklım başımdan gitmiş, yatağa girmeden önce bunu yapmayı unutmuştum. Yatağa girdikten sonra valizleri lobiye koymam gerektiğini hatırladım ama tekrar giyinmek istemedim. Erken kalkıp bu işi sabah halletmeye karar verdim. Sanırım birkaç saatin önemli olmayacağını düşünüyordum.”

“Trajikomik hatalar,” dedi.

“Ama kimse gülmüyor, özellikle de ben.”

Bu tam olarak doğru değildi. Jack, Josie’nin Ponder’da mahsur kaldığını öğrendiğinde buna resmen sevinmişti.

“Marianne ihtiyaç duyduğum sürece kulübede kalabileceğimi söyledi. Bunun için minnettarım. Brewsterlar ayrıl-mam gerektiğini söylediler ne yapardım bilmiyorum.”

Erzak konusunda sıkıntı olmayacağını düşündüm. Pansiyondaki dondurucu et, sebze ve benzerleriyle doluydu. Taze meyve ve diğer ürünler olmadan yaşamayı Josie’nin zamanla öğrenmesi gerekecekti. Kuzeydeki buz tutmuş yaşam bunu zorunlu kılıyordu. İdare etmenin bir yolunu bulacaktı ama bu da şömineyi canlı tutmak ve odun stoklamak anlamına geliyordu çünkü tek ısınma kaynağı bu olacaktı.

“Tüm bu olanlar için üzgünüm, Josie.”

Başını kaldırıp bakışlarımı yakaladı, gözleri kısılmıştı. “Gerçekten üzgün müsün, Palmer? Kasabada mahsur kalmam sana bir hediye gibi gelmiş olmalı.”

“Kendi isteğinle kalmadın, o yüzden hayır.” Josie ister insansın ister inanmasın bu konuda ciddiydim. Jack benimle aynı fikirde olmayabilirdi ama bu onun suçuydu. Benim bakış açım göre kötü de olsa bir evlenme teklifi etmiştim ve Josie ilgilenmediğini söylemişti.

Hikâye burada bitmişti.

Kalması için ona yalvaracağımı sanıyorsa yanılıyordu. Ben cevabımı almıştım. İstedğim cevap bu değildi ama bunu kabul etmek zorundaydım.

Josie bana inanmış gibi görünmüyordu.

Kulübeye neden geldiğimi açıklamanın zamanı gelmişti. “Aslında seni Seattle’a geri götürmenin bir yolu olabilir.”

Sözlerimin anlaşılması biraz zaman aldı. İlk başta Josie samimi olduğumdan emin değil gibiydi. Sonra gözleri heye-

canla açıldı. “Ne demek istiyorsun? Benim için gelebilecek birini mi tanıyorsun?”

“Olabilir. Sawyer O’Halloran diye bir arkadaşım. Taşra pilotu, kızaklı bir uçağı var. Şu ya da bu nedenle sık sık buraya...”

“Ne kadar sık?” diye sözümü kesti.

“İş için birkaç haftada bir bölgeye gelir. Ona ulaşıp buraya ne zaman uğrayabileceğini sorabilirim.”

“Bunu yapar mısın?”

“Yapacağımı söyledim.” Josie’nin ne kadar heyecanlandığını görmek beni sarstı. Artık Ponder’dan ayrılmaya ne kadar hevesli olduğundan emindim.

Beni terk etmeye de.

“Ondan haber alır almaz sana haber veririm.”

“Ne kadar teşekkür etsem az.”

“Önemli değil ama herhangi bir söz vermiyorum.”

“Tabii.”

Josie’nin Ponder’da kalmasını ne kadar istesem de onu kalmaya zorlamak için olayları manipüle etmezdim, edemezdim. Şef olarak yeteneklerine, tutkusuna, azmine ve yaratıcılığına saygı duyuyordum. Ne de olsa o da benim gibi bir sanatçıydı.

Aklına başka bir şey gelince gözlerindeki heves kısmen kayboldu. “Sence benden ne kadar ister?”

Bilmiyordum, ona ne söyleyeceğimden emin değildim. “Kesin bir şey diyemem ama Sawyer’ın mantıksız davrandığını hiç görmedim. Ve zaten bu civarda olacağından, büyük ihtimalle sabah aldığı fiyatın çok daha az olacaktır.”

Josie ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Baş edemediğim tek şey bir kadının ağladığını görmektir. İçimden ilk önce ona sarılmak geldi ancak ona dokunmamdan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ne demek,” dedim ve kapıya doğru ilerledim. İşimin başına dönmemin ve Jack tüm kışlık erzağını tüketmeden onu kulübemden kovmamın zamanı gelmişti.

“Sana sarılabilir miyim?” diye sordu Josie. Ben daha bir cevap veremeden odanın öbür ucuna gelmişti. Onu kollarıma almak için her şeyimi verirdim. Ama Josie’yi kucaklamak, yumuşaklığını hissetmek, saçlarının harika kokusunu içime çekmek benim için tam bir işkence olurdu.

Başka seçeneğim yoktu. Kollarını gövdeme doladı ve yüzünün yan tarafını göğsüme bastırdı.

“Bana neden yardım ettiğini anlamıyorum,” dedi usulca, ben ise o esnada onu sımsıkı sardığım her ânın tadını çıkarıyordum. Bu sıcacık hissi depolamak ve hafızamın izin verdiği ölçüde bu âna tutunmak istiyordum.

“Bence cevabım gayet açık.”

Ayrılırken başını kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi.

“Seni seviyorum, Josie. Senin için elimden geleni yaptım.”

Beşinci Bölüm

;

Josie

Valizimi açmayı reddettim. Tek umudum Palmer'ın arkadaşının bir an önce Ponder'a uçmak için bir bahane bulmasıydı. O geldiğinde hazır olmak istiyordum. Üç gün boyunca valizimle yaşadım, ta ki kıyafetlerimi karıştırmaya bir dakika bile katlanacak sabrım kalmayana kadar. Birkaç parça eşyayı dikkatlice çıkarıp çekmecelere yerleştirdim.

Ponder'dan kalkan son feribotu kaçırdığım o ilk sabahtan beri Palmer'dan uzak durmaya çalışıyordum ki bu düşündüğümünden çok daha zordu. Birkaç kez kulübeye uğradı ve ben de onu yollamak için bir bahane buldum. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi ve ikinci günkü denemelerinden sonra bir daha uğramadı. Onu suçlayamazdım. Ama şimdi yalnız kalmıştım ve depresyondaydım. Palmer'la vakit geçirsem ondan ayrılmaya asla cesaret edememekten korkuyordum. Kalbimin hayatımı değiştirecek bir karar vermesine izin veremezdim. Bu hayatımda ciddi bir dönüm noktasıydı. Ponder'da yaşayamayacağım gibi Palmer'la da evlenemezdim.

Kulübede yapacak çok az şey olduğu için elimde zamandan bol bir şey yoktu. Tarifler ve menüler oluşturmaya çalıştım ve bunları pozisyonu benim için tutmaya karar veren Şef Anton'a e-posta ile gönderdim. Üç gün içinde iki kitap

okudum, yemek ve hamur işi yaptım. Lisedeyken başladığım ve yanımda getirdiğim bir iğne oyasına devam ettim. Kendimi kulübeye kapattığım ve Palmer'dan kaçtığım üç tam günün ardından artık canıma tak etmişti. Sadece kendime zarar veriyordum. Palmer iyi bir arkadaştı ve onu özlüyordum, birlikte geçirdiğimiz zamanları özlüyordum. Hobo'yu da özlemiştim. Husky cinsi köpek o sabah kulübeye tek başına gelmişti ve onu gördüğümde neredeyse ağlayacaktım, arkadaşlığına minnettardım.

Jack günde iki ya da üç kez uğruyordu, hep de yemek zamanlarında. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Eğer izin verseydim, yaşlı adam beni asla terk etmeyen bir dostum olabilirdi. Durmadan konuşup onun için pişirmeyi düşünebileceğim tarifler önerdi. Burada beklerken bana oyalanabileceğim bir iş verdiği için ona teşekkür etmem gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitti. Verdiği iş ise onu beslemektir. Daha bu sabah bana bir paket donmuş ren geyiği eti getirmiş ve en sevdiği yahniyi yapmamı istemişti. Gerekli malzemeleri cömertçe sağladığı için her şeyi büyük bir döküm tencerede bir araya getirmeye başlamıştım.

“Bugün ekmek pişirecek misin?” diye sordu. Ben akşam yemeği için eti kızartıp soğanları sotelerken kulübenin mutfağında bir tabureye oturdu.

“Daha dün pişirdim,” diye hatırlattım.

“Bitti.”

“İki somun birden?” Adam tanıdığım herkesten çok yiyordu.

“Birini Palmer'a verdim,” dedi bana. “Sevindi.”

Dökme demir tavadan eti çıkarıp tencerenin içine yerleştirmekle meşguldüm. “Palmer'dan bahsetmişken,” dedim çok fazla ilgi göstermekten korkarak, “o nasıl?”

“Meşgul. Elinde bir kılıç siparişi var, saatlerce çalışıyor.

Sanırım Noel'den önce bitirmek istiyor. Çoğunlukla bunu kafasını dağıtmak için kullanıyor, malum sen bu kadar yakınındayken."

"Hmm."

"Suratsız da, özellikle de konu senden açılınca. Ona geçen yaz topladığınız yabanmersinlerinden yaptığın o özel turtadan pişirebilirsin aslında. Belki bu onu biraz yumuşatır."

Yabanmersinli turtam Jack'in favorisiydi. Beni kandıramazdı. Palmer için ne pişirirsem mutlaka Jack'e de gidecekti. Önerisini duymazdan geldim.

"Ya iştahı? Yemek yiyor, değil mi?"

Jack omuz silkti. "Tam bilmiyorum. Yiyordur herhalde."

Bu pek iyiye işaret değildi. "Belki de yahninin bir kısmını ona vermelisin, çünkü çok var."

Jack heyecanla başını salladı. "Bu muhteşem bir fikir."

"Harika. Ona götürmen için tabağa koyayım." Gururum yemeği kendim götürmeme izin vermiyordu ama doğru olan da buydu. Palmer'ın bu lezzetli yahniiyi bir barış teklifi olarak göreceğini umuyordum. Ondan bir şekilde özür dilemeliydim. Kendi kendimi köşeye sıkıştırmıştım ve pişman olmuşum, şimdi de arayı nasıl düzelteceğimi bilemiyordum.

"Palmer'a yemeği neden ben götürüyormuşum?" dedi Jack ters bir şekilde. "Bu senin fikrindi. Sen götür."

Bir yanımda itiraz etmek istedi ama yapamadım. Palmer bana âşık olduğunu söylediğinden beri kendimle mücadele hâlindeydim. Geceleri geç saatlere kadar uyanık kalıp onunla evlenmeyi ve bunun nasıl bir şey olacağını düşünüyordum. Teklifi beni baştan çıkarmıştı. Gerçekten de baştan çıkmıştım. Sorular yakamı bırakmıyordu ve açıkçası bulacağım cevaplar beni korkutuyordu.

Belki de asıl mesele evlilik teklifinin kulağa hiç de bir evlilik teklifi gibi gelmemesiydi. Aslında neden bahsettiğini bir

türlü anlayamamıştım. Grip olduğunu sanmıştım. Palmer on dakika boyunca konuştuktan sonra neyden bahsettiğimizi ancak anlayabilmişim. Sonra aşkını ilan etmiş ve bana karısı olmamı teklif etmişti, benim ise görebildiğim tek şey olasılıklar yerine engeller olmuştu. Son üç gün boyunca kendimle mücadele etmişim. Şef Anton'la çalışma, anneme ve arkadaşlarıma kavuşma hevesim yüzünden Palmer'a olan duygularımı göz ardı etmiş, ona âşık olduğumu kendime itiraf etmekten kaçınmışım. Neden, ah neden, hayat bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Onunla uzun süreli bir ilişkinin sorunlu olacağını en başından kabul etmişim. Kendime defalarca Seattle'a döndüğümde onu unutabileceğimi söylemişim. Şimdi bunu başatabileceğimden o kadar da emin değildim. Evlilik teklifiyle karşılaşınca gönülsüz ve aptalca davranmışım. Geriye dönüp baktığımda, Ponder'dan kalkan son feribotu yakalamış olsaydım neler olurdu diye merak ediyordum. Eve döndüğümde onun kalbimde giderek daha fazla yer etmesinden korkuyordum ve bu duygularla başa çıkmaya hazır değildim.

“Palmer'ı düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Jack, ocağın önünde dikilmiş yemek hazırlarken daldığım düşünceler birden bölündü.

“Pardon, duymadım,” dedim, yakalandığım için utanmışım.

Jack'in imalı gözleri neşeyle parladı. “Palmer. Onu düşünüyordun, değil mi?”

“Hayır,” diye inkâr ettim. “Belki.”

Jack kıkırdadı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur derler. Sende nasıl işliyor?”

İçimi bu kadar kolay okuyabilmesine sinir oluyordum. Babam hayatta olsaydı onun da bana aynı şeyleri söyleyeceğini hissediyordum.

“Görüyorum ki verecek bir cevabın yok. Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Jack, ciddileşmişti.

Ocağın başından ayrılıp mutfağın başka bir ucunda meşgul görünmeye çalıştım, evyeyi temizledim. “Tahmin etmekte zorlanmayacağıma eminim.”

“Bence,” dedi o düşünceli hâliyle sakalını sıvazlayarak, “bilinçaltında o feribotu kaçırmak istedin.”

“Ne?” diye bu fikrin karşısında öfkeyle parladım. “Saçmalık!” Durumun böyle olduğunu düşünmeyi bile reddettim. Tartışmaya bile değmezdi.

Jack sanki elinde büyük ikramiyeyi kazanan piyango bileti varmış gibi gülümsedi. “İtiraf et, Palmer’a âşıksın.”

Dönüp Jack’e baktım, bunu inkâr etmeye hazırdım ama edemeyeceğimi anladım. Omuzlarım yenilgiyle çökrü. Duygularımı itiraf etmek istemiyordum, hiçbir şey söylememeye karar verdim.

“Kafan karışık, Josie,” dedi Jack nazıkçe. “Seni suçladığımı söyleyemem. Tundraya bu kadar yakın bir yerde yaşamak kolay değil. Burada yalnızlık çekebilirsin, özellikle de bir kadın olarak. Kadınların duygusal destek vesaire için birbirlerine ihtiyaç duyduklarını duymuştum.”

“Peki, ne zaman kadınlar konusunda uzman oldun?” diye sordum, konuyu Palmer’a olan hislerimden uzaklaştırabildiğime şükrediyordum.

“Valla kadınlar neye ihtiyaç duyar, ben pek bilmem,” diye açıkça itiraf etti. “Bunu bana Angie söylemişti.”

“Angie Wilkerson mı?” Onunla pansiyonda çalışırken tanışmıştım. Angie ve Steve’in Ponder’da bir kulübeleri vardı. Kıymalı Meksika fasulyesi yemeği yarışmasını kazandıktan sonra birkaç kez selamlaşmıştık. Bu yüzden kim olduğunu biliyordum. “Angie kışları burada mı kalıyor? Ponder’da?”

“Tabii. Her kış Steve ve iki oğluyla burada olur.”

Bunu bilmiyordum.

“Steve de Palmer gibi şehir hayatını pek sevmez. Şu büyük petrol şirketlerinden birinde çalışıyor. Petrol hattında ortaya çıkabilecek sorunlarla ilgileniyor.”

Aniden bir düşünce aklımdan ışık hızıyla geçti. Eğer boru hattında bir sorun varsa bu Steve’in Ponder’dan ayrılması gerekebileceği anlamına geliyordu. Eğer yakın zamanda gitmesi gerekirse onunla gidebilirdim. Umudum resmen çiçek açmıştı. Artık bir B planım vardı.

“Jack, boru hattında bir sorun çıkarsa Steve’in uçması gerekir, değil mi? Yani, onarım için sahaya gitmek zorunda, değil mi?” Aklım allak bullak olmuştu, boru hattında sorun çıkmasını istemezdim tabii ama böyle bir durum umutsuzca aradığım kaçış planına dönüşebilirdi.

“Hayır.”

“Ne de demek hayır?” diye sordum. “Az önce dedin ki...”

“Artık her şey bilgisayardan yapılıyor, Josie. Steve tüm işlerini evinin konforunda halledebiliyor.

Tüm umutlarım suya düştü. “Ya?”

“Angie feribotu kaçırdığını duyunca şaşırdı. Onu ziyaret etmenden mutluluk duyacağını söyledi, eğer istersen.”

Ellerimi yıkadım ve beyaz önlüğüme iliştirdiğim havluyla kuruladım. Onu arayacak ve yanına uğramaya çalışacaktım. Bir arkadaşaya ihtiyacım vardı, özellikle de şimdi.

“Söylediklerimi bir düşün. Ben bunun gerçekten bilinçaltının işi olduğuna inanıyorum, Josie. Bir fırsat verirsen, burada, Ponder’da evlilik hayatını sevmeyi öğrenebilirsin,” diye üsteledi Jack, sanki henüz bilmeme izin verilmeyen derin bir sır saklıymuş gibi gülümsüyordu.

“Jack, lütfen. Düşündüğün gibi değil, burada bilerek mahsur kalmadım.”

Haklı olduğunu ilan eden bir güvenle sırtıttı. “Madem öyle diyorsun.”

“Demiyorum, biliyorum,” diye karşılık verdim.

Kendini beğenmiş bakışı olduğu gibi suratında duruyordu ve bundan rahatsız olsam da daha fazla tartışarak enerjimi tüketmeyecektim. Jack son derece inatçıydı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım sonuç aynı olacaktı. Jack hatalı olduğunu asla kabul etmezdi.

Yemekleri paketlemeyi bitirmiştım ve Jack kendi kulübesine dönmek üzere ayrılmıştı. Ocağın yanındaki folyo kaplı kâseye baktım. Bunu Palmer’a götüreceksem bir an önce yapmalıydım.

Alaska’da beni şoke eden tek şey sonbahar ve kış aylarında havanın bu kadar erken kararmasıydı. Ekim ayının sonlarındaydık ve o öğleden sonra saat beş buçukta hava tamamen kararmıştı. Sıkı sıkı giyinip elimde el feneriyle pansiyondan Palmer’ın kulübesine doğru yola çıktım. Bu yolu onlarca kez katetmiştim ve yolumu bulmakta hiç zorlanmadım.

Yemek saatinin çoktan geçmiş olmasına rağmen Palmer’ın atölyesinde ışıkların yandığını fark ettim. Kapının önünde durdum ve kararsız kaldım, cesaretimi toplamaya çalıştım, hoş karşılanacağımdan emin değildim. Kalbim ağzımda kapıyı çaldım ve bir yanıt bekledim.

Çok geçmeden kapı açıldı. Palmer’ın gözleri büyüdü, beni gördüğüne şaşırdığı belliydi.

“Sana yemek getirdim,” dedim ve kâseyi uzattım. Beni içeri davet etmedi ve midemde kötü bir hisle kâseyi ona verip arkamı döndüm.

“Sawyer’dan haber aldım,” demesiyle kalakaldım. Bahsettiği arkadaşındı bu, kızaklı uçağı olan pilot arkadaşı.

“Öyle mi?” Heyecanımı gizleyemedim.

“İçeri gel,” dedi kapıyı daha geniş açarak. “Ben de tam eve geçiyordum.” Işıkları söndürüp atölyeden eve doğru ilerledi ve Hobo’nun peşinden mutfığa girdi.

Palmer kâseyi tezgâha bıraktı ve bana dönmeden önce elini yüzünü yıkadı. “Jack’in sana haberi daha önce vermesini istemiştım ama sonra kendim vermek istedim.”

Gülümsedi, her şey affedilmiş ve unutulmuş gibi oldu. Sessiz bir rahatlamayla iç çektim.

“Sawyer bu taraflara yakın zamanda mı geliyor?” diye sordum, heyecanımı belli etmemeye çalıştım. Kaşlarını çatınca verdiğim tepkinin onu hayal kırıklığına uğrattığını anladım.

“Gitmeye can attığını biliyordum. Sawyer on gün içinde burada olacağını söyledi. O zamana kadar dayanabilirsin, değil mi?”

“Elbette.” Başka seçeneğim yoktu. “Uçuş için benden ne kadar ücret alacağı hakkında bir şey söyledi mi?” Bu kısım benim için çok önemliydi.

“Evet.”

Gerilmiştim, Palmer’ın karşısındaki tezgâhın diğer ucuna geçtim. Orada iki tabure vardı, birini çekip oturdum, maliyetin karşılayabileceğimin çok üzerinde olmasından ve altından kalkamamaktan korkuyordum. Diğer teklifi duyduğumda nutkum tutulmuştu.

Palmer ücretten bahsetmeden önce bir çekmeceyi açıp kaşık çıkardı.

Nefesim daraldı. Elimde değildi.

Palmer kaşını kaldırdı. “Çok mu yüksek?”

“Hayır... Beklediğimin çok altında.” Buna minnettardım, ayağa fırlayıp Palmer’a sarılma isteğime zor karşı koyuyordum. Sadece birkaç gün içinde Seattle’a, annemin yanına ve yeni kariyerimin başlangıcına koşabilecektim.

Hayalimdeki hayata, diye hatırlattım kendime.

Palmer yemeğini yemek yerine ellerini arka ceplerine soktu, böylece dirsekleri yanlarından dışarı çıktı. “Şef Allen’la olan işinden bir haber var mı?”

“Şef Anton,” diye düzelttim.

“Doğru. Şef Anton.”

“Önümüzdeki iki hafta içinde döndüğüm sürece pozisyonu benim için tutacak.” İçine düştüğüm çıkmazda görünen tek ışık buydu.

“Onu internette araştırdım,” dedi Palmer gelişigüzel bir şekilde. “Gençmiş.”

“Çok da değil. Otuz beş yaşında, sanırım.”

Palmer kıs kıs güldü. “Yani genç. Makalede Seattle’ın en gözde bekârlarından biri olduğu yazıyordu.”

Palmer’in bu tespiti gülünç bulduğumu gizlemekte zorlandım.

“Belli ki onu görmüşsün.”

“Evet. Birkaç kere.” Aşçılık hünerlerinden etkilenmiş olsam da onu aşırı derecede kibirli ve talepkâr bulmuştum. Uyuşturucu ve alkol kullandığına dair söylentiler de vardı ama ben buna dair bir kanıt görmemiştim. Zor biriydi ama bununla başa çıkabilirdim. Stajyerken, aynı baskıcı tutuma sahip birkaç şefin altında çalışmışım ve hem işimi iyi yapmış hem de zor kişilikleri idare edebilmişim. Bu yeteneğim sayesinde hocalarım bana referans olmuş ve böylece Şef Anton’la mülakata girmiştim.

“Anlaşıldı,” dedi Palmer, keyifsizdi.

“Onun altındayken çok şey öğreneceğim,” dedim.

“Ben de bundan korkuyorum zaten,” diye mırıldandı Palmer belli belirsiz.

Ne dediğini duydum ve tekrar söyleyip söylemeyeceğini merak ettim.

“Bir şey mi söyledin?”

“Yoo,” dedi. “Pozisyonu senin için tuttuğuna sevindim, Josie.”

“Teşekkür ederim.”

Konuşma sönüp gitti ve orada oyalanmam için bir neden kalmadı. Kapıya doğru yöneldim. “Sanırım pansiyona dönssem iyi olacak.”

Palmer verdiğim güveç kâsesini bir kenara koydu. “Hobo ile sana eşlik edelim.”

“Hiç gerek yok.” Tek başıma gelmişim ve aynı şekilde geri dönmekte bir sorun yaşamazdım.

“Ama ben öyle istiyorum.”

Tartışabileceğimi sanmıyordum ve işin aslı bana eşlik etmesi hoşuma giderdi.

Palmer ceketine ve benimkinden daha büyük bir el fenerine uzandı. Kesif karanlığın içinde yan yana yürüdük. Gece berraktı. Alaska’da gördüğüm kadar çok yıldız görmeye alışabileceğimi hiç sanmazdım. Gökyüzü bir sürü parlak küçük ışıkla doluydu. Yıldız ışıklarıyla. Bu bana çocukluğumda kuzenlerimle gittiğim bir kamp gezisinde kavanozda ateşböcekleri topladığım günleri hatırlattı. Kamp yapmayı çok severdim. Alaska’daki pozisyona başvurmamın nedeni de kısmen teyzem, eniştem ve kuzenlerimle yaptığım bu gezilerdi.

Kulübeye vardık ve Palmer benimle verandanın merdivenlerini çıktı. Ona teşekkür edip kapıyı açmak üzereydim ki beni omuzlarımdan tutup kendisine çevirdi. Uzun bir süre boyunca birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadık. Gözlerinde gördüğüm sıcaklık, içten ilgi ve sevgi karşısında nefesim kesildi.

İlk hamleyi kim yaptı, Palmer mı ben mi, emin değildim. Daha ne olduğunu bile anlayamadan kendimi onun kolla-

rında buldum, benim kollarım ise onun boynuna dolanmıştı. Öpüşüyorduk, hem de onu savaşa uğurluyormuşum gibi. Aramızdaki sıcaklık, gereksinim ve tutku bu âna dek paylaştığımız her şeyden daha derindi.

Ayrıldığımızda ikimiz de uzun süre suyun altında kalmış gibi nefes nefeseydik. Elimi kalbimin üzerine koyup bir adım geri attım. Palmer'a baktım, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım, az önce ne olduğunu bilemiyordum. Yoksa pişman falan değildim.

Palmer merdivenlerden inmeye başladı.

"Palmer," diye bağırdım.

Basamakların ortasında dikip yüzünü bana çevirdi.

"Bu öpüşmenin anlamı neydi?" diye sordum, bir açıklama yapmasını istiyordum çünkü ben kesinlikle tek bir tane bile bulamıyordum.

"Bilmem," dedi işgüzar bir ses tonuyla. "Sanırım Şef Allen'in yanına gittiğinde beni hatırlamanı istedim."

"Anton."

"Her neyse işte," diye mırıldandı, sonra da kulübesine döndü.

Altıncı Bölüm

Josie

Uykusuz bir gece geçirdim, Palmer'ı düşünmekten kendimi alamıyordum. Beni öpmesine bayılıyordum. Öpüşleri bağımlılık yapıyordu. Eve döndüğümde onu ve Ponder'da geçirdiğimiz zamanı unutmakta zorlanacağımı biliyordum. Yatakta dönüp dururken şu soruya cevap vermek zorunda kaldım: Onu unutmak istiyor muydum? İstemediğimi fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Palmer artık benim bir parçam olmuştu ama bu durum ne koşullarımı ne de sorumluluklarımı değiştiriyordu.

Ona karşı ne hissedersen hissedeyim Seattle'a dönmem gerekiyordu. Şef Anton'a bir söz vermiştim. Bu muhteşem fırsatı elde etmek için çok çalışmışım, hem de çok. Tüm bunlardan vazgeçip eğitimimi, yemek aşkımı ve yeteneğimi çöpe atacağım bir kasabada yaşamak hiç mantıklı değildi. Ah evet, yılın altı ayı pansiyon için yemek pişirmeye devam edebilirdim. Ama bundan kısa sürede sıkılacağımı bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum. Daha önce annemle konuşmayı denemiştim ama onun da aklı başka yerlerde gibiydi ve bana pek yardımcı olamamıştı. Bana sadece kalbimin sesini dinlemem gerektiğini söylemişti. Fakat kalbim, neredeyse bütün gece harıl harıl çalışan beynimin aksine bana bir yol göstermiyor, elle tutulur çözümler sunmuyordu.

Sersem ve huysuz bir şekilde uyandım, içine düştüğüm bu korkunç ikilem yüzünden Palmer'a haksız yere kızgındım. Hepsi onun suçuymuştu. Keşke Jack'le duygularım hakkında konuşabilseydim. Ama Jack'i ne kadar sevsem ve ona ne kadar güvensen de taraflıydı. Hiç tereddüt etmeden Palmer'la evlenmemi söylerdi. Feribotu kaçıracak her şeyi berbat etmeden önce ait olduğum yere, Seattle'a döndüğümde, Ponder'da geçirdiğim zamanı ve Palmer'a olan duygularımı gözden geçirebileceğimi sanıyordum. Bu gecikme her şeyi altüst etmişti.

Canım burnumda giyinip sabah kahvemi yudumlarken zihnim elimdeki sınırlı seçenekleri tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Birden Jack'in feribotu bilerek kaçırdığıma dair yaptığı gülünç tespiti hatırlardım. Jack'in bu varsayımını düşünmek bile beni sinirlendiriyordu. Feribot iskeleden ayrılırken içinde olmayı gayet de istemiştim.

Palmer'ın dediği gibi, tüm bunlar trajikomikti. Kimse'nin bir suçu yoktu ama bir yandan da hepimiz suçluyduk. Palmer son dakikada evlenme teklifi ettiği için. Marianne Brewster fikrimi değiştirdiğimi sandığı için. Ve tabii ki ben, alarmımı yanlış saate kurup valizimi lobiye götürmeyi ihmal ettiğim için.

Jack'in söylediği başka bir şey daha aklıma geldi. Angie Wilkerson'ın kışları Ponder'da kaldığını ve o öğleden sonra beni evine davet ettiğini söylemişti. Başka bir kadınla konuşmanın tam da ihtiyacım olan şey olduğuna karar verdim. Sabahın ortasına kadar bekledim, en kalın giysilerimi giyip motorlu kızak izlerini takip ederek kulübesine doğru yola koyuldum.

Bu on dakikalık tempolu yürüyüş esnasında Ponder'ın ortasından geçmek zorunda kaldım. Bitişğinde Baptist Kilisesi olan bir tavernayı geçtim. Caddenin diğer tarafında, artık

kış sezonu için kepenklerini indirmiş bir nalbur dükkânını geçtim. İçinde bir insanın eczane, tekeli, postane ve bankaya kadar tüm işleri için ihtiyaç duyabileceği her şey olurdu. Terry ailesi burayı yıllardır sezon zamanlarında işletiyorlardı ve kışı en büyük kızlarıyla birlikte Teksas'ta geçiriyorlardı. İlkbaharda, Brewsterların pansiyonu açmasıyla aynı zamanda kasabaya dönüyorlardı.

Nalbur dükkânının yanında, Özgür Metodist Kilisesi'nin bitişiğinde, kasabadaki ikinci taverna bulunuyordu. Papaz Gene, yoğun sezon boyunca görev yaptıktan sonra ekim ayının başlarında emekliye ayrılmıştı. Vaazlarını ve kendisini çok severdim. Brewsterların verdiği pazar yemekleri için pansiyona gelirdi. Angie ve Steve ile ilk kez bu kilisede tanışmıştım. Turizm sezonu boyunca, ayda bir kez cumartesi ayini için bir rahip gelirdi.

Kasabada yerel halkın ve ziyaretçilerin kitap ödünç alabileceği bir kütüphane de vardı. Lilly Appleton, okumak isteyen herkese evinden ödünç kitap verirdi. Oturma odasının tamamı kitap raflarıyla doluydu. Sadece son birkaç yıldır kışları Fairbanks'e gidiyordu çünkü artık yaşlanmıştı ve dul kalmıştı. O da son feribotla kasabadan ayrılmıştı.

Soğuk, yüzümü ısıtırken Wilkersonlara kadar yürümeye devam ettim. Kapıyı çalınca Angie kapıyı açıp beni kocaman bir gülümsemeye karşıladı.

"İçeri gel," dedi ve koluma girerek beni eve soktu, içerisi sıcaktı.

Kat kat giydiklerimi çıkarmam birkaç dakikamı aldı. Hepsini çıkardığımda Angie masanın üzerine bir demlik çay koymuştu. Uzun boylu, ince yapılı bir kadındı ve uzun, siyah saçlarını sırtının ortasına kadar uzanan kalın bir örgü yapmıştı. Dört ve beş yaşlarında iki küçük çocuk, dağılmış legoların ortasında yerde oturuyordu. Galiba bir gökdelen

inşa ediyorlardı. İşlerine odaklandıkları için beni fark etmediler bile.

“Feribotu kaçırdığını duyunca çok şaşırdım,” dedi Angie. “Çılgına dönmüş olmalısın.”

“Öyle oldu ama Palmer’ın bir tanıdığı sayesinde birkaç gün içinde Fairbanks’e uçabileceğim.”

Angie çaylarımızı koyarken başını kaldırıp bana baktı. “Sawyer O’Halloran mı?”

“Onu tanıyor musun?”

“Alaska’nın Uzak Kuzey yakasındaki herkes tanır Sawyer’ı. Demek Palmer ayarladı,” dedi hayret içinde. “Gitmene yardımcı oluyor yani?”

Buna neden inanmadığını bilmiyordum. “Bu seni şaşırttı mı?”

“Evet. Seni çok seviyor.”

Konuşma şimdiden rahatsız edici bir hâl almıştı. “Yani evet, şey... ama tüm hayatım Seattle’da.” Ona söylemedim ama hayalimdeki iş beni bekliyordu ve bu diğer aşçılık mezunlarının gıpta ettiği bir fırsattı. Sınıf arkadaşlarımdan her biri Şef Anton ile çalışmak için her şeyini verirdi.

Angie içini çekti. “Ne yalan söyleyeyim gitme kararın beni de üzdü ama bencilce davranıyorum. Kalmanı çok isterdim. Burada çok az kadın yaşıyor, özellikle de kış aylarında.”

“Senin de burada kaldığını öğrenince çok şaşırdım. Zorlanmıyor musun?” Aklıma sadece Angie’nin yalnızlık çektiği, şehirdeki tüm olanaklarından ve hizmetlerden uzakta olduğu geliyordu.

Fincanını kaldırıp dirseklerini meşe masaya yasladı. “Hem evet hem hayır. Sezonun bitişiyle giden herkesi özleyorum ama kış aylarında burası ayrı bir güzel oluyor. Başta bunun kıymetini bilmezdim ama artık biliyorum.”

Aklıma hemen Palmer ve Hobo ile yıldızları ve Kuzey

Işıkları'nı seyretmemiz geldi. Birkaç kere seyretmiştik, kulağa çılgınca gelse de duymuştuk da. Çıtıtılı bir sesleri vardı. Ve daha bu sabah, bir kutup tilkisinin karda hoplayıp zıpladığını izlemiştim. Bodur köknar ağaçları, kalın kardan ağırlaşan kollarıyla bir Noel kartı resmine benziyordu. Güzellik her yerdeydi. Görmezden gelmeye çalışsam da yapamazdım. Angie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Her şeyden uzak olmak seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum çayımı yudumladıktan sonra. Portakal ve baharatlarla yapılmıştı, Seattle'da en sevdiğim karışımlardan biriydi.

"Başta ediyordu, ama sonra Mason ve Oliver geldi."

İki çocuğa baktım ve bu kadar kolay keyifli vakit geçirmelerine şaşırarak gülümsedim. Legolar Oliver'ın boyuna ulaşmıştı. Ayakta dikilerek parçalar eklediği kule yıkılacakmış gibi sola eğilmeye başlamıştı. Tuğlalar düşüp yere saçılınca sevinçle kıkırdadı.

"Mason, kardeşinin legoları kutusuna kaldırmasına yardım et," dedi Angie büyük oğluna.

Mason plastik kutuya uzanıp Oliver'ın oturduğu yere sürükledi. "Kurabiye alabilir miyim?"

"Önce beraber legoları toplayın."

Konuşmalarını izlemek bana düşüncelerimi toparlamam için zaman kazandırdı. "Steve'le nasıl tanıştınız?" diye sordum, merak etmiştim. Jack, Angie'nin kocasının pek de şehir insanı olmadığından söz etmişti. Palmer da öyle değildi. Bir de Steve'le arkadaş olduklarını biliyordum, o kadar.

"Fairbanks'te tanıştık," dedi Angie, gözlerini küçüklerden ayırmadan. "Bir yaz, Anchorage'ın dışında, balıkçılık sektöründe bir işte çalışıyordum. Parası çok iyiydi, aldığım bursu takviye etmem gerekiyordu. Balıkçılık sezonunun sonunda bir arkadaşımın birlikte Kuzey Kutup Dairesi'nin ötesini görmek istediğimize karar verdik ve Anchorage'dan

trene atlayıp Denali'den geçerek kızaklı bir uçak kiralamak için Fairbanks'e geldik."

"Steve ile böyle mi tanıştınız?"

"Evet. Havaalanındaydım, Bettles'a uçmanın ne kadar tutacağını öğrenmek için pilotlardan biriyle konuşuyordum. Bu küçük kasabayı araştırırken bulduğum bir pansiyona bir gecelik rezervasyon yaptırmıştım."

"Bettles'a karayolu üzerinden gidilmiyordu, değil mi?"

"İmkânsız."

Kuzey Kutup Dairesi'nin altında kalmasına rağmen Ponder'da da durum aynıydı.

"Steve de havaalanındaydı ve Ponder'a dönmek için bir pilot ararken konuşmamıza kulak misafiri olmuştu. Konuşmaya başladık ve beni o gece yemeğe davet etti, ben de kabul ettim. Ertesi sabah ikimizin de uçağı vardı: Benimki Bettles'a, Steve'inki ise Ponder'a gidiyordu. Arkadaşım sözleştiğimiz pilottan hoşlanmıştı, o da akşamı onunla geçiriyordu. Çayından bir yudum alırken uzun süre durakladı. "Steve'le akşam yemeği yedik ve tahmin edebileceğin gibi birbirimize âşık olduk. Restoran kapanana kadar sohbet ettik. O âna kadar pek çok kişiyle görüşmüştüm ama Steve kadar ilginç ve sempatik biriyle hiç tanışmamıştım. Âdeta tamamlandığımızı hissediyorduk. Bunu başka nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum."

"İlişkinizi yürütmeyi nasıl başardınız?" diye sordum. Niyetim özel hayatına burnumu sokmak değildi ama gerçekten merak etmiştim.

"Akşam yemeğinden sonra ben Bettles'a gitmekten vazgeçtim, Steve de Ponder'a olan uçuşunu iptal etti. Üç gün sonra Oregon'a dönme vaktim gelene kadar Fairbanks'te her ânımızı birlikte geçirdik. İçimden gitmek hiç gelmiyordu, Steve de gitmemi hiç istemiyordu ama okula dönmek zorundaydım."

“O hâlde iletişimi hiç koparmamış olmalısınız.”

Angie evet anlamında başını salladı. “Aylarca her gün konuştuk.”

Mason, Oliver ile annesinin kolunu çekiştirdi. “İşimiz bitti, anne. Artık kurabiyelerimizi alabilir miyiz?”

“Evet, aferin size!” Angie öne doğru eğilerek başlarına birer öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp tezgâhın üzerindeki elma şeklindeki kavanoza uzandı. İkisine de birer ev yapımı kurabiye verdi. Mutfaktan çıkıp odalarına doğru koşular.

“Şimdi de Oliver’a kitap okuyacağım!” diye seslendi Mason annesine.

Angie gülümsedi. “Mason en sevdiği kitapların her kelimesini ezberledi. Artık tek başına okuyabiliyor. Bu kadar zeki olması inanılmaz. Oliver da öyle.”

İki çocuğu izlerken kalbimin sıkıştığını hissettim. Bir gün benim de bir ailem olmasını diliyordum.

“Pekâlâ,” dedi Angie iç çekerek. “Hikâyemize dönelim. Üniversiteye döndüm. Son yılımdı ve kafamda nasıl bir hayat istediğime dair her şeyi planlamıştım. Bunların hiçbirinde Steve’le evlenmek ve Ponder’a taşınmak yoktu.”

Bunu anlayabiliyordum. “Fikrini ne değiştirdi?” diye sordum.

“Ne değil, kim. Steve. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Bağımsız, güçlü ve yetenekliydi. Sürekli onu düşünüyordum. Dediğim gibi her gün konuşuyorduk. Notlarım düşmeye başladı. Ailem endişelendi. Mezun olamayacağım diye korkuyorlardı. Aramızdaki mesafeye rağmen neredeyse tüm zamanımı Steve’i düşünerek geçirmem notlarımı kötü etkilemişti.”

“Ama mezun oldun, değil mi?”

“Annemle babam bunu başaramayıp diplomasız kalacağım için endişelenmekte haklıydılar. Steve’den gelen telefonlar

ve e-postalar arasında yaşarken her şeyi boş vermiştim. Bu süreçte duygularım altüst olmuştu: Bir gün havalara uçarken ertesi gün yere çakılabiliyordum. Ama evet, sonunda mezun olmayı başardım. Steve mezuniyetime geleceğine söz verdi ve geldi de. Hem de bir nişan yüzüğüyle. Evlenme teklif etmeden önce ailemin iznini aldı.”

Angie konuşurken dalgınlaştı. “Fairbanks’ten gittiğim günden beri onu görmemiştim. Birbirimizi tekrar gördüğümüzde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum ama ne oldu biliyor musun?”

Bunu sadece tahmin edebilirdim.

“Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi. Onu tekrar gördüğüm anda, hayatımın sonuna kadar seveceğim adamın o olduğunu anladım.”

“Ama...” diye araya girmeye çalıştım.

“Ne diyeceğini biliyorum çünkü annem de aynısını söyledi. Delirdiğimi düşünüyordu: Alaska’nın bu ıssız kasabasma tıkalı kalarak aldığım eğitimi çöpe atacağımı düşünüyordu.”

Doğrusu ben de böyle düşünüyordum. Angie üniversite diplomasını almak için dört yıl uğraşmış, sonra da Steve’le evlenip Ponder’a mı taşınmıştı yani? Ailesinin endişelenmesine şaşırmamak gerekti.

“Ne okumuştun?” diye sordum, gerçekten ne düşündüğümü söylemedim.

“İngiliz dili ve edebiyatı. Herkes mezun olduktan sonra öğretmenlik yapacağımı düşünüyordu. Aslında benim de niyetim buydu. Edebiyatı çok seviyordum ve heyecanımı genç beyinlerle paylaşmak istiyordum.”

“Burada okul yoktu, değil mi?”

“Mason anaokulu müfredatını yarıladi bile, Oliver da anaokulunda. Onlara evde eğitim veriyorum. Bu civardaki diğer her şey gibi internet üzerinden.”

Pansiyonda çalışırken işim başımdan aşkın olduğundan Angie'yi tanımaya fırsatım olmamıştı. Ponder'daki hayatı beni meraklandırmış ve büyülemişti.

“Peki aldığın eğitimi kullanabiliyor musun?” diye sordum. Bu soruyu önceden tahmin ettiği için gülümsedi. “Kızlık soyadıyla romanlar yazıyorum, Angela Wellington.”

Bu isim bana tanıdık geliyordu, sonra kafama dank etti. “Angela Wellington?” diye usulca tekrarladım. Gözlerim büyüdü. “Seni tanıyorum! Tarih romanları yazıyorsun. İki kitabını okudum.” Şaşırmıştım. Nutkum tutulmuştu. Ağzım açık kalmış olmalıydı çünkü Angie kahkahayı patlatmıştı.

“Aslına bakarsan Steve ile evlenmeseydim ve Ponder'da yaşamasaydım yazar olmak aklıma bile gelmezdi.”

Ünlü Yazar Angela Wellington ile aynı kasabada yaşadığımdan bihaberdim. “Yazmaya nasıl başladın?” diye sordum.

“Bir anda oldu. Steve'le Ponder'da geçirdiğimiz ilk kış çok kitap okudum ve keşke devamı olsaydı dediğim bir kitap bana ilham oldu. Steve bana kendi hikâyelerimi yazabileceğimi söyledi, ben de Mason'a hamileyken öyle yaptım. Bir yayıncı taslağımı kabul ettiğinde kimsenin benim kadar şaşırdığını sanmıyorum. Genelde işler bu şekilde gelişmez. Pek çok yazar bir kitabını kabul ettirene kadar bir sürü dosya gönderir ama benim ilk gönderdiğim dosya kabul edildi. Bir yazar arkadaşım bana bunun hiç adil olmadığını söyledi. Yeterince acı çekmemişim!”

Güldüm.

“Son dört yılda üç kitap yazdım ve şu anda dördüncüsü üzerinde çalışıyorum. Çocuklar hareketlendikçe yazmaya zaman ayırmam zorlaştı, bu yüzden gün içinde onlar uyurken ve sabah erken saatlerde onlar uyanmadan önce yazıyorum. Ama günlerim onlara ait. Kocam ve oğullarım her şeyden önce geliyor.”

Angie'yle birkaç kere karşılaşmıştım ve onu sevmiştim. Çay içip sohbet etmemiz bunu daha da güçlendirdi. "Yazar olduğunu bilmiyordum."

"Reklamını yapmıyorum. Yazar ve hikâye anlatıcısı olmayı seviyorum." Bir an için gözlerini kaçırdıktan sonra gözlerime baktı. "Palmer'la birlikte olmanız beni çok mutlu eder. Sen geldiğinden beri, altı aydır onu hiç bu kadar mutlu görmemişim. O bambaşka biri."

"Burada bir hayat kurabileceğimi sanmıyorum, Angie," diye itiraf ettim. "Hep Seattle'da yaşadım ve Ponder'da çok az şey var."

"Palmer var," diye hatırlattı bana. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Bunu inkâr edemezdim. "Seviyorum ama beni bekleyen bir işim var. Bir sözleşme imzaladım."

"Öyleyse git. Ben öyle yaptım. Okulumu bitirdim. Uzaklaşmaya ihtiyacın var, Palmer'ın da öyle. Aranızdaki şeyin gerçek olup olmadığını zamanla anlarsın. Bu şimdi vermen gereken bir karar değil. Birbirinizden biraz uzaklaşmanızdan zarar gelmez."

Angie, aklın dile gelmiş hâliydi. Vermem gereken önemli bir karar olsa da haklıydı; bir gecede cevap vermem gerekmiyordu. Palmer gitmemi kabul etmişti ve doğrusu, Seattle'a gitmenin bir yolunu bulmama da o yardımcı olmuştu. Bunu yapmam gerektiğini anlamıştı. Üzerimde baskı kuran tek kişi bendim.

Bu çok mantıklıydı. Eve dönüp işime alıştığım da hem Palmer için hem kendim için en iyisinin ne olduğunu daha iyi anlardım. Yine de aklımı kurcalayan bir soru vardı. Kendimi bildim bileli şef olmak istiyordum. Bu noktaya gelebilmek için çok çalışmıştım. Hayalini kurduğum her şeyden vazgeçebileceğimden emin değildim. Angie'nin yaptığı gibi

Ponder'da yeteneklerimi kullanmanın bir yolunu bulabileceğimden emin değildim. Benim kitap yazmak gibi bir niyetim yoktu ve burada karşıma heyecan verici kariyer fırsatları çıkmayacaktı.

Sabahın geri kalanı çabucak geçti. Öğle yemeği vaktinin geldiğini fark ettiğimde sadece birkaç dakikadır sohbet ediyor gibiydik ve Angie çocukları birazdan uyutması gerektiğini söyledi. Ona sarılıp vedalaştım ve tekrar pansiyonun yolunu tuttum.

Dönüş yolunda Jack ile karşılaştım. "Demek Angie'nin yanındaydın," dedi ve birlikte yürümeye başladık.

"Harika vakit geçirdik."

Bizi bir araya getirdiği için ona teşekkür etmek üzereydim ki sözümü kesti.

"Öğle yemeğinde ne var?"

"Dünden bir sürü ren geyiği yahnisi artmıştı," diye hatırlattım ona. "Ben gittikten sonra da yersin diye buzluğa koydum. Ayrıca Brewsterların mutfağını sana yemek pişirmek için kullanmam doğru değil."

"Haklısın," diyerek beni şaşırttı. "O zaman yemek pişirmek için benim kulübeme gelmen gerekecek. Senin yemek yemen gerekiyor. Benim de. Bana ev yemeği yapman karşılığında sana ihtiyaç duyduğun her türlü malzemeyi memnuniyetle veririm."

Ona şüpheyle baktım, mutfağının ne durumda olduğundan emin değildim.

"Bir sorun mu var?" diye homurdandı. "Bana yeterince adil bir anlaşma gibi geldi."

"Önce bana mutfağını göster."

"Elbette. Hiç sorun değil. Bu akşam için geyik etli spaghetti yapmayı düşünüyordum." Jack vahşi hayvan avlardı ve

dondurucusu somon, pisi balığı ve Alaska sularından gelen diğer hazinelerle dolu olurdu.

İç çektim. “Dana sote diye bir şey duydun mu hiç?”

“Elbette, dana sotenin ne olduğunu biliyorum ama Alaska’nın vahşi doğasında hiç ineğe rastlamadım. Görseydim seve seve yerdim. Şimdi geliyor musun, gelmiyor musun?”

Başımı salladım. Adamla tartışmaya gerek yoktu.

Jack’i kulübesine kadar takip ettikten sonra, kulübeyi temiz, mutfağını da dolu ve düzenli bulmak beni çok şaşırttı.

“Neye bu kadar şaşırdın?” diye sordu.

“Bu kadarını hayal bile etmezdim,” diye şaka yaptım ve kollarımı sıvadım.

Yemeğin değerini bilen bir adama yemek pişirmenin bir zevk olduğunu ve birlikte harika bir akşam geçirdiğimizi itiraf etmeliyim. Bunu ve çok daha fazlasını özleyecektim.

Yedinci Bölüm

Palmer

Üzerinde o kadar özenle çalıştığım çelik kılıçta bir çatlak oluşmuştu. Bunu gördüğümde acı içinde inledim, bu İç Savaş replikasını ısıldatabilmek için haftalarca çalıştığımaya yandım. Şimdi en baştan başlamak zorunda kalacaktım. Başımı geriye atıp inledim. Bu projeyi Noel'den önce bitirmek istiyordum ama şimdi biraz zorlama iş olacaktı.

Bunun bir suçlusu varsa o da Josie'den başkası değildi. Düşüncelerimin çoğunu işgal ediyordu. Büyük Şef Anton'u internette araştırmak gibi bir hata yapmıştım ve şimdi içim şüpheyle doluydu. Bu adamda yok yoktu. Başarılıydı ve restoranları dillere destandı. Zengin olduğu su götürmezdi, üstüne üstlük bekâr ve yakışıklıydı.

Bu adamdan nefret etmek istiyordum ama bu haksızlık olurdu ve bana yakışmazdı. En büyük korkum Josie'nin ona âşık olmasıydı. Her gün birlikte çalışacaklardı. Ortak ilgi alanları olan ve birlikte çalışan iki insanın birbirine âşık olması gayet doğaldı. Biliyorum, çıldırmıştım. Hiç tanımadığım ve açıkçası tanımak da istemediğim bir adamı deli gibi kısıkanıyordum.

Josie, Ponder'dan kalkan son feribotu kaçırdıktan sonraki üç gün boyunca benden kaçmıştı. Bazı tuhaf gerekçelerle

beni suçlamıştı. Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz bu zaman, Seattle'a dönmesi için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini anlamamı sağladı. Onu seviyordum ve bu fırsata sahip olmasını istiyordum. Fakat bir şeyi gözden kaçırmış, Şef Anton'un tüm bunlardaki rolü hakkında ne hissettiğimi hiç düşünmemiştim. Josie giderken arkasından bakmam, ikisinin birlikte olabileceklerini kabul etmem anlamına geliyordu.

İçim daraldı. Şüphelerinin esiri bir adam olamazdım. Böyle biri değildim. Josie'nin yakında eve döneceğini biliyordum ve aramızdaki iletişim kanallarını açık tutabilmek için elimden geleni yapmaya karar vermiştim. Eğer şimdiden hayranlık duyduğu o yakışıklı, zengin şefe âşık olursa, zaten bana göre bir kadın olmadığını anlardım. Bu düşünce şeklim teoride kulağa iyi geliyordu ama içimdeki acıya fayda etmiyordu.

İçimi ferahlatan tek şey Jack'ten, Josie ve Angie'nin birlikte vakit geçirdiklerini duymak olmuştu. Steve ile uzun zamandır arkadaştık. Karısıyla ilk tanıştığı zamanları ve Angie'ye nasıl deli olduğunu hatırlıyordum. Angie, Oregon'da üniversite son sınıfa başlamadan sadece birkaç gün önce tanışmışlardı. Üniversitede ona ilgi duyan bir sürü erkek olmalıydı. Steve bunu hiç düşünmemişti, en azından bana bahsetmemişti. Her gün konuşmuşlar, birbirlerine e-posta göndermişler, iletişimde kalmışlardı. Ben de aynısını yapmaya kararlıydım; iletişim kanallarını açık tutacak, aklımdan hiç çıkmadığımdan emin olacaktım. Bizden vazgeçmeye niyetim yoktu, hem de hiç.

Hobo düşüncelerimi böldü, dışarı çıkmak istiyordu. Benim de bir molaya ihtiyacım vardı. Kapının yanındaki askıdan paltomu aldım ve kasabaya doğru yürüdüm, botlarım sert karda katur kutur sesler çıkarıyordu.

Hobo işini halledip hemen yanıma döndü. Kasabaya yak-

laşırken bir anda Josie'yi gördüm. Steve ve Angie'nin kulübesinin önünde en küçük oğulları Oliver ile oynuyordu. Karada gülünç bir çocuk oyunu oynamalarını izlerken olduğum yerde donakaldım. Josie'yi küçük çocukla birlikte görmek beni büyülemişti, onun kendi çocuğumuzla oynayacağı günleri hayal ediyordum. Umut etmekten zarar gelmezdi.

Beni fark etmiş olmalıydı ki bana doğru bakıp gülümse-di. Bu basit hareket, sıcak bir kaşığın bir kâse dondurmaya daldırılması gibi içimden geçti. Kolunu kaldırıp bana hafifçe el salladı, ardından Oliver kartopuyla onu karnından vurdu. Başını geriye atıp güldü ve koşarak çocuğun peşinden gitti, onu belinden yakalayıp etrafında döndürdü.

O anda ona duyduğum sevgi tavan yaptı; kalbimin göğsümün içinde âdeta eridiğini hissediyordum. O giderken nasıl arkasından bakacağımı bilmiyordum ve o zorunlu güne kadar zamanın su gibi akacağını biliyordum.

Hobo, Oliver'la Josie'yi görünce havladı ve peşlerinden gitti. Ben de isteksizce onları takip ettim, Josie'nin ona olan zafiyetimi ve üzerimdeki gücünü hissetmesinden korkuyordum.

Oliver, Hobo'yla oynamak için dizlerinin üzerine çöktüğünde Josie'nin yanına gelmişim. "Selam," dedim sesimin boğuk ve tuhaf çıktığını fark ederek.

Bana ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı ve yemin ederim, onu çekip öpmek için kendimi zor tuttum.

"Selam," dedi.

Rahatsız edici kısa bir süre birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadık, ta ki o aramızdaki buzu kırana kadar.

"Bu akşam Jack'in evinde ona yemek pişireceğim. Bize katılmak ister misin?"

Jack'in kulübemde yediği onca yemekten sonra hiç tereddüt etmedim. "Tabii. Kaçta?"

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi omuz silkti. “Sen gelince yeriz işte.”

“Tamam.” Neden, ah neden bu kadar mükemmel olmak zorundaydı?

“Palmer? Palmer?” Oliver ceketimi alttan çekiştirirdi. Tüm dikkatimi Josie’ye verdiğim için dört yaşındaki çocuğa hiç dikkat etmemiştim.

“Efendim Oliver?” diye sordum, göz göze geleceğimiz şekilde yere çömelmiştim.

“Hobo bizimle kalabilir mi? Oyun oynarız.” Oliver’ın yanakları soğuktan kızarmıştı ve tombul yüzü yusuvarlak ve umut doluydu.

Josie’ye baktım. “Benim için bir sakıncası yok,” dedi. “Senin için de yoksa.”

“Tabii, güzel güzel oynayın.”

“İçeri gireceğimiz zaman onu eve getirmemi ister misin?”

Hobo atölyenin yolunu biliyordu. Sanırım sorduğu şey, onu geri getirdiğinde beni ve işimi bölüp bölmeyeceğiydi. Onu görme fırsatını kaçırmak istemediğim için cevabım netti.

“Harika olur.”

Josie elimi nazikçe sıktı, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Ah bu kadın! Onu bırakacak gücü kendimde nasıl bulabilirdim ki?

Josie çok geçmeden köpeği bırakmaya geldiğinde, konuşmaktan çok öpüşerek zaman geçirdik. Tam üç saat yanımda kaldıktan sonra gitti ve ben de atölyeme, tasarımı ve biçim vermeyi tamamlamak için üzerinde bolca zaman harcadığım kılıca döndüm. Bu aldığım açık ara en prestijli siparişti ve bana duydukları güvene layık bir ürün ortaya çıkarmam önemliydi. Kısacası bıçaktaki çatlağı onarmanın bir yolu olmadığı için her şeye baştan başlamam gerekiyordu. Tam

başlamak üzereydim ki atölyemin kapısı açıldı ve Jack içeri girdi, neşeli ve mutlu görünüyordu. Hobo arkadaşımı selamlamak için yatağından kalktı.

“Meşgulüm,” dedim. Öğleden sonranın büyük bir kısmını Josie’yle geçirmiştim ve işime dönmem gerekiyordu.

“Josie’nin burada olduğunu gördüm.”

“Evet.” Elimden geldiğince onu görmezden geldim ve çeliği eritmek üzere ateşi yaktım.

“Seni yemeğe davet ettiğini söyledi.”

“Doğru.” Ocağa odun attım.

“Benim kulübemde olacağız.”

“Ondan da bahsetti.”

“Yemek pişirecek.”

“Biliyorum.” Çelik yığınının içinden yeni bir parça çıkarmaya çalıştım.

“Gelecek misin?”

“Geleceğim. Dinle Jack, gerçekten işime dönmem gerek. Sonra görüşürüz, tamam mı?” Durumu anlamasını umarak kapıya doğru baktım.

Ellerini ceplerine sokup ayaklarını sürüyerek yürüdü. “Gitmesine izin verecek misin gerçekten?”

“Başka seçeneğim yok, Jack. Onu esir alacak değilim.”

Gözleri büyüdü. “Belki sen yapamazsın ama ben yapabilirim.”

“Jack, ne saçmalıyorsun!”

“Elbette ilk birkaç gün üzülür. Ama sonra atlatır. Bunda senin de parmağının olduğunu bilmesine gerek yok. Ben olsam onu bağlamazdım, sadece mutfığa kapatırdım. Yemek yapabilmesi için ellerinin bağlı olmaması gerek. Ne düşünüyorsun?”

“Kafayı yediğini. Böyle aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirme. Bana söz ver, Jack. Josie seni asla affetmez. Ben de seni asla affetmem. Daha da kötüsü, bunun için beni suçlar.”

Yaşlı adamın omuzları yenilgiyle çöktü. “Ben de böyle söylemenden korkuyordum.”

“Bana söz ver,” diye üsteledim.

“Söz,” diye homurdandı ve kapıya doğru ilerledi. “Josie sen gelene kadar yemek yemeyeceğimizi söyledi. Yemeği erken yerim, o yüzden geç kalma.”

“Elimden geleni yapacağım,” diye cevap verirken güldüğümü gizlemeye çalıştım.

Sonra da Jack gitti.

Öğleden sonra geç saatlere kadar çalıştım, akşam karanlığı çöktüğünde Jack’in sabırsızlıkla volta atmaya başlayacağını biliyordum. Kılıç üzerinde ilerleme kaydediyordum ama hatırı sayılır bir zaman kaybı yaşamıştım.

Son yemeğimi yememin üzerinden saatler geçmişti. Hafta başında Jack bana Josie’nin pişirdiği ekşi mayalı ekmekten getirmişti. Fırından yeni çıkmış ve sıcaktı. Tereyağı erimiş, ekmeğin içine işlemişti. Çok lezzetliydi. Pişirdiklerinin en iyisiydi. İki gün içinde tüm somunu yiyip bitirmiştım. Josie’nin mutfakta hamuru yoğurması, pişirmeden önce somun hâline getirmesi zihnimde canlanmıştı. Bu düşünce daha sonra da aklımdan çıkmadı. Gitmeden önce aynısını pişirecek vakti olmasını umuyordum ama içimde Jack’le ekmekleri bölüşürken kavgaya tutuşacağımıza dair bir his vardı.

Aceleyle kapıdan çıktım. Hobo’nun karnı toktu, hiç hoşuna gitmese de onu evde bıraktım. Jack’in kulübesine ulaştığımda kapıyı çaldım ve içeri girmeden önce bir yanıt gelmesini beklemedim. Beni harika bir acı biber kokusu karşıladı.

Şöminenin yanında oturan Jack hemen ayağa fırladı. “Zaten daha fazla gecikemezdin,” dedi bıkkınlıkla. “Midem boş bir kuyu gibi. Seni beklemek işkence oldu. Telefonuna hiç bakmaz mısın sen?”

“Telefonuma mı?” diye tekrar ettim.

“Jack sana mesaj atmıştı,” diye açıkladı Josie.

Kalın kaşlarımı kaldırdım. “Mesaj atmayı biliyor muydun sen?”

“Josie öğretti ve sadece bir tane de değil, tam altı tane attım sana.”

Sırıtmamak için kendimi zor tutup özür diledim. “Geciktğim için üzgünüm.”

“Olmalısın da. Sana erken yemeyi sevdiğimi söylemiştim.” Jack masadaki yerini çoktan almış, kaşığını havaya dikmiş, bize yemek servisine hazır olduğunu bildiriyordu.

Josie mutfığa girdi, ben de peşinden gittim. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

Bana bir tabak mısır ekmeği uzattı. “Bunu masaya götürebilirsin ama Jack’ten uzak tut. Zaten tepsinin yarısını yedi.”

Buna şaşırmadım. “Tabii.” Tabağı masaya götürüp en uca koydum, Josie de koca bir tencere kıymalı fasulye yemeği getirip ortaya koydu. Jack başını eğip en kısa versiyonundan bir dua okudu. “İyi arkadaşlar, güzel et. Yüce Tanrım, hadi yiyelim!”

Kıkırdayarak mısır ekmeğine uzandım ve tabağı bana kılıcın durumunu soran Josie’ye uzattım. Sonra bir de baktım hep birlikte sohbet edip gülüşüyoruz. Josie’nin olayı buydu. Sohbet etmesi kolaydı, vakit geçirmesi kolaydı, sevmesi ise daha da kolaydı.

Josie’ye kolumu uzattım ve o da kulübenin yolunu tutarken koluma girdi. İlk birkaç dakika ikimiz de sessiz kaldık ve sonra aynı anda konuşmaya başladık.

“İsterdim ki...”

“Kılıç için üzgünüm...”

“Önce sen,” dedim ve konuşması için elimle işaret ettim.

“Bu öğleden sonra seninle vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı söyleyecektim.”

Öpüşmelerimizi ve konuştuğumuz kitapları düşünmek bana Seattle’a döndüğünde hayatımın ne kadar boş kalacağını hatırlattı. Kafamın buna takılmasına izin vermedim.

“Ben de öyle.”

“Güzel bir gündü. Özellikle de Angie’yi daha yakından tanımak hoşuma gitti.”

“Bu öğleden sonra onunla güzel vakit geçirdiğinizi söylemiştin.”

Josie başını salladı ve söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi botlarına baktı. “Angie bana Steve’le nasıl tanıştıklarını ve üniversiteye döndükten sonra görüşmeye nasıl devam ettiklerini anlattı.”

Steve’le yıllardır arkadaş olduğum için hikâyeyi iyi biliyordum.

“Benim de umudum...” dedi ve durdu. “Yani demek istediğim, Seattle’a dönmem aramızdaki her şeyin biteceği anlamına gelmemeli.”

İçim coştı. “Ben de öyle olmasını istemem.”

Bana doğru baktı, yüzü ay ışığında parlıyordu. “İletişimi koparmazsın, değil mi?”

“Elbette. Ya sen?” O da üzerine düşeni yapmalıydı. Bu tek taraflı olamazdı.

“Tabii ki. Yine de bana karşı sabırlı olman gerekiyor. Chez Anton’da* çok fazla sorumluluğum olacak.”

“Restoranın adı Chez Anton mu?”

Josie kıkırdayarak beni şaşırttı.

“Neye gülüyorsun?” diye sordum.

“Az önce şefin adını ağzında limon varmış gibi söyledin. Sorun ne? Onu internette araştırdığını söylediğinden beri ne zaman geçse tuhaf davranıyorsun.”

* (Fr.) Anton’un mekânı (ç.n.)

Haklıydı. O adamdan hoşlanmadığımı ve ona güvenmediğimi bu kadar açık ifade ettiğimi fark etmemiştim. “Evet, öyle, sana benim verebileceklerimden daha fazlasını sunabilecek biri.”

“Bana *sadece* iş teklif etti, Palmer. Aramızda romantik bir ilişki yok.”

Henüz, demek istiyorsun, diye sessizce ekledim içimden.

Pansiyona yaklaştık ve Josie’ye baktım. O da bana baktı, gözleri benimkilerle buluştu, tepemizdeki ay ışığı ikimizi de aydınlatıyordu. Bir an için çılgınca onun güzelliğine kapıldım, nefesim kesildi.

“Yakında gidiyorum,” diye fısıldadı. Sesindeki pişmanlığı duymak beni mutlu etmişti.

“Önümüzdeki cuma,” dedim, şimdiden günleri korku içinde sayıyordum.

Josie kolunu benimkine doladı ve kulübeye dönerken yol boyunca başını bana yasladı. Kulübenin merdivenlerine ulaşana kadar yavaşça yürümeye devam ettik.

“Seni çok özleyeceğim,” diye fısıldadı.

Sesinin çatlak çıktığını fark ettim. Onu kollarıma alıp hislerinin karşılıklı olduğuna ikna etmek üzereydim ki beni bırakıp aceleyle içeri girdi ve kapıyı kapattı.

İri kar taneleri düşmeye başladığında dumura uğramış bir şekilde dışarıda dikildim. Ben de onu özleyecektim, bu feci bir şeydi.

Sekizinci Bölüm

Josie

Jack ve Palmer'la akşam yemeğinden sonra neredeyse her boş dakikamı Palmer'la geçiriyordum. Kılıç siparişi üzerinde çalışması gerektiği için sabahları onu kendi hâline bırakıyordum. Öğlenleri ona yemeğini götürüyordum ve oturup birlikte yiyorduk. Sohbet edip gülüyorduk ve bir de bakıyordum ki öğleden sonranın yarısı bitmiş.

Erkekler konusunda fazla tecrübeli olmasam da bana Palmer'ın yanında hissettiğim kadar rahat hissettiren biriyle hiç tanışmamıştım. Babasıyla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Alaska'da bir askeri müteahhitle çalıştığı için babası tüm dünyayı gezerken, ailesi Fairbanks'in yaklaşık 160 km kuzeyindeki bir kasabada kalmıştı. Palmer ve ablası Alicia'ya hem hediyelik eşyalar getirirmiş hem de Lübnan, Ürdün ve İtalya'ya yaptığı seyahatlerden hikâyeler anlatırmış. Bir yetişkin olarak Palmer, Ponder'a yerleşmeden önce kısa bir süre Aleut Adaları'nda çalışmış olsa da Alaska'da kalmaktan memnundu. Anne ve babası Anchorage'da emekli olmuş ama seyahat etmeye devam etmişlerdi. Palmer'dan iki yaş büyük olan Alicia evlenmiş, bir aile kurmuş ve Fairbanks'e yerleşmişti. Anladığım kadarıyla Palmer'ın ablasıyla arası iyiydi.

Akşamlarımızı onun kulübesinde kitap okuyarak, yalnızca birbirimizin varlığından keyif alarak geçiriyorduk. Palmer iyi bir okurdu ve sık sık okuduğumuz kitaplar hakkında tartışırdık ama iletişim kurmamız için uzun uzun konuşmamız gerekmezdi. Bizi tanımıyor olsaydınız kelimelere ihtiyaç duymayacak kadar bütünleşmiş yaşlı bir çift olduğumuzu düşünürdünüz. Geceleri beni kulübeye geri götürdüğünde, beni kollarına alıyor, dizlerimin bağı çözülüp de ona tutununcaya kadar öpüyordu. Her gece kulübesine yalnız dönmesine izin vermekte giderek zorlanıyordum.

İçten içe Palmer'ın fikrimi değiştirip Ponder'da kalmamı dilediğini biliyordum. Yine de bana bunu bir daha teklif etmedi ve iyi ki de yapmadı çünkü onu ikinci kez reddedebilir miydim açıkçası bilmiyordum. Ponder'dan ayrılacağım gün ufukta belirmişti ve gitmem gerektiğini elbette biliyordum.

Kalma fikri beni cezbediyordu.

Fena hâlde cezbediyordu.

Ama bunu yaparsam bir gün hayatıma geriye dönüp baktığımda pişman olmaktan korkuyordum. Bu kararımı hatırlayacak ve eğer bu fırsattan vazgeçmeseydim kariyerimin beni nereye götürebileceğini merak edecektim. Hayallerimin peşinden gitme arzusu, kalmanın cazibesinden daha ağır basıyordu.

Sawyer gelmeden önceki sayılı günler çok çabuk geçmişti. Odamdaki takvimde üzerlerini çizmeye başlamıştım. Kızaklı uçak, artık donan göle inmeden önceki tek boşluğa baktım. Bavulum hazırды, çekmecelerim boştu. Fairbanks'ten Seattle'a uçuş programım baştan planlanmıştı. Annem bana tekrar sarılabilmek için saatleri sayıyordu.

Duygularım karmakarışıkty. Seattle'a dönmeyi, Ponder'da kalmakla aynı yoğunlukta arzuluyordum. Bir an için Palmer'dan ayrılamayacağıma ikna oluyordum, sonra gitmeyi eşit derecede istediğimi fark ediyordum.

Angie ve Steve son gecem için Jack, Palmer ve beni yemekli bir veda partisine davet ettiler. Arkadaşlarımla geçireceğim bu son akşam için giyinirken kendimi hiç de neşeli hissetmiyordum. Wilkersonların kulübesine doğru yürümek için ceketime uzanırken burnumu çektim, geceyi gözyaşlarına boğulmadan nasıl geçireceğimi bilmiyordum.

Kulübeden ayrıldığımda Palmer'ı kulübenin verandasında ileri geri volta atarken buldum, yumruklarını iki yanında sıkıyordu.

“Palmer?”

Aniden durdu ve dönüp bana baktı. “Hazır musun?”

“Palmer, iyi misin?”

Nefes verip yavaşça başını salladı. Bana içini kemiren şeyin ne olduğunu söylemedi ama ben biliyordum. O da sabah ayrılacağım düşüncesinden nefret ediyordu ama ikimiz de bunu konuşmadık, durumu daha da zorlaştırmak istemedik. Zoraki gülümsedi ve ben de gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim; aksi takdirde bütün gece mahvolacaktı. Arkadaşlarımla önünde bu şekilde surat asmam mümkün değildi.

Palmer gözlerimdeki acıyı okumuş olmalıydı ki beni kollarına alıp sarıldı, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı kavradı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi ve isteksizce beni bıraktı.

“Hayır, girmeyecek,” dedim. “Bu beni mahvediyor, Palmer. Beni kendine âşık ettin, şimdi perişan bir hâldeyim.”

“Bunu konuşmuştuk, Josie. Seattle’a gideceksin, Şef Allen ile çalışacaksın.”

İsmi söyleyince sırtıttı, benimle alay ediyordu.

“Sen oradayken her şeyin yoluna girmesini sağlayacağız,” diye sürdürdü.

“Beni görmeye gelecek misin?” Kılıcı aralık ayında Doğu Yakası’na götürmeyi planladığını biliyordum ve bu

bana Seattle'a uğraması için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

Tereddüt ettikten sonra başını evet anlamında salladı.

Kollarımı boynuna dolayıp onu öpmek için ayak parmaklarımdan ucunda yükseldim. Gözyaşlarımı tutmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen burnumu çektim. "Teşekkür ederim."

"Ağlama," diye mırıldandı, sesi dokunaklıydı. "Gözyaşların bende kriptonit etkisi yaratıyor."

"Sorun da bu zaten. Kendini Süperman sanıyorsun."

Bu ânın bitmesini istemediğimiz için gönülsüzce ayrıldık, partiye dönmemiz gerektiğini biliyorduk. Palmer kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Ona yaslandım, gücüne ihtiyacım vardı.

"Gitsek iyi olur, yoksa geç kalacağız."

Canımın istediği son şey bir partiye katılmaktı, özellikle de benim için düzenlenmiş bir partiye.

Başlangıçtaki ruh hâlime rağmen harika bir akşam geçirdik. Angie ve Steve bizi çok güzel ağırladı. Angie lezzetli bir akşam yemeği hazırladı, ardından hem büyüklerin hem de iki çocuğun katıldığı oyunlar oynadık. Mason ve Oliver'ın yatma vakti geldiğinde Steve oğullarını birer koluna takarak merdivenlerden yatak odalarına çıkardı. Jack ve Palmer da peşlerine takıldı çünkü gece ışıklar söndürülmeden önce çocuklara hikâye anlatmakla görevlendirilmişlerdi.

Erkekler odadan çıktıktan sonra Angie'ye bulaşıkları yıkamasına yardım ettim, bulaşık makinesine yerleştirmeden önce tabakları sıyırdım. "Sabah buradan ayrılmak zor olacak," dedim.

Angie ellerini bir bulaşık beziyle kuruladı. "Birlikte geçirdiğimiz ilk üç günün ardından Steve'in beni havaalanına götürdüğünü hatırlıyorum. Birbirimizi çok kısa süredir tanışak

da bir yarım ona çoktan âşık olmuştu. Neredeyse uçağımı kaçıracaktım çünkü ikimiz de birbirimizden bir türlü ayrılamıyorduk. Kulağa klişe geldiğinin farkındayım ama sonra her şey yoluna girdi.”

Bunun doğru olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyordum. “Gitmek çok zor... ayrılmak zor...”

“İnan bana, bunu çok iyi biliyorum,” dedi Angie, omzuma hafifçe vurarak beni rahatlattı. “Ben gittim, en iyisi buydu. Birbirimizi tekrar aylar sonra görebildik. Sonunda her şey yoluna girdi, sen ve Palmer için de böyle olacak.”

“Palmer’a benim yerime göz kulak olursun değil mi?”

“Elbette.”

“Çok çalışıyor, öğünlerini atlıyor.” Birinin onunla ilgile-neceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

“Onu haftada en az bir kere mutlaka yemeğe davet ederiz.”

“Ya Jack?” Yaşlı ekşi maya zaman geçtikçe kalbimde ayrı bir yer edinmişti.

Gözyaşlarımın birikmeye başladığını hissedebiliyordum, durdurmak için gözlerimi birkaç kere kırptırdım.

“Jack’i beslememi mi istiyorsun?” diye bağırdı şaka yollu bir dehşetle. “O adam, altı aç oduncudan daha fazla yiyor.”

“Öyle,” diye kabul ettim.

“Şimdi bırak ağlamayı,” dedi. “Biraz daha devam edersen ikimiz de hıçkıra hıçkıra ağlayacağız.”

Haklı olduğunu biliyordum. Bir gülüp bir ağlatken hangi duygunun daha ağır bastığına karar veremiyor, ikimiz de bu duyguların arasında mekik dokuyorduk. “İletişimi koparmayacağım,” diye söz verdim.

“Ben de öyle.”

Angie musluğun başına döndü. Sonra sanki tundra civarındaki yaşamın gerçeklerini paylaşması gerekiyormuş gibi

ekledi: “Palmer’la evlenmeye karar verirsen, Ponder’da yaşamanın her zaman kolay olmayacağını bilmelisin. Aşk seni ancak bir yere kadar taşıyabilir.”

“Sen uyum sağladın,” diye hatırlattım ona. Angie’nin tavsiyeleri hoşuma gidiyordu. Bu bölgede geçirdiğim altı aydan keyif almıştım ama bir Shangri-La da değildi tabii. Hayatımda ilk kez yirmi dakika içinde manava ulaşamayacağım bir yerde yaşıyordum, acil servisten bahsetmiyordum bile. Ponder’da postane bile sezon dışında kapalı oluyordu. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

“Steve benden bir yıl istedi,” diye açıkladı Angie. “Bana bu sürenin sonunda taşınmak istersem büyük bir kasabaya taşınabileceğimizi söyledi.”

“Ama sen kalmayı seçtin.”

“Evet ama daha ilk yıldönümümüz olmadan Mason’a hamile kalmışım. O zamana kadar kasabayı ve insanları sevmeye başlamıştım. Lilly’yi, Jack’i ve edindiğim diğer arkadaşları nasıl bıraktırdım? Sonunda Ponder’ın artık benim de evim olduğunu fark ettim.”

“Ama sen diplomanı kullanmanın bir yolunu buldun. Burada benim için böyle bir fırsat yok,” diye karşı çıktım. Angie bu ücra yerde kitaplarını yazabilirdi ve evet, elbette her zaman pansiyon için yemek pişirebilirdim ama bu bana yeterli gelmeyecekti. Aşçılık diploması almak için yaptığım onca fedakârlıktan sonra olmazdı. Angie bir yemek blogu yazabileceğimi söyledi ama yıl boyunca taze malzemelere erişimim olmayacağı için bu mümkün görünmüyordu. Gördüğüm kadarıyla Ponder’da benim için çok az iş seçeneği vardı.

Angie ile bulaşıkları bitirdiğimizde erkekler çocukları yatırıp yanımıza dönmüşlerdi. Hep beraber şöminenin önünde toplandık ve Steve bir şişe şarap getirdi.

“Bunu özel bir gün için saklıyordum,” dedi ve içini çekti. “Görünen o ki Josie yarın aramızdan ayrılıyor, gerçi hiçbirimizin bunu kutlayacağını sanmıyorum.”

Angie kocasına katıldı ve kollarını ona doladı. “Aslında iyi bir haberim var. Sanırım Mason ve Oliver’a kardeş geliyor.”

Steve’in üçüncü kez baba olmak üzere olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Anladığında bir sevinç çığlığı atarak Angie’yi belinden yakalayıp etrafında döndürdü.

Angie’yi bıraktığında ona sarıldım, Jack ve Palmer da Steve’in sırtını sıvazladılar. Steve hepimize şarap koydu ve hep beraber Ponder, Alaska’nın en yeni sakinine kadeh kaldırıırken Angie bir bardak elma suyu aldı.

Akşam sona erdiğinde Palmer benimle kulübeye kadar yürüdü. Yol boyunca kollarımızı birbirimize doladık, ayrılmamız gereken âna kadar birbirimize yapıştık.

“Sawyer dokuz buçuk gibi ineceğini söyledi, tam güneş doğarken.”

Saati zaten biliyordum ve bu kadar erken olmamasını dilerdim. Yola çıkışımı mümkün olduğunca geciktirmek istiyordum.

“Sabah benimle iskeleye kadar yürür müsün?” diye sordum çünkü kalan tek bir dakikamızı bile boşa harcamak istemiyordum.

Tereddüt etmesi beni şaşırttı.

“Palmer?” dedim ondan cevap gelmeyince.

“Beni affet, Josie ama yapabileceğimi sanmıyorum.”

Teklifimi reddetmesi beni şoke etmişti. İsteksizliğini anlıyordum; ben de isteksizdim. Ne kadar kısa tutarsak tatalım vedalaşmak zor olurdu.

“Gitmeni izleyecek gücüm var mı bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Şimdi vedalaşmamız en iyisi sanırım.”

Bu hoşuma gitmemişti ama onu anlıyordum.

Kollarını bana dolayıp dudaklarını boynuma yaklaştı-
rak konuştu. “Benim için son bir iyilik yapmanı istiyorum.”

“Ne istersen.” Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Seattle’a döndüğünde bana lütfen Şef Allen hakkında
hiçbir şey söyleme.”

“Anton.”

Mahcup bir şekilde sırttı. “Kimi kastettiğimi biliyorsun.”

Bu isteğini düşünüp kaşlarımı çattım, neyi niçin istedi-
ğini anladığımdan emin olmam gerekiyordu. “Sana onun
hakkında hiçbir şey söylemememi mi istiyorsun? Bu delilik.
Neden?”

Palmer benden uzaklaştı ve bir eliyle sakalını ovuşturdu.
Epey kötü görünüyordu. “O senin için mükemmel, daha-
sı...”

“Palmer!” Duyduklarıma inanamıyordum.

“Hayır, beni dinle. Lütfen. O kadar zamanı seninle geçi-
receği için şimdiden kıskanıyorum onu. O benim olmadığım
her şey. Mızımız küçük bir çocuk gibi konuştuğumun far-
kındayım ve özür dilerim ama akıl sağlığım için şefle olan
ilişkini tamamen kendine sakla.”

“Onunla çıkmayacağım, Palmer. Asla çıkmayacağım. İş
hayatımla özel hayatımı birbirine karıştırmamam gerektiği-
ni çok iyi biliyorum. Endişelenecek bir şey yok.”

“Belki yok ama bunu zaman gösterecek.”

Bu isteği beni şoke etti. Şef Anton hakkında ne okumuştum
da ünlü restoran sahibine âşık olacağımı düşünmüştü, bilmi-
yordum. Sonuçta akıllı beş karış havada bir ergen değildim.
Ve Palmer’ı seviyordum.

“Bana güvenmen gerek. Birincisi, ondan zerre kadar et-
kilenmiyordum ve ikincisi, patronumla çıkarak kariyerimi
tehlikeye atmaya karşıyım.”

“Şimdi böyle söylüyorsun ama...”

“Palmer,” dedim, “saçmalıyorsun.”

“Belki.”

“Saçmalıyorsun!” diye ısrar ettim. “Ben seni seviyorum.”

Kendimi savunmaya devam etmek istedim ama Palmer beni durdurmanın en etkili yolunun beni kollarına alıp son bir kez öpmek olduğunu biliyordu. Ah, hem de nasıl bir öpmek. Dudaklarımızın tek bir buluşmasıyla onu asla unutmayacağımdan emin olmamı sağladı.

Ertesi sabah, Brewsterlar’a Seattle’a döndüğümde anahtarını postayla kendilerine ileteceğime söz vererek kulübeyi güzelce kapattım. Kızaklı uçak indiğinde iskeledeydim. Motor durdurduğunda uçak buz üzerinde bana doğru ilerledi. Sawyer dışarı çıktı ve hafif esinti nedeniyle uçağı iskeleye bağladı.

“Sen Josie olmalısın,” dedi.

“Benim.”

“Gitmeye hazır mısın?”

Bu, hayatım boyunca bana sorulan en önemli soru olabildi. Sözlü olarak cevap veremedim, o yüzden başımı salladım. Eşyalarımı ona uzattım ve Sawyer O’Halloran eşyaları uçağın arkasına yükledi, binmeme yardım etmek için elini uzattı.

Cessna’ya bindikten sonra kemerimi bağladım ve pencereden Ponder’a baktım, motor uğuldarken gözyaşlarım yanaklarımda ıslak izler bırakıyordu. Birkaç dakika içinde havalanmış, gölün üzerinde daireler çiziyorduk.

Güneşin ilk ışıklarında güzel kasabaya son defa bakarken, aşağıda yalnız bir figür gördüm. Biz uzaklara doğru uçarken yüzü gökyüzüne çevrilmişti. Paltosunu ve yanında duran Hobo’yu tanımasaydım bile kim olduğunu anlardım.

Dokuzuncu Bölüm

Palmer

Josie'nin Ponder'dan gitmesinin üzerinden sanki bir ömür geçmişti. Başta neredeyse her gün konuşuyorduk. Sohbetlerimiz bazen iki saati buluyordu. İki insanın konuşacak bu kadar çok şeyi olabileceğini hiç düşünmezdim ama vardı. Çocukluk anılarımızı paylaştık, geleceğe dair umutlarımızdan, hayallerimizden ve hedeflerimizden bahsettik. Josie sözünü tuttu ve Şef Anton'dan hiç bahsetmedi, buna şükrediyordum.

Kılıcımı baştan tasarlamıştım. Ortaya çıkardığım işten gurur duyuyordum. Josie mesleğimden pek anlamasa da sürecin her adımını açıklamamı dikkatle dinledi ve yaptığım işe gerçekten ilgi gösterdi. Bana hazırlanmasına yardım ettiği menüden ve restoran açılışının ne kadar iyi geçtiğinden bahsetti. İlk birkaç gün mutfak ve servis personeli ile ilgili giderilmesi gereken birkaç pürüz çıkmıştı. Belli ki gerekli tüm “ayarları” profesyonelce yapmıştı, hem de işin içine egosunu hiç karıştırmadan ki söylediğine göre böyle bir iş kolunda yapması zor bir şeydi bu.

Zaman geçtikçe yorulduğu anlaşıyordu ve telefonları epey geç saatlerde gelmeye başlamıştı. Ona sormasam da Şef

Anton hazretlerinin bu işlerin yürütülmesine tam olarak ne gibi bir katkıda bulunduğunu merak etmeden edemiyordum. Josie'nin anlattıklarına bakılırsa sorumluluğun ve yükün büyük kısmını o taşıyordu. Restoran dünyası hakkında sıfır bilgiye sahiptim tabii. Tek bildiğim, şefin de pekâlâ onunla canını dişine takarak çalışabileceği idi.

Şükran Günü'ydü ve Josie'nin tüm günü restoranda geçirmesi gerekiyordu, ne de olsa sektördeki en yoğun günlerden biriydi. Onu çok özlediğim için uçakla Seattle'a gidip ona sürpriz yapmayı düşünmüştüm. Bu fikrimden vazgeçtim çünkü haftada altmış saat, belki daha da fazla çalışıyordu ve birlikte çok az zaman geçirebileceğimizi biliyordum. Aslında iki gündür telefonda konuşmuyorduk bile. Kısa kısa mesajlar atmaya devam ediyordu ama aramalar kesilmişti.

O sabah erken saatlerde kız kardeşimin mutfağındaki masada oturmuş telefonuma bakıyordum. Ekranımda Josie'den gelen kısa mesaj belirlediğinde şoke oldum. Seattle'da saat hâlâ erkendi. Sabahın yedisiydi ve o çoktan işe gitmişti. Ondan son mesajı, onun saatiyle gece yarısı restorandan ayrıldıktan hemen sonra almıştım, bu da sadece birkaç saat uyuduğu anlamına geliyordu.

Seni özledim.

Ben de seni özledim.

Bugün acayip koşuşturmalı bir gün olacak. Eve gidince seni arayacağım.

Mesaja baktım, ne cevap vereceğimi bilemedim. Çok çalışıyordu, peki ne için? Bana defalarca yaptığı işi sevdiğini söylemişti. Her şey iyi güzeldi ama ya bu kadar uzun mesailer? Onu öldürüyor olmalıydı.

İzin günün ne zaman?

Bilmiyorum. Şimdi konuşamıyorum. Üzgünüm. Seni seviyorum.

Gürültüyle nefes verip telefonumu masada ters çevirdim, sinirlerim bozulmuştu.

Ablam mutfığa yanıma geldi. “Hayırdır, dalıp gitmişsin sabahın bu saatinde?” dedi Alicia. Pijamalarının üzerine bir bornoz geçirmiş, komik bir çift tavşanlı terlik giymişti.

Önceki gün Fairbanks’e uçmuştum, Josie gittiğinden beri içime çöken sıkıntıdan kaçmanın bir yolunu arıyordum. Sawyer bir uçak parçası almak için Fairbanks’e gideceğini, uğrayıp beni de alabileceğini söylemişti. Zamanlaması mükemmeldi, seve seve ona katıldım, kafamı dağıtmak istiyordum.

“Canım bugün Şükran Günü. Şikâyet değil teşekkür edeceğimiz bir gün.”

“Bugünün hangi gün olduğunu biliyorum.” Ama Alicia haklıydı. Kafamı Josie’yle ilgili endişelerle doldurmak yerine olumlu şeyler düşünmeliydim.

Kız kardeşim bornozunun kollarını sıvayıp yirmi kiloluk hindiyi çıkarmak için buzdolabını açtı ve mutfak lavabosunun içine koydu. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaktım ama o çoktan halletmişti.

“Bıraksaydın da ben yapsaydım.”

“Zayıf bir karakter değilimdir, bilirsin.”

Bunu kimse inkâr edemezdi. Onun iki katı bir adamı yere serebilecek kıdemli bir polisti.

“Ne kadar oldu?” diye sordu.

Neyden bahsettiğini biliyordum ama bilmezlikten geldim. “Ne ne kadar oldu?”

Ablam ellerini beline koyarak bana döndü, yüzündeki gergin ifadeden buna kanmadığı belli oluyordu. “Josie gideli ne kadar oldu?”

“Josie de kim?” diye ona takıldım. Başarılı olmadığımı anladım, gülmemek için kendimi tutuyordum. Ağzımın kenarları titriyordu ve bu beni ele veriyordu.

Alicia bir kahkaha patlattı. “Seni kendine fena bağladı, değil mi? Hiç karşı çıkma şimdi. Gece gündüz onu düşündüğünün farkındayım. Bana onu özlediğini söylemene gerek bile yok. Josie’nin yanında olmak istediğin bu kadar belliyken neden burada kazık gibi oturduğunu anlayamıyorum.”

Karşı çıkabilirdim ama bunun bir yararı olmazdı. Neyse ki Alicia’nın kocası Drew mutfağa girdi de cevap vermekten kurtuldum. Pijamaları hâlâ üzerindeydi, yalınayak kahve makinesine doğru yürüdü

“Günaydın,” dedi ve esneyerek dolabı açıp büyük bir fincan aldı. Fincanı tezgâhın üzerine koyduktan sonra kollarını kız kardeşimin gövdesine dolayıp onu boynundan öptü.

“Drew,” diye karşı çıktı Alicia, “hindiye fırına koymaya çalışıyorum burada.”

“Farkındayım, farkındayım,” diye dalga geçti, bir yandan da Alicia’nın boynuna sokulmayı sürdürüyordu.

Kocası ona sarılıp sevgisini gösterirken ablamın başını yana eğip nasıl mırıldandığını fark ettim.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım ama sevgilerini ulu orta yaşamalarından utandığım için değil. Onları birlikte görmek Josie’ye olan özlemimi daha da artırıyordu. Sabahları Josie’yi Drew’un ablamı sevdiği gibi sevmeye kesinlikle hayır demezdim.

Alicia’dan ayrılan Drew bir fincan kahve koyup masada bana katıldı, ablam hindiye hazırlayıp fırına vermekle meşguldü.

“Sen mutfağa gelmeden önce Palmer’a Josie’yi soruyordum,” dedi Alicia, kaçtığım konuyu geri açmıştı.

“Josie Seattle’da. İşini seviyor ve mutlu.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Drew kahvesini yudumlarken.

“Evet.” Ne kadar stresli olursa olsun işini sevdiğini defalarca söylemişti. Uzun mesai saatlerini ya da fazladan üst-

lendiği sorumlulukları sorgulamayı bırakmışım çünkü ne zaman sorgulasam üzerine düşenler hakkında ayrıntılı bir açıklama yapıyordu.

“Onu sevdiğini Josie’ye en son ne zaman gösterdin?” diye sordu ablam.

“Ha?” Josie onu sevdiğimi biliyordu. Bunu her fırsatta söylüyordum.

“Beni duydun,” diye üsteledi Alicia. “Ona mesaj atman, arada sırada yazışmanız dışında diyorum, ne zaman?”

Drew sandalyesinde arkasına yaslandı, kahvesini içmeye devam ederken tüm konuşmamızı duyuyordu. “Mesele şu ki Alaska’da yaşamak erkekleri kadınların alışkın olduğu türden jestler yapmaktan uzaklaştırıyor. Oysa kadınlar onlara havalı çiçekler almamızı, Fransız çikolataları vermemizi ve aşk romanlarında okudukları tüm o tatlı sözleri söylememizi bekliyor. Onlar olmadan yaşayamayacağımızı falan.”

Alicia başını salladı. “Lütfen keser misin? Ben bunlardan bahsetmiyorum. Josie’nin hediyelere falan ihtiyacı yok. Kardeşime ihtiyacı var.”

Kız kardeşimin ne demek istediğinden emin değildim. Josie’yi görmeye gitmeyi en çok ben istiyordum. Eğer 7/24 restoranla ilgilenmiyor olsaydı şu anda Seattle’da olurum.

“Alicia’nın kabul etmesi için ona üç kere evlenme teklifi etmem gerekti, biliyorsun.”

Flört dönemlerini biliyordum. Alicia ile Drew, Alicia üniversitede kriminoloji okurken tanışmışlardı. Drew kampüste, Alicia’nın yarı zamanlı çalıştığı kitapçıda çalışan bir elektrik teknisyeniydi. Tanışmalarından birkaç gün sonra Drew ona çıkma teklif etmiş, Alicia da kabul etmişti. İlk buluşmalarının sonunda evlenme teklif etmişti. Alicia şoke olmuş ve hemen geri çevirmişti. Drew yine de ısrarcıydı. İki ay sonra ona tekrar evlenme teklif etmiş ve Alicia onu ikinci kez

reddetmişti. Drew tanışmalarının üzerinden bir yıl geçmesini bekleyip üçüncü kez teklif ettiğinde Alicia kabul etmişti. Üç ay sonra evlenmişler ve son on yılda iki çocukları olmuştu.

“Josie’den vazgeçmiyorsun, değil mi?” diye sordu Drew.

“Asla,” dedim üzerine basa basa. “Çekip giden o. Onunla gözümü bile kırpmadan evleneceğimi biliyor. Hazır olduğunda bunu bana onun söylemesi gerekir. Ona acele ettirmeyeceğim.”

“Ama bir karara varmasına yardımcı olabilirsin, farkındasın, değil mi?” diye ekledi Drew, işin ucunu bırakmıyordu.

“Siz ikiniz Josie ile aramızı yapmaya çalışmayı bırakırmısınız lütfen?” diye çıkıştım, giderek öfkeleniyordum. “Josie ile ne istediğimizi biliyoruz, şimdilik ona zaman vermem gerekiyor.”

“Zaman mı? Ciddi misin, Palmer? Peki bu bir işe yarıyor mu?” diye sordu Alicia psikoloğummuş gibi. İstirabıma çekici indirmek istiyor gibiydi.

Drew başını salladı, bıkmıştı. “Bu kadını seviyor musun, sevmiyor musun?”

“Önüme çıkan her kadına evlenme teklifi etmiyorum herhalde,” diye alaycı bir cevap verdim.

“Bana bak, Palmer,” diye üsteledi Alicia. “Ben senin ablanım. Seni herkesten iyi tanıyorum. Âşıksın ve acı çekiyorsun. Josie Seattle’da ve sen de Ponder’dasın. Harekete geçmen gerek.”

Söylemesi kolaydı.

“Josie’ye Şef Anton ile çalışması ve bu yeni restoranı işletmesi için bu şansı vermek zorundayım. İsteddiği bu, hak ettiği bu ve ben bunu elinden almayacağım. Onu sevdiğimi göstermemi mi istiyorsun? Ben de tam olarak bunu yapıyorum.”

Ablam sessizleşti, Drew da öyle. Sonunda onları ikna etmiş gibiydim. Josie’den uzak kaldığım için mutlu muydum?

Asla. Çok uzun mesailerde ağır şartlarda çalıştığını düşünüyordum mu? Evet. Telefon sohbetlerimizi ve uzun mesajlaşmalarımızı özleyordum mu? İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok. Ama o kararını verene kadar hiçbir şey söyleyemez ya da yapamazdım. Ona bir yıl verecektim ve bu sürenin sonunda Seattle'daki hayatından hâlâ memnunsam geri çekilecek ve yoluma devam edecektim. O zamana kadar da fikrini değiştirip benimle evleneceği umuduna sarılacaktım.

“Onu seviyorsun,” dedi Alicia sessizliğin içinde, buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi. “Onu *gerçekten* seviyorsun.”

“Tabii ki seviyorum.” Sevgim, sırf sabırsızlandığım ya da Josie'ye ihtiyaç duyduğu zamanı vermek istediğim için berbat edilemeyecek kadar önemliydi.

“Yalvarmak da bir seçenek,” diye sürdürdü Drew, gayet ciddi görünüyordu. “Alicia'nın benimle evlenmeyi kabul etmesini sağlayacağını bilseydim iki dizimin üzerinde yalvarırdım ona.”

“Diz çökmemiş miydin zaten?” diye sordum.

“Tek dizimi,” diye düzeltti Drew. “Ama gerekseydi ikisinin de üzerinde yalvarırdım ona. Erkek için gurur önemlidir ama her şey demek değildir. Doğru kadın söz konusu olduğunda, bir erkeğin ara sıra gururunu ayaklar altına almaya razı olması gerekir. Her zaman değil ama gerekli olduğunda.”

Kıkırdadım, ablamı da eniştemi de seviyordum, yanımda olmalarına şükreliyordum.

Daha sonra hindi, iç pilavı ve tüm diğer malzemelerle donatılmış lezzetli bir Şükran Günü yemeğini hep birlikte yedikten sonra sofrada oturmaya devam ettik. Her birimiz sırayla o yıl hayatımızda en çok ne için şükrettiğimizi söyledik ve ben, Jack ve Josie de dahil olmak üzere ailemden ve

arkadaşlarımdan bahsettim. Alicia günün büyük bir kısmını yemek yaparak geçirdiği için geri kalanımız tencere ve tavaları yıkamak ve bulaşık makinesini doldurmak için mutfağa gittik.

“Bu yıl en çok neye şükrediyorsun, Palmer Dayı?” diye sordu sekiz yaşındaki Andrew.

“Bulaşıklar için bana yardım etmene,” diye espri yaptım ve bulaşık bezini ona uzattım.

“Hiç evlenecek misin?” diye sordu küçük Katie. Altı yaşındaydı, birinci sınıfa gidiyordu, tatlı mı tatlı bir çocuktü.

“Umarım,” dedim ona.

“Kız bir kuzen istiyorum, haberin olsun. Annem ve babam kız kardeşim olamayacağını söylediler, o yüzden ben de senden bekliyorum.”

Sırttım. “Elimden geleni yapacağım.” Bunu Josie’ye söylemek için sabırsızlanıyordum. Ama düşününce, bu o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

Drew elde yıkadığı son tencereleri bana uzattı. “Beklentiler büyük,” diye fısıldadı eniştem. “Katie kuzen istiyor, annenle baban da daha fazla torun. Top artık senin sahandā. Alicia’yla biz ailemizi kurduk.”

Islak havluyla sırtına vurdum. “Josie’nin önce benimle evlenmeyi kabul etmesi gerek.”

“Josie benim yengem mi olacak?” diye sordu Andrew.

“Henüz bilmiyorum,” dedim ona. Bu iş benim bir lafıma bakıyor olsaydı olacağını söylerdim, hem de en yakın zamanda.

Bulaşıkları kurutup kaldırdıktan sonra oturma odasına geçtik, o kadar doymuştük ki balkabaklı turta ancak akşamın ilerleyen saatlerinde aklımıza geldi. Çocuklar, tabletleriyle her gün sadece belirli bir süre vakit geçirmelerine izin verildiği için kutu oyunu oynayarak vakit geçiriyorlardı. Şö-

minenin önündeki halının üzerinde oturmuşlar, Alicia'yı da aralarına almışlardı.

Drew ile futbol maçını izlemeye dalmıştık ki bana doğru eğilip, "Bir plana ihtiyacın var, farkında mısın?" dedi.

Ona baktım ve Josie ile benden bahsettiğini tahmin ettim. "Bir plana," diye tekrarladım. "Ne için?"

"Josie'yi seninle evlenmeye ikna etmek için."

"Sen bunu uzun bir zamana yaymıştın, değil mi?"

"Öyle ama Alicia'yı bilmez misin, inatçının tekidir."

"Hey, seni duyuyorum!" diye seslendi ablam iki çocukla halının üzerinde oturduğu yerden.

Sırıttım. İnatçı olmak aileden gelen bir özellikti. "Bir planım olmasının, Josie'yi ikna etmeye yeteceğinden emin değilim." Üzerinde baskı kurmak yapmak istediğim en son şeydi.

Seahawks bir gol attı ve Drew yüksek sesle tezahürat yaptı, sonra ekledi. "Sana tek bir şey söylemek istiyorum. Josie'yle ilgili bu meseleyle herhangi bir sorununla yüzleştiğin gibi yüzleşmen gerekiyor. Bir planın olsun ve ona sadık kal."

Gülümsedim. "İşe yarar mı ki?"

"Kesinlikle. Ben Alicia'yı planlarıma ve azmime borçluyum."

"Drew, yemin ederim tek kelime daha edersen," diye araya girdi kız kardeşim, "seni tutuklamak için bir gerekçem olacak. Kardeşimi rahat bırak. O her şeyi kontrol altında tutuyor. Bırak bu işi senden yardım almadan kendi başına çözsün."

Drew gürültülü bir şekilde iç çekti. "Hay hay hayatım."

Ablam başını geriye atıp homurdandı. "Söyleme şunu, nefret ettiğimi biliyorsun."

"Tamam aşkım."

"Daha iyi." Alicia yerden kalkıp Drew'un arkasına yaslandığı sandalyeye doğru yürüdü ve kucağına atladı. Kollarını

boynuna dolayarak, “Bu yıl en çok neye şükrediyorum, biliyor musun?” diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı. “Romantik kocana mı?”

“Başka tahmin?”

“Noel’e az kaldı, bana alacağın mükemmel hediye mi buldun yoksa?”

“Hayır.”

“Peki,” diye iç çekti Drew. “Pes ediyorum. Bu yıl en çok neye şükrediyorsun?”

“Kardeşimin nihayet aşkı bulmasına.”

“Ah, canım ablam,” dedim, Josie’den bir mesaj görmeyi umarak telefonumu kontrol ettim. Kalbim sıkıştı. Bir tane bile yoktu.

Futbol maçı bitene kadar bekledim ve internete girmek için dizüstü bilgisayarına uzandım. Her gün konuştuğumuz için Josie’nin Facebook sayfasına bakmak hiç aklıma gelmemişti ama onun hayatıyla ilgili yeni bir şeyler görmek “Josie ihtiyacımı” gidermemi sağlayabilirdi. Sanırım bu hareketim ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyordu ama umurumda değildi. Restoranda çalışmaya başladığından beri paylaşım yapacak zamanı olup olmadığını bile bilmiyordum. Alicia tesadüfen yanımdan geçerken Facebook’a girdiğimi görünce durdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Facebook’a bakıyorum.”

“Josie için mi?”

“Başımı salladım.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu.

İşte bu ilginç bir soruydu. “Neden sordun ki?”

“Hiç,” dedi ilgisizce.

Şöyle bir düşününce Alicia'nın Josie'yi takip ettiğini anladım. Sesindeki ton da orada ablamın benim görmemi istemediği bir şey olduğunu söylüyordu.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum ablama.

Alicia yavaşça nefes verdi. “Kendin baksan daha iyi olur. Fotoğrafı görürsün zaten.”

Fotoğrafı?

Alicia'nın bahsettiği gönderiyi bulmam uzun sürmedi. Gördüğüm anda karnıma sancılar girdi.

Bunu tahmin etmem gerekirdi, bilmem gerekirdi.

Josie ile Şef Douglas Anton'un fotoğrafıydı bu, yeni açılan Chez Anton adlı restoranın önünde çekilmişti. Şef Anton kolunu Josie'ye dolamıştı. Bir çift gibi görünüyordardı.

Uzun süre bakakaldım, Josie'nin adamın ona bu kadar yakın olmasından rahatsız olduğuna dair bir işaret aradım. Anladığım kadarıyla hâlimden gayet memnun görünüyordu.

“Palmer,” diye mırıldandı Alicia. “Bir şey söylesene.”

“Söyleyecek ne var ki?” diye sordum. Ondan şef hazretleri ile ilişkisi hakkında hiçbir şey söylememesini isteyen bendim. Alicia ve Drew'un Josie'yi kaybetmeden önce harekete geçmem gerektiği konusunda neden bu kadar ısrarcı oldukları şimdi anlaşılmıştı. Galiba haklılardı. Aramaları azalmıştı, mesajları özensizdi, o da eğer atarsa.

Belki de çok geç kalmıştım. Onu çoktan kaybetmiştim ama henüz farkında değildim.

Onuncu Bölüm

Josie

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Yorgun, bıkkın ve perişan bir hâldeydim. Şükran Günü'ydü ve ben son on altı saatimi sıcak bir restoranın mutfağında, personeli yönlendirerek, gerektiğinde yemek pişirerek ve tabakları garsonlara teslim etmeden önce kontrol ederek geçirmiştım. Şef Anton restoran açıldıktan bir saat sonra gitmiş, tüm sorumluluğu bana bırakmıştı.

Ne yalan söyleyeyim, Şef Anton benim için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Bir vardı bir yoktu, üstelik yatırımcılarına restoranın bu şubesinde sürekli bulunacağına dair söz vermişti. Restoranda olduğu bulunduğu zamanlarda ise çoğunlukla ofisine kapanıyor, çağırılmasına ya da rahatsız edilmesine içerliyor ve günlük operasyonlarda nadiren görev alıyordu.

Bu davranışlarıyla benden intikam almaya çalışıyor olabileceğinden şüpheleniyordum çünkü bana yaptığı kurlara karşılık vermiyordum. Neredeyse Alaska'dan döndüğüm ilk gün benden altında çalışan sıradan birinden daha fazlasını beklediğini ima etmişti. Aramızdakini bir iş ilişkisi olarak gördüğümü ve bunun ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmediğimi ona açıkça ifade ettim. Şefi etkileyen şeyin aşçılık becerilerimden

çok sutyen ölçüm olduğunu fark etmek beni hayal kırıklığına uğrattı ve cesaretimi kırdı. Bana attığı bakışlardan nefret ediyordum. Neyse ki davranışları bu ilk imalarının ötesine geçmemişti. Tabii ki de bunların hiçbirinden Palmer'a bahsetmemiştim. Şef Anton'la ilgili hiçbir şey duymak istemediğini açıkça belirtmişti ve annemin de dediği gibi her şerde bir hayır vardı.

Ben asıl Palmer'ın tüm bunları sezebilmesine şaşıırıyordum. Adamın sadece fotoğraflarını görmüştü ve bir bakışta adamın içini bir gizem romanını çözer gibi okumuştü.

Seattle'ın Queen Anne bölgesi yakınlarında, doğduğumdan beri annemle birlikte yaşadığımız küçük evin giriş kapısını açtım. Nihayet eve gelebildiğime şükreliyordum ve saat geç olsa da Palmer'a ulaşmak istiyordum. Annem, teyzem, dayım ve onların ailesiyle geçireceğim Şükran Günü'nü kaçırmak büyük bir hayal kırıklığı olmuştu, özellikle de yedi aya yakın bir süredir Alaska'da olduğum ve onları bu kadar uzun zamandır görmediğim için.

"Gelmişsin." Annem kanepeye oturup ayaklarını uzatmıştı. "Ama beklediğimden epey geç geç."

"Biliyorum." Annemin yanına uzandım, başımı arkadaki minderlere yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Çok yorulmuşsun."

Cevap bile vermedim, hâlim ortadaydı. O sabah evden erkenden çıkmıştım, restorana ilk gelenlerden ve en son ayrılanlardan biriydim, bu genellikle böyleydi. Şef yardımcısı olarak benden bu bekleniyordu.

"Yemek yiyebildin mi?" İşin en akıllalmaz yanı da buydu. Tüm gün yemeklerin içindeydim ama yemeye nadiren fırsatım oluyordu. "Aç değilim."

"Josephine Marie, çok fazla öğün atlıyorsun."

"Biliyorum, anne." O koşuşturmalı restoran mutfağında

oturup yemek yiyecek vakit bulabilseydim yerdim. Şef Anton sert ve makul olmayan bir yöneticiydi. Daha şimdiden, aşçılardan biri şefin asabi tavırlarına dayanamayıp kimseye haber vermeden işten ayrılmıştı. Sırada aşçı yardımcısı vardı ve garsonlardan ikisi de onun dırdırlarına katlanmaktansa işi bırakmayı tercih etmişti. Restoran açılalı henüz iki hafta bile olmamıştı ama şimdiden büyük sorunlar baş gösteriyordu.

“Lucy Teyze’nle Paul Amca’ndan sana bir tabak getirdim. İçimden bir ses yine yemek yememiş olacağını söylüyordu.”

“Teşekkür ederim, anne.” Sonra yiyecektim. Palmer’la konuşmak daha çok ilgimi çekiyordu. Tatili Fairbanks’teki ablasıyla ve onun ailesiyle geçirdiğini biliyordum. Restorandan ayrılmadan önce ona mesaj atmıştım ve cevap alamayınca şaşırmıştım. Eskiden mesajlarım hemen cevap verirdi.

“Herkes seni özledi.”

“Ben de onları özledim.” Kariyer seçimimin olumsuz yanlarından biri olduğunu bilmeme rağmen Şükran Günü’nde ailemin yanında olamamaktan nefret ediyordum.

“Eve kaçta geldin?” diye sordum annemi konuşturmayı umarak.

“Beş civarıydı sanırım.”

Duraksadı, söylemek istediği daha çok şey varmış gibiydi. Döndüğümde beri onda bir değişiklik olduğunu fark etmiştim. Yine de aklım hem işle hem de Palmer’la meşgul olduğundan kafamda kuruyor da olabilirdim.

“Bu arada, telefonda bir sesli mesajın var,” diyerek konuyu hemen değiştirdi. “Jack’ten. Sanırım şu bana bahsettiğin Ponder’daki arkadaşın.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ayağa fırladım. “Jack mi aradı?”

Annem gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. “Yanılmıyorsam adının bu olduğunu söylüyordu.”

Kalbim bir yarış arabası motoru gibi hızlandı. Jack'i nasıl da özlemiştim. Ona telefonunu kullanmayı ve bana mesaj atmayı öğretmiştim; o da arada sırada bunu yapıyordu, çoğunlukla da aç olduğunu ve yemeklerimi özlediğini söylemek için. Palmer da ara sıra ondan bahsediyordu. Kalbimde özel bir yeri vardı.

"Evin numarasını nereden bulduğunu merak ettim," dedi annem çünkü numaramız kayıtlı değildi.

Annem ev telefonunu kapattırmamıştı çünkü cep telefonu her zaman elinin altında olmuyordu. Pansiyona iş başvurusu yaparken acil durum irtibat numaram olarak annemin cep telefonu ile birlikte ev telefonunu da yazmışım ama önceliği ev numarasına vermişim. Ona ulaşmak isteyen birinin ona ev telefonundan ulaşma şansı daha yüksekti. Ancak bu, Jack'in telefon numarasını nereden bulduğunu açıklamıyordu.

"Bilmem ki."

"Sesine bakılırsa sana fazla yaşlı kaçıyor," diye alay etti annem. Palmer'm yanı sıra Jack ile de iletişimi koparmadığımı biliyordu. Palmer'a olan duygularımı onunla tam olarak paylaşmamışım, ilişkimizin bizi nereye götüreceğinden emin değildim.

"Jack senin yaşlarında, anne."

"Yani yaşlı."

Bu yorumunu geçiştirdim. "Jack sana bahsettiğim av rehberi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Mesajı tek başına dinlemek isteyebilirsin," dedi annem.

Eve geldiğimde, on altı saat boyunca ayakta kaldıktan sonra bir hafta boyunca bir daha hareket edemeyeceğimi sanıyordum. Arkadaşımla konuşmak için sabırsızlanarak hemen ayağa fırladım ve annemin ev telefonunu bulundurduğu yere, mutfığa doğru yürüdüm. Sesli mesaj geldiğini gösteren

ışık yanıp sönüyordu. Bir şeyler yazmam gerekebilir diye elimi kalemi alıp sesli mesajı dinledim.

“Hu hu? Evde kimse yok mu?”

Jack’in kurbağamsı sesini duyunca içimi sıcak bir his kapladı ve gülümsedim.

“Benim Jack. Jack Corcoran. Umarım doğru numarayı çevirmişimdir. Josie Avery’yi aramıştım. Bugün Şükran Günü.” Sanki birinin telefonu açıp cevap vermesini bekliyormuş gibi durakladı. *“Bugün Şükran Günü olduğu için Josie’nin onun varlığına şükrettiğimi bilmesini istiyorum. Keşke eskisi gibi bana yemek pişirmek için burada olsaydı.”*

Jack’in tek derdinin midesi olduğunu bilmem gerekirdi.

“Palmer burada değil. Ablasını ziyarete gitti ve Hobo’yu bana bıraktı. Hobo da benim gibi seni özlüyor.”

Palmer’in husky’si. Kollarımı o köpeğe dolamak ve yüzümü kalm tüylerinin arasına gömmeyi özliyordum. Çocukken hiç köpeğim olmamıştı; annem kedilere düşkündü. Palmer’in tüylü dostuna giderek bağlanmıştım ve Ponder’daki her şey ve herkesle birlikte onu da özliyordum.

“Beni geri aramana gerek yok,” diye sürdürdü Jack. *“Şükran Günü’nü kutlamak ve akşam yemeğinde Angie ve Steve ile olacağımı söylemek için aramıştım.”*

Arama aniden sona erdi ve mutfak tezgâhına yaslandım. Sesli mesajı tekrar dinlerken yüzümü aptalca bir gülümseme kapladı. Jack’in sesini duymak bile yorgun bedenime rahatlatıcı bir merhem gibi gelmişti. Hepsini özlemiştim. Ponder’dan ayrıldığımdan beri hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını itiraf etmeye hazırdım. Evde annemle olmak bile. Yedi aydan biraz daha uzun bir zaman buradan uzak kalmıştım ve her şey değişmişti: Ben değişmiştim. Annem de değişmişti. Her zaman yakın olmuştuk; hâlâ da öyleydik. Ama bazı nedenlerden dolayı her şey farklıydı. Bunu Palmer’ı özlememe, işte geçirdiğim

uzun saatlere ve Şef Anton'la çalışmanın üzerimde yarattığı baskıya bağlıyordum.

"Her şey yolunda mı, Josie?" diye sordu annem, mutfak yanına geldiğinde. Buzdolabından folyo kaplı yemek tabağını çıkarıp önümdeki tezgâha koydu.

"Her şey yolunda," dedim sırtımı doğrultarak. Duygularımı annemden saklamaya çalışmamam gerektiğini bilmeliydim. Beni çok iyi tanıyordu.

"Alaska'yı özlüyorsun, değil mi?"

Annem bu konuyu ilk kez açmıyordu. Sözlü bir cevap vermek yerine omuz silktim. Gerçek şuydu ki Palmer'ı ve bana ettiği evlenme teklifini düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmamıştı. Günlük hayatımın ne kadar büyük bir kısmını onu düşünerek geçirdiğimi fark edince şaşırmıştım. Son günlerimi aydınlatan tek şey, birbirimize gönderebildiğimiz birkaç kısa mesajdı. Hâlâ enerjim kalmışsa telefonda sohbet de ediyorduk ama restorandaki işler artık beni tamamen tüketmişti. Palmer'a fena tutulmuştum.

Onu bir tek restorandayken düşünmüyordum. Yemekleri zamanında çıkarmak ve Şef Anton'un yüksek mükemmellik standardına yakışır bir şekilde servis etmekten başka bir şey düşünecek vaktim olmuyordu.

"Josie?" diye tekrarladı annem düşüncelerimi bölerek.

"Evet anne, Alaska'yı özlüyorum," diye itiraf ettim.

"Ah tatlım, Şef Anton'la işler istediğin gibi gitmiyor, değil mi?"

"Hem de hiç." Gastronomi okulundan mezun olmadan önce yoğun bir restoranda çalışmıştım, bu yüzden çalışma saatlerinin uzun olacağını biliyordum ama bu kadar mantıksız ve kibirli bir adamla çalışmak göze aldıklarımı aşıyordu.

Annem kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. "Neden Jack'in telefonuna cevap vermiyorsun? Kendini daha iyi hissedersin."

Saate bakıp aramızdaki zaman farkını hesap ettim. Sonra Jack'in arayan bilgisinde gözüken numarasını tuşladım.

Cevap vermeden önce telefon beş kez çaldı.

"Jack, ben Josie."

"Josie!" diye haykırdı, sanki ölmüşüm de dirilmiştim gibi.

"Aman Tanrım, sesini duymak çok güzel."

"Seninkini de. Ama ev numaramı nereden bulduğunu merak ettim." Brewsterlarda olduğunu bilsem de numaramı ona hiç vermemiştim.

"Hmm... şey, haneye tecavüzden tutuklanmam ihtimaline karşı bilmesen daha iyi olur."

Sözleri beni telaşlandırdı.

"Kulübeye zorla mı girdin?"

"Anahtarım var," dedi. "Ama eskimiş, eskisi kadar iyi oturmuyor. Kapıyı tamir ederim, sorun değil. Brewsterlar herhangi bir hasar olduğunu anlamazlar bile."

"Jack," diye haykırdım, böyle bir şey yapabilmesi beni şaşkına çevirmişti. Ofisteki tüm dosyaların kilitli olduğunu hatırladım. Jack'te bunların anahtarı olmadığından emindim ama bu yine de ev numaramı nasıl bulduğunu açıklamıyordu. Gerçi pek de umurumda değildi. Onun sesini duymak tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Sana ulaşabilmemin tek yolu buydu," diye açıkladı, sesi biraz üzgün geliyordu. "Cebinden aramayı denedim ama o da doğrudan sesli mesaja düştü."

"Restorandayken kapalı oluyor."

"Bugün işte miydin? Şükran Günü'nde?"

"Evet, restoran işinde yılın en yoğun günlerinden biri. Her şey yolunda mı?" diye sordum bir bilgi almak için sabırsızlanarak. "Angie nasıl?" Yazar arkadaşım ile da iletişim hâlindeydik ama hafta başında gönderdiği e-postayı yanıtlayacak vaktim olmamıştı.

“Angie gayet iyi. Güzel bir yemek pişirdi. Yine de sensiz buralarda yalnızım ve şimdi Palmer’ın da gitmesiyle bir parçamı kaybetmiş gibiyim. Senin tatlı sesini duymak yardımcı olur diye düşündüm.”

“Ben de seni özledim,” dedim ve bunu tüm kalbimle söyledim.

“Palmer sensiz çok mutsuz,” dedi Jack. “Onunla evlenmeyi yeniden düşünmez misin?” diye sordu, sonra da derin bir nefes verdi. “Buna cevap verme. Burnumu soktuğum için Palmer beni mahveder.”

Jack her zaman sevimli bir işgüzar olmuştu. Palmer’ın işine burnunu soktuğu için Jack’e hesap sorduğunu duyar gibiydim.

“Seattle’a döndüğün için mutlu musun?” diye konuyu değiştirdi Jack.

“Ah, evet. İnsanın evi gibisi yok, değil mi?” Bu sözlerim biraz abartılıydı. Şehrin ne kadar gürültülü olabileceğini unutmuştum. Eve döndüğüm ilk hafta geceleri, tüm o patırtıda uyumakta zorlanmıştım. Gece geç saatlerde sokak trafiği yoksa bile acil durum araçlarının siren sesleri oluyordu. Sessizliğin sesinden ne kadar keyif aldığımı fark etmemiştim. Ponder’ın sessizliğine alışmıştım; orada rüzgârın ağaç dallarındaki karları savuruşunu, bir rengeyiğinin uzaktan gelen çılgınlığını ve Kuzey Işıkları’nın çıtırtılarını duyabiliyordum.

“Merak ettim de,” dedi Jack, “hâlâ o ünlü şefle yemek yapıyor musun?”

Aklımın otomatik olarak yemeğe gitmesi beni güldürdü. “Elbette.”

“Ona hiç geyik sote pişirdin mi?”

“Henüz pişirmedim.” Şef Anton’un benim özel geyik tarifimi tatmakla ilgilendiğini düşünemiyordum.

“Hele bir tatsın hemen menüye koymak isteyecek, gör bak. Eğer ilgisini çekiyorsa ona et tedarik edebileceğimi söylersin.”

“Söyleyeceğim,” dedim gülümseyerek.

“Artık gitsem iyi olacak,” dedi, sanırım söyleyebileceği başka bir şey kalmamıştı.

“Seninle konuşmak güzeldi, Jack.”

“Seninle de.”

Bu konuşmanın bitmesini istemiyordum ama benim de ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

“Şimdilik hoşça kal.”

“Bekle,” dedi birden. “Sana yemeklerini özlediğimi söylemiş miydin?”

“Birkaç kere söyledin sanırım.”

“Ya? Sırf bu yüzden kilo verdiğimi bildiğinden emin olmak istedim sanırım.”

İşte bu hiç inandırıcı değildi. “Hiç Seattle’a gelmiş miydin?” diye sordum.

Biraz durdu. “Senelerdir gelmiyorum. Sanırım en son askerdeyken gelmiştim.”

“O zaman bir dahaki gelişinde seni yemeğe davet ediyorum. Unutamayacağın bir ziyafet hazırlayacağım.”

“Seattle’da mı?” diye sordu heyecanlı heyecanlı.

“Hı-hı. Benim için bir zevk.”

“Sen bir tanesin, Josie.”

Yüzümde öyle büyük bir gülümseme vardı ki telefonu kapattığımızda ağzım acıyordu. Elimi ahizenin üzerinde dindirdim, sohbetimiz kalbimi ısıtmıştı.

Cep telefonum cebimde çaldı. Palmer’dan bir mesaj geldiğini umarak hemen cebime uzandım. Arkadaşım Jessie’den geliyordu. Palmer’dan değil. Düşündüm de bu sabahtan beri ondan hiç haber almamıştım.

On Birinci Bölüm

Palmer

Bilin bakalım ne oldu? Daha Ponder'da kızaklı uçaktan inip Sawyer'a el salladığım an Jack beni karşılamak için oradaydı. Peki durmadan kimden bahsediyordu?

Şef Douglas Anton'dan.

Jack şefle ilgili bir YouTube videosu izlemişti. Yaşlı bunun YouTube'un ne olduğunu bildiğine kim inanırdı? Ama Josie ona bunu da öğretmişti. Peki şef o videoda kimden bahsediyordu? Josie'den.

O adam adını duymak istediğim son kişiydi ve artık sussun diye Jack'in ağzına vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Hobo'yu yanıma çağırıp Jack'i orada öylece bıraktım. Sakinleştikten sonra bu şekilde davrandığım için kendimi kötü hissettim ve bunun için daha sonra ondan özür dilemeye karar verdim.

Bunu en başından beri biliyordum. Şefi internette araştırdığım anda onun bir baş belası olduğunu hissetmiştim. Josie onunla çalışma fırsatını yakaladığı için çok heyecanlandığını hiç saklamamıştı. Bana bu inanılmaz fırsat için ne kadar şanslı olduğunu öyle çok söylemişti ki sayısını unutmuştum. Onun aşçılık yeteneklerinden bir an olsun şüphe etmedim ama içten içe şefi Josie'ye çeken şeyin aşçılık yeteneklerinden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

O Josie'yi istiyordu. *Benim Josie'mi.*

Cep telefonum ondan gelen bir mesajla çaldı.

Her şey yolunda mı? Senden haber alamıyorum.

Bir süredir ona cevap vermiyordum. Onun şef hazretleriyle olan Facebook paylaşımını düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Josie'nin ondan bahsettiğini duyan, ki Ponder'dayken bunu sıkça yapmıştı, adamı peygamber sanırdı.

Ponder'a döndün mü?

Onu görmezden gelmeye devam etmem çok kaba oldu, o yüzden kısa ama net bir mesaj attım.

Evet.

Müsaitsen konuşalım mı?

Seçeneklerimi tarttım. Başta bana şef hakkında hiçbir şey söylememesi konusunda ısrar eden bendim ve Josie'nin ona âşık olup olmadığını bilmek istediğimden emin değildim. Ona gönderiyi gördüğümü söylemem hata olurdu. Anlık hislerim beni kıskanç bir aptal gibi gösterebilirdi. *Peki, kabul,* kıskanç ve aptaldım ama hislerime engel olamıyordum. İçimde onu kaybettiğimi söyleyen bir his vardı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Mesajına tekrar baktım, bu tavrımın konuşmamıza da yansımalarından çekiniyordum.

Müsait değilim. Üzgünüm.

Daha sonra konuşuruz o zaman?

Tabii.

Telefonumu cebime geri soktum, konuşmayı ertelediğimize şükrettim. Konuşmak istemememin geçerli bir sebebi vardı. Sipariş aldığım İç Savaş kılıcı replikasını tamamlamak üzereydim. Geriye sadece kabzasının son rötuşlarını yapmak kalmıştı.

Kalbim ağırlaşmıştı, kafamı dağıtabileceğime sevinerek işe koyuldum. Hobo atölyede yere oturmuş, meraklı gözler-

le beni izliyordu. Ancak zihnim beni rahat bırakmayı reddediyordu. Josie ve şefin fotoğrafını görmek yeterince kötü değilmiş gibi şefin Facebook sayfasına da bakma gafletinde bulunmuştum.

Bu beni çileden çıkarmıştı. Profilinde restoranın modern iç mekânının ve deniz manzarasının fotoğrafları vardı. Mutfak personelinin olduğu gönderileri öne çıkarmıştı, içlerinde şefin Josie'nin yanında durduğu ve ona sahiplenici bir bakış attığı bazı fotoğraflar da vardı.

Neyse ki bu fotoğraflarda Josie'yi Facebook'undaki gibi onun üzerinde her hakka sahipmiş gibi kendine çekmemişti. O fotoğraftaki gülümsemesini hatırlayınca çenemi sıktım. Kıskanç bir aptal olduğum için bundan rahatsız olmuştum, o da en hafif tabiriyle.

Josie'yle henüz konuşmamış olmam iyi bir şeydi. Bir sonraki hamlemi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. *Bir plana.* Üzerinde çalıştığım kılıcın son hâlini hayranlıkla incelerken ellerim gevşemişti. Ortaya çıkan sonuçtan gurur duyuyordum ve sahibinin mutlu olacağını biliyordum. Bu kılıcı bir kadın, ünlü bir İç Savaş tarihçisi ve Gettysburg Savaş Meydanı rehberi olan kocasına Noel hediyesi olarak sipariş etmişti. Bu güzel işçilikli kılıcın nesilden nesile aktarılan bir aile yadigârı olacağından emindim.

Geçmişte bunu nadiren yapmama rağmen Josie'nin ısrarları üzerine kılıcı elden teslim etmeye karar vermiştim. Fairbanks'ten kalkan uçaklar için genellikle Seattle'da aktarma yapmak gerekiyordu. Aramızda birkaç kere onu ziyaret edebileceğimi konuşmuştuk ve Josie beni görmeye hevesli görünüyordu. Belli ki ben de onu görmekle ilgili aynısını –ve biraz daha fazlasını– hissediyordum. Seattle'da yapacağım bu aktarma kısa sürecekti. Böyle kısa bir süre içinde ne kadar ciddi olduğumu nasıl ispatlayacaktım?

Onu seviyordum ve eğer isterse onunla bir hayat kurmak istiyordum. Teklifimi düşünmesi için ona kendi kafamda bir yıl vermiştim ama şimdi bir yılın çok uzun olduğunu fark ediyordum. Kararını vermeliydi, hem de bir an önce, onu benimle evlenmeye ikna etmek için elimden geleni yapmaya kararlıyordum.

Kılıcı bir kenara bırakıp eve girdim ve bilgisayarına giriş yaptım. Jack içeri girdiğinde ekrana bakıyordum. İlk başta bir şey söylemedi ve Fairbanks'ten gelir gelmez ona ters davrandığım için muhtemelen nasıl olduğumu anlamaya çalıştığını biliyordum.

"Geldiğimde olanlar için özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun değil."

"Sana ne demeye çalıştığımı anladın ama, değil mi?"

Pandomim hareketleriyle ağzının fermuarını çekti. "Onun hakkında konuşmamı istemiyorsun. Hmm... bak, kim olduğunu bile unuttum."

"Evet," dedim ve gülümseyerek daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmadığıma sevindiğimi ona gösterdim.

Jack hiçbir zaman kin tutan biri olmamıştı ve özrümü kolayca kabul etti.

"Neler yapıyorsun?" diyerek yanımdaki mutfak sandalyesine atladı.

"Uçak rezervasyonu yapıyorum," diye yanıtladım gelişigüzel, yanıma geçtiğini fark etmemişim gibi yaptım.

"Yolculuk nereye?"

"Pensilvanya'ya. Kılıcı teslim edeceğim." Bakışlarımı bilgisayardan hiç ayırmıyordum.

"Ne zaman gideceksin? Az kaldı, değil mi? Josie'yi görmek için aktarma yapacak mısın? Bence yapmalısın, sonuçta birlikte çalıştığı o adam..." Birden durdu, mahcuptu. Parmaklarıyla tekrar ağzının fermuarını çekti.

Kendimi böyle hissederken ihtiyacım olan son şey Jack'in bana Josie'nin her gün şefle vakit geçirdiğini, benim de ondan 3200 km uzakta, kılımı bile kıpırdatmadan kıskançlıktan kudurduğumu hatırlatmasıydı.

"Ne zaman gideceğimden henüz emin değilim. Neden sordun?" Jack ekranı daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Seyahat planlarım onu çok meraklandırmış gibi görünüyordu.

"Benim de önemli seyahat planlarım var," dedi sıradan bir şeymiş gibi. "Aynı zamanda gidip gelmemiz iyi olabilir. Sawyer'ın ikimizi de Fairbanks'e götürmesi gerekecek sonuçta, masrafı azaltmış oluruz."

Jack uçağa mı binecekti? Onu yıllardır tanıyordum, Ponder'dan birkaç yüz km'den daha uzağa gittiğini hiç görmemiştim.

"Sen nereye?" diye sordum merakımı gizleyemedim.

Eliyle sakallarını ovuşturdu.

"Söylemesem daha iyi."

İhtiyara bakmak için döndüm. "Nereye?"

"Dudaklarım mühürlü," diye hatırlattı.

Madem sır saklamak istiyordu, benim için hava hoştu. Benden onay almadan istediği yere uçabilirdi. Bu meraksızlığım onu çıldırtıyordu. "Seyahate çıkman ne güzel, Sawyer'la konuşuruz."

Gözlerini neredeyse gür kaşlarının arasında kaybolacak kadar kısmıştı. "Aslında seyahatimin ayrıntılarını seninle de seve seve paylaşabilirim, yani eğer istersen."

Omuz silktim. "Nasıl istersen, dostum." İnternette bir kadınla tanıştığını ve buluşmaya karar verdiklerini düşünmeye başlamıştım.

Bana doğru eğildi ve sanki biri konuşmamızı dinliyormuş gibi davranarak sesini iyice alçalttı, "Josie'yi görmeye gidiyorum."

“Josie’yi mi?”

“Şükran Günü’nde konuştuk.”

“Seni mi aradı?” Beni aramıştı ve ben de aramanın sesli mesajı düşmesini beklemiştim. Bir sorun olduğunu düşünüp bilgi almak için Jack’i aramış olabilirdi. Normalde telefonlarını ne olursa olsun hep açardım.

Jack kendini beğenmiş bir edayla sandalyesinde arkasına yaslandı. Kollarını kavuşturup gülümsedi. “Hayır. Ben aradım. Cebinden ulaşamadığım için evini aradım.”

“Josie’yi mi aradın?”

“Ev telefonuna nasıl ulaştığımı söyleyemem. Ne olur ne olmaz, yetkililer daha sonra olayı soruştururlar falan...”

“Ne?” Bunu üzerimde şok etkisi yaratmak için söylediğini düşündüm.

“Seni suçuma ortak edemem.” Kendinden memnun o ifade yüzünde yeniden belirmişti. “Benim yaptığım bir şey yüzünden hapis yatmanı istemiyorum.”

Ellerimi bunların hiçbirine inanmadığımı gösteren bir hareketle kaldırdım. Jack’i bunca yıldır tanıyordum ve beni şaşırtabilecek bir şey yapabileceğini hiç düşünmüyordum. Ama yanılmıştım. Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

“Neler söylediğini bilmek ister misin?” diye sordu, yüzündeki sırıtma Cheshire kedisine taş çıkartırdı. Ben çabalamadığım sürece daha fazla bilgi vermeye niyeti olmadığını görebiliyordum.

“Peki tamam, anlat.”

“O kişinin adını anmamda bir sakınca var mı?”

“Hayır,” deyiverdim sabırsızlıkla.

“Peki madem. Geç bir saatti ve sesi çok yorgun geliyordu.”

“Çok çalışıyor,” diye mırıldandım ve her konuşmamızda sesinin nasıl yorgun geldiğini hatırladım. Gece gündüz

fark etmiyordu. Şef Anton onun hayatını kontrol edebilmek için elinden geleni yapıyordu. Bunun da onun planının bir parçası olduğunu yeni yeni anlıyordum. Günün on altı saati çalışırsa ondan başkasıyla görüşmeye ne vakti kalırdı ne de enerjisi.

“İsmi lazım değil dışında işinden hiç bahsetmedi. Sesimi duyduğuna çok sevinmişti.”

Buna ne şüpheydi. Josie, sık sık Jack’i sorardı; Josie’nin onu özlediğini ve onun da Jack’in aklından hiç çıkmadığını biliyordum.

“Josie beni Seattle’a davet etti; benim için yemek yapacakmış.”

Bu neden uçak bileti aradığını açıklıyordu. Josie’nin ona tekrar yemek yapması için her türlü zahmete ve masrafa girmeye hazırdı.

“İstediğim zaman ziyaretine gelebileceğimi söyledi. Ne kadar erken olursa o kadar iyi diye düşünüyorum. Sıcağı sıcağına. Senin de o taraflara gittiğini bildiğim için peşine takılayım dedim.”

Aklımdaki plan tam olarak bu değildi. Yine de Jack’in bana eşlik etmesi iyi olabilirdi.

“Aramızda kalsın ama onu Ponder’a dönmeye ikna edebileceğimizi düşünüyorum,” diye sürdürdü Jack. “Bizi özleyor.”

“Olabilir,” diye ona katıldım ama bir söz vermek de istemiyordum.

“Gülümsüyorsun,” dedi Jack, o da sırtıyordu. “Uzun zamandır ilk kez görüyorum.”

Tabii Josie’yle telefonda konuşurken görmüyordu beni.

“Seninle Seattle’a gelmeme izin veriyorsun yani?” diye sordu.

“Düşünüyorum.”

“Bunda düşünecek ne var?” diye gözlerini büyüterek itiraz etti Jack. “Josie’yi geri istiyor musun, istemiyor musun? Benden daha iyi bir şansın yok, bilesin.”

“Orası tarti  ılır,” diye homurdandım.

Jack bunu duymazdan geldi. Gözleri irileşti. “Aklıma bir fikir geldi.”

Tehlike   anları çalıyordu.

“Ona sürpriz yapacağ ız,” diye heyecanla atıldı. “Geleceğ imizi ondan gizleyip yemek yaptığı restorana gideceğ iz. Küçük bir Noel sürprizi olacak. Ne dersin?”

Hiç de fena bir fikir değ il, diye düşündüm. Bu sayede   efle nasıl bir ilişkisi olduğ unu da doğ rudan görme şansım olacaktı.

“Palmer?” diye seslenerek düşüncelerimi böldü. Bakışla-rını bana dikmiş, bir cevap bekliyordu.

Başımı sallayarak onayladım. Jack’le seyahat etmeyi hiç düşünmezdim ama güzel bir gerekçe sunmuştu.

Sırtması bulaşıcıydı. “Bakarsın Josie’yi bize yemek yapmaya da ikna ederiz. Daha ne olsun?” diye haykırdı. “Sence benim geyik sote tarifimi menüye koyar mı?”

“Bilmem. Belki.” Bu Jack’in en sevdiğ i yemekti ve kimse-nin Josie kadar iyi pi  iremediğ ini iddia ediyordu.

“Pensilvanya’ya gitmem gerekiyor,” diye hatırlattım Jack’e. “Seattle’a aktarma için uğ rayacağ ım. Kalacağ ım topu topu birkaç gün.” Her   ey Josie’nin tepkisine bağılıydı. Eğ er korktuğ um başıma gelirse fazla kalmayı planlamıyordum.

“Tamam. Pensilvanya’ya gidip ne için varsa halleder, Seattle’a dönersin. O   efe kafayı taktığını biliyorum. Sen yokken ben de biraz araştırma yapar, bulduğ um her şeyi sana rapor ederim.”

Bir an için teklifini düşündüm ama i  ime sinmedi. Jack’in Josie’ye casusluk etmesini istemiyordum.

“Teşekkürler ama hayır. Josie ile bu meseleyi aramızda çözeceğiz.”

“Emin misin?” Bana inanmış gibi görünmüyordu.

Ona emin olduğumu söyledim ama işin aslı, hayatımda hiçbir şeyden daha az emin olmamıştım.

On İkinci Bölüm

Josie

“İşe gidiyorum,” diye seslendim evin kapısına yönelirken.

“Josie.” Annem mutfaktan koşarak çıktı, telaşlı ve gergindi. “Bu gece evde olmayacağım ve ancak pazar geç saatlerde döneceğim.”

“Anne, bunu bana bugün en az üç kere söyledin.” Annemin nesi olduğunu bilmiyordum ama bana söylemediği bir şeyler olduğu artık çok açıktı.

Palmer’da da bir şeyler vardı. Şükran Günü’nden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Aramızda yapmacık ve garip hissettiren birkaç kısa telefon görüşmesi olmuştu. Ona her seferinde bir sorun olup olmadığını sormuştum, o da olmadığını söylemişti. Tüm bunlar çok tuhaftı. Mesajlaşmaya devam ediyorduk ama bu mesajlar kısa ve tersti, zorla atılmış gibiydi.

“Bensiz iyi olacak mısın?” diye arkamdan seslendi annem.

“Elbette. Keyfine bak ve benim için endişelenme.”

“Peki.” En iyi arkadaşı Carol’la, Cascade Dağları’ndaki Bavyera tarzı şirin Leavenworth köyüne gidiyorlardı. Carol ve annem trene binecek ve günlerini sanat eserini andıran

dükkânları gezerek geçireceklerdi. Leavenworth Noel için muhteşem bir yerdi, kış aylarında şenlikli ve sihirli bir harikalar diyarı gibi ısl ısl oluyordu. Pazar günü öğleden sonra trenle Seattle'a döneceklerdi. Yıllardır Leavenworth'a gitmek annemle ikimizin tatil geleneği olmuştu.

Ama bu yıl öyle olmadı. İş programım yüzünden annemle her yıl yaptığımız şeylerin hiçbirine zaman ayıramamıştık. Ne tek bir kurabiye pişirebilmişim ne de ailemizin özel tarifi olan ev yapımı çikolatalardan yapabiliştim. Annem meyveli pasta yapmıştı, hem de bensiz ve bu bana kötü hissettirmişti. Yılın en sevdiğim zamanını kaçıırıyordum.

Gastronomi okuluna girdiğimde harika yemekler yaratmayı hayal etmişim. Pansiyonda çalışırken mutfakta özgürdüm ve kendi menülerimi tasarlayabiliyordum. Restoranda ise sürekli Şef Anton'un kontrolü altındaydım ve orijinal menünün hazırlanmasında ona yardım ettiğim ilk günlerden sonra hiçbir yaratıcı özgürlüğüm olmamıştı. Ne özgün bir iş çıkarma ne de menüye önerilerde bulunma şansına sahiptim. Şef genellikle restoranda olmadığı için bir yemeğe kendi yorumumu katmaya çalışmış ve sert bir şekilde azarlanmışım. Üstelik bunu da yemeğe iltifat eden bir müşteri sayesinde öğrenmişim. Garsonlardan biri bana şefin bu övgüleri kabul ettiğini söylemişti.

Anneme uzun uzun sarıldım. "Harika vakit geçirin."

"Öyle yapacağız," dedi ama üzgün ve mahcup görünüyordu.

"Anneciğim, git ve keyfine bak lütfen. Önümüzdeki sene Leavenworth'a birlikte gideriz." Hâlâ Şef Anton'la çalışıyor olmazsam tabii.

İçimde büyüyen bir hayal kırıklığıyla evden çıktım. Bu fırsat düşündüğüm gibi bir kariyer atılımına dönüşmemişti. Yine de Şef Anton'un hakkını yememeliydim, belki de en ba-

şından beri yanlış olan benim düşünce şeklimdi. Aklımla ve ellerimle restoran için çalışırken, kalbim Palmer ve oradaki tüm arkadaşlarımla Ponder'da kalmıştı. Palmer'dan haber almak için yaşıyordum ve nedenini bilmiyordum ama onu kaybetmekten korkuyordum. Şüpheler içinde boğuluyordum, tedirgin ve sinirliydim, uykumu alamıyordum, yemek yiyecek vakit bulamıyordum.

Annemi de düşünüyordum. Beni ne kadar sevse ve desteklese de annemin kendi yuvamı kurmama hazır olduğunu hissediyordum. Tek başına yaşamaya, arkadaşlarıyla planlar yapmaya, kendi hayatına bakmaya alışmıştı. Tüm bunlar güzeldi ve olması gerektiği gibiydi. Annem kendi alanına sahip olmayı seviyordu ve ben onunla aynı evde yeni keşfettiği özgürlüğüne müdahale ediyor gibi görünüyordum.

Taşınmamın vakti gelmişti. Ben de değişmiştim. Alaska'da yaşamak beni özgürleştirmişti. Annemi seviyordum ve ona minnettardım ama artık kendi ayaklarım üzerinde durmaya hazırdım.

Restorana vardığımda Şef Anton küplere binmişti. Manav kamyonu gelmişti ama siparişte bir karışıklık vardı. Brokoli ve karnabakar yerine sipariş ettiğimizin üç katı kırmızı turp getirmişlerdi. Şef öfkesini mutfaktaki herkese kusuyor, bu hatanın ona ve itibarına zarar vermeye yönelik bir girişim olduğunu söylüyordu.

“Hepiniz dışarı! Mutfağıma terk edin!” diye bağırdı ben içeri girdiğimde. Doğrudan bana ve ekibin geri kalanına baktı. “Hepiniz kovuldunuz. Her biriniz. Beni yalnız bırakın.” Kollarını abartılı bir şekilde savurarak hepimizi kovdu.

Bölüm aşçıları oldukları yerde donup kalmıştı, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Yardımcı aşçı gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle dikiliyordu. Herkes sorunu çözmem için bana baktı.

“Şef, eminim bunu düzeltebiliriz,” dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

“Nesini düzelteceğiz? Elli demet kırmızı turp var. Ben bunları ne yapacağım?” diye bağırdı. “Bu iş senin eserin mi?”

“Hayır, Şef. Eminim toptancı bir hata yapmıştır.” Siparişi ben vermiştim, bu yüzden telefonu alıp üretici firmayı arayıp müdürle konuştum. Hoparlörü açıp siparişi tekrar ettirdim, böylece Şef bunun çalışanların onun ayağını kaydırmak için yaptığı bir girişim olmadığını anlamıştı.

Maalesef tüm ürün kamyonları şu anda teslimat için dışarıdaydı ve o öğleden sonraya kadar geri dönmeyeceklerdi, bu yüzden mevcut menüyü çıkarmak için ihtiyacımız olan malzemeleri almamız için çok geçti.

Bu haberi duyunca şefin rengi attı. Elleriyle saçlarını karıştırdı. “Elli demet kırmızı turp! Ne yapacağım ben bunlarla?”

Aklıma hemen birkaç fikir geldi ve bunları paylaştım. “Turplu Meksika salatası yapabiliriz, rokalı ve turplu kavun topları... ve salatalıkla turp eşliğinde carpaccio?”

Ben Şef Anton’la sakince konuşurken personel hiç kıpırdamadan, ne yapacaklarını bilemez bir şekilde dikiliyordu. Daha önce yaşadıklarımızdan, onu bir tek benim ikna edebileceğimi biliyorlardı. Mutfaktaki en küçük krizle bile başa çıkamıyor gibiydi. Nasıl olup da yönetici şef pozisyonuna ulaştığı ve kendi restoran zincirini kurduğu benim için tam bir muammaydı, özellikle de öfkesi ve acil durumları yönetmekteki yetersizliği düşünüldüğünde.

Şef Anton önce bana sonra da ekibin geri kalanına baktı. Ofisine çekilip kapıyı kapatmadan önce, “Top sende,” diye mırıldandı.

Aşçılardan bulaşıkçılara kadar tüm mutfak personeli rahat bir nefes aldı. Bu işi kabul ederken bunun bir onur ol-

duğunu düşünmüştüm ve bu yüzden bir yıllık bir sözleşme imzalamayı kabul etmiştim. İşe başlayalı daha bir ay bile olmamıştı ama işim artık bana daha çok bir hapis cezası gibi gelmeye başlamıştı. Seçilmeyen adayların bunun için ne kadar şanslı olduklarını bilip bilmediklerini merak ediyordum.

Tüm ekip el ele verip restoranın kapılarını akşam yemeği için açmayı başardık ve personelin sıkı çalışması sayesinde birkaç turp yemeği günün spesiyalleri oldu. İlk iki saat sorunsuz geçti. Ben mutfağa gelen siparişleri denetlemekle meşgulken servis elemanlarından Lizzy yanıma geldi.

“Masa on altıdan iki adam sizinle konuşmak istediğini söyledi.”

“İki adam mı?” diye sordum. Normalde şefle tanışmak isteyen herkes Şef Anton’u sorardı, yardımcısını değil. Birkaç yakın arkadaşım ve gastronomi okulundan arkadaşlarım dışında kimse beni tanıımıyordu.

“Arkadaşınız olduklarını söylediler.”

“İsimlerini söylediler mi?” diye sordum çünkü mutfaktan gerekli olmadığı sürece ayrılamayacak kadar meşguldüm.

“Hayır.”

“Yemekleri mi beğenmemişler?”

“Hiç de bile. Hatta birisi bayılmış.”

“Doğrudan beni mi sordular? Adımı verdiler yani?” diye sordum teslim edilmek üzere olan tabağı kontrol ederken.

Lizzy sorumu başıyla onayladı. “Biri elli yaşlarında. Sakallı ve saçları biraz uzun. Diğeri daha gençten ve sinekkaydı tıraşlı. Bir de inanılmaz yakışıklı. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak hiç fena olmazdı.” Kızın gözleri ilgiyle parlıyordu.

Jack mi gelmişti? Onu yanıma davet etmiştim ama teklimi kabul edip etmediğini ya da ne zaman geleceğini bilmiyordum. Uçağa binmeden önce bana mutlaka haber verirdi.

Eğer beni görmek isteyen Jack ise diğerinin kim olduğunu merak ediyordum. Palmer sakallıydı. Bir keresinde benim için sakalını kesebileceğini söylemişti ama kışın yüzünü nasıl koruduğunu tahmin ettiğim için ondan bunu yapmasını istememiştim. Sakalını temiz ve düzgün tutuyordu ve bu hâliyle yakışıklı görünüyordu.

Peki ya *Palmer*'sa?

Elim kendiliğinden kalbime gitti, göğsümden fırlamasını engellemeye çalışıyordum.

“Onlara çok meşgul olduğunuzu mu söyleyeyim?” diye sordu Lizzy.

“Hayır, hayır. Hemen geleceğimi söyle.”

Lizzy kararsız görünüyordu. “Emin misiniz?”

“Evet, çok eminim.” Alt dudağımı ısıırıp mutfağın öbür ucuna koştum, ceketimin üzerindeki lekeli önlüğü çıkarırken bir yandan da çılgınlar gibi kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Panik hâlinde Lizzy'nin yanına dönerken çalışanlardan birine çarpmamış olmam büyük bir şanstı.

Lizzy tam arkasını dönüyordu ki kolundan tuttum. “Nasıl görünüyorum?” diye sordum. Bomba gibi göründüğümü duymak istiyordum ama öyle olmadığımı biliyorum.

İki yana düşen kaşları en büyük korkumu doğruluyordu.

“Neyse,” diye bağırdım ve mutfağın geri kalanına talimatlar yağdırarak tuvalete koşup aynaya baktım. Düşündüğümden de beterdi. Ter alnıma düşen saçları ıslatmıştı ve birkaç bukle şef şapkamdan dışarı fırlamıştı. Yaptığım makyaj çoktan akmıştı. Tazeleyecek vaktim olmadığımdan çantamı kaptım, titreyen ellerimle dudak parlaticımı çıkarıp hızlıca sürdüm. Hiç yoktan iyiydi.

Ellerimi banyo lavabosuna dayayarak sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Telaşlanmama gerek yoktu. Belki de bunlar Jack ya da Palmer değildi. Sadece şefle tanışmak is-

reyen iki yabancıydı. Ama Lizzy onların Şef Anton'u değil, ismimi vererek beni sorduklarını söylemişti.

Bir kere daha yavaş ve dengeli bir nefes alarak tuvaletten çıktım ve bir kraliçe edasıyla mutfığa doğru yürüdüm; herkes etrafımda koşuşturuyor, yemekleri zamanında çıkarmaya çalışıyordu. Yemek odasının ışıkları karartılmıştı. Fuayeye kurulan Noel ağacında altın kurdeleli ve beyaz ışıklı büyük kırmızı toplar vardı. Boyu üç metreydi. Yemek odasının pencereleri Puget Boğazı'na bakıyor, aşağıdaki rıhtım manzarasının parıltılı ışıkları görünüyordu. Bir feribot iskeleden ayrılmış, Bainbridge Adası'nın yolunu tutuyordu. Darmadağınık görüntüm dışında her şey bir tablodan çıkmış gibiydi ve mükemmeldi.

On altı numaralı masaya varmadan önceki son yemek odasının köşesini döndüğümde zihnimi topladım. Gözlerim doğrudan...

... Palmer'a kaydı. Bu oydu, onun sakalsız hâliydi.

Onun da bakışları bana kaydı. Jack'in onun karşısında oturduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

"Palmer," diye fısıldadım masaya yaklaşırken.

Mendilini masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini tuttum, parmaklarım elinin etrafında kıvrılırken kollarına atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Hafifçe yanaklarına dokundum, onu sakalsız görmek beni biraz şaşırtmıştı.

Yanakları kızardı, biraz utanmış görünüyordu.

"Belki yüzümü sakalsız görmek istersin diye düşündüm."

"Çok güzelsin."

Jack kıkırdadı. "Bunu hiç unutmayacağım. Eminim daha önce kimse sana güzel olduğunu söylememiştir, Palmer."

Jack'i görmezden gelmek gibi bir niyetim yoktu ama gözlerimi Palmer'dan alamıyordum. Açık mavi ağırbaşlı bir

gömlek ve *Dockers* pantolon giymişti. Onu ilk kez oduncu gömleği ve iş kotu dışında bir şeyle görüyordum. Utanılacak kadar uzun bir süre boyunca birbirimize bakmaktan başka hiçbir şey yapmadık.

Jack boğazını temizleyince istemeye istemeye gözlerimi Palmer'dan ayırdım ve dönüp ayakta bekleyen arkadaşımı selamladım. "Jack," dedim ve ona hafifçe sarıldım. "Gelmişsin!"

"Gelebileceğimi söylemiştin," diye hatırlattı.

"İyi ki geldin ve Palmer'ı da getirdin." Bunun için Jack'e sonsuza kadar borçlu kalacaktım.

Göz kırparak bana küçük bir sürpriz yaptığını belirtti, hem de ne sürpriz.

Yemeklerini yedikleri için tamamen alışkanlıktan, "Yemeginizden memnun kaldınız mı?" diye sordum.

Jack, Palmer'a baktı ve beni tanımaktan gurur duyarak göğsünü kabarttı. "Artık o havalı şeflerden biri gibi konuşuyor."

"Öyle," dedi Palmer. "Yemek, beklentilerimizin çok daha ötesindeydi."

"Şu ılık garnitür neydi?" diye sordu Jack tabağını göstererek.

"Turp salatası."

"Turp mu?" diye tekrarladı, pek inanmış gibi görünmüyordu.

"Uzun hikâye." Ona bakmaktan kendimi alamadığım için gözlerim tekrar Palmer'a kaymıştı. Onu karşımda görmem sanki gerçek değildi. Gözlerinin üzerimde gezinmesinden, onun da benimle aynı hisleri paylaştığını anladım. Huzur. Neşe.

Elimi tutmaya devam etti. Parmaklarımı sıktı, ben de onunkileri sıktım. Hayatım boyunca birini gördüğüm için bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

“Menüde ayı eti olmamasına üzıldüm,” diye homurdandı Jack. “Vahşi av eti servis etmeyen restoran mı olurmuş?”

Palmer’la birbirimize gülümsedik. “Şef Anton’la bunu paylaşıp elimden geleni yapacağım.”

“Harika görünüyorsun,” dedi Palmer fısıltılı sesini bana yakınlaştırarak.

İltifatının biraz abartılı olduğunu biliyordum. Sıcak bir mutfakta çalışırken fazla haşlanmış bir brokoli parçasına benzediğimin farkındaydım. Şikâyet edemezdim; Palmer’ın beni gerçekten özlediğini ve nasıl görünürsem görüneyim beni gördüğüne sevindiğini söylediğini biliyordum. Ben de onun için aynısını hissediyordum.

“Peki ya ben, Josie?” diye sordu Jack. “İyi görünmüyor muyum? Sakalımı kısalttım. Yeni bir gömlek de giydim.” Başparmaklarını kırmızı pantolon askılarının altına soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken askılarını göğsünden uzaklaştırdı. “Elimden geldiğince güzel giyindim.”

“Gözüm gönlüm açıldı,” dedim öne doğru eğilip yanğından öperek. “İkinizi de gördüğüme çok sevindim.” Kollarımı Palmer’a dolamak ve onu öpmek istiyordum. Ancak bu, hâlâ mesaideyken toplum içinde hoş karşılanmazdı.

Lizzy’nin yanımdan geçerken bana attığı bakıştan tanıştırılmak istediğini anladım.

Palmer’a bakarak, “Beyler tatlı ister misiniz?” diye sordu.

“Tatlı mı?” Jack’in yüzü Noel ağacının ışıkları gibi parlamıştı.

“Jack’e sormana bile gerek yok,” dedim, Lizzy küçük tatlı menülerini dağıtırken. “Lizzy, bunlar Ponder, Alaska’dan arkadaşlarım Jack ve Palmer. Chez Anton’dan önce orada çalışıyordum.”

“Alaskalı erkekler hakkında söylenenler doğru mu?” diye sordu Lizzy bariz bir flörtöz tavırla. “Bilmem,” dedi Palmer onu neredeyse görmezden gelerek.

Dudaklarına yapışasım geldi. Sadece bana bakışları bile Lizzy'ye onunla ilgilenmediğini söylüyordu.

Jack tatlı menüsünü okudu. "Birden fazla tatlı söyleyebilir miyim?"

"İstedığın kadar söyleyebilirsin," dedim, onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki isteseydi menüdeki her şeyi ona seve seve getirirdim. "Tatlılar benden." Şef Anton'a ücretini masamdan kesmesini söyleyecektim.

"Bizimle kahve içer misin?" diye sordu Palmer.

İsteksizce omzumun üzerinden mutfığa doğru baktım, ancak durduğum yerden hiçbir şey göremiyordum. "Şey... içemem," dedim üzülerek. "Keşke içebilseydim ama mutfakta bana ihtiyaç var."

"Kaçta çıkıyorsun?"

"Geç," diye yanıtladı Lizzy benim yerime. "Restorana en erken gelen ve en geç çıkan kişi neredeyse hep Josie olur."

Palmer kaşlarını çattı. "Peki ya Şef Anton?" Bu soru banaydı.

"Tahmin ettiğim kadar işle ilgilenmiyor." Yine bir eksik beyandı bu.

"O zaman bu akşam erken çık," dedi Palmer.

Bunu yapabilmeyi her şeyden çok isterdim. "Keşke ama mutfak bana emanet."

Jack, Lizzy'ye tatlı siparişini vermeyi bitirip yerine oturdu. Üç tane istemişti: espresso ve tereyağı soslu akça ağaç ekmeği tatlısı, bitter çikolatalı tuzlu karamel dilimleri, çıtır cevizli ve elmalı kek.

"Peki ya siz?" diye Palmer'a sordu Lizzy. En etkileyici ses tonunu kullanmıştı.

Anlaşılan durumu henüz anlayamamıştı.

"Bir şey almayacağım, teşekkürler." Gözlerini benden ayırmıyordu. "Ne kadar geç çıkıyorsun?"

“On bir. Bazen daha da geç,” dedim ona.

“Bana uyar,” dedi Palmer.

Jack esnedi. “Siz ikiniz bensiz buluşacaksınız artık. Uçak yolculuğu beni çok yormuş.”

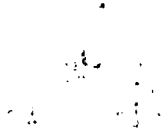
“İstersen sabah da görüşebiliriz,” diye teklif ettim Palmer’a. Onun da yorgun olduğunu biliyordum. Onunla vakit geçirmeye ne kadar can atsam da bunu teklif etmek zorunda olduğumu hissediyor ama yine de bu teklifimi reddetmesini umuyordum.

“Gelemez ki,” diye yanıtladı Jack, Palmer’ın yerine.

“Gelemez mi?” diye tekrarladım, şaşırmıştım.

“Sabah gidiyorum,” dedi Palmer.

On Üçüncü Bölüm

Josie

“*Gidiyor musun?*” Başka bir şey söyleyemedim, gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. Palmer’ın burada, Seattle’da olmasını her şeyden çok istiyordum. Her şeyden çok düşünüyordum. Palmer’ın şehre daha yeni geldiğini öğrenmiştim ve eğer Jack’i doğru anladıysam Palmer hemen ertesi gün uçağa binip gidiyordu. Kalbimin alev alev yandığını hissediyordum.

“Evet, yarın sabah uçağım var,” diye onayladı Palmer.

“Ama... ama bu kadar erken mi?” Onu sadece bu kadar kısa süreliğine görmek haksızlık ve acımasızlıktı. Son birkaç haftadır bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Ona sormuştum ve Palmer kısa süren konuşmalarımız ve mesajlaşmalarımız için türlü bahaneler uydurmuştu.

Tüm bunları konuşmak için sabırsızlanıyordum ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

“Üzgünüm, Josie. Kılıcı Gettysburg’a götürmem gerekiyor.”

“Elbette,” dedim, hayal kırıklığımı gizlemeyi pek de beceremeyerek.

Lizzy, Jack’in üç tatlısını teslim ettikten sonra kulağıma hemen bir şeyler fısıldadı. “Şef Anton seni mutfağa geri çağırıyor.”

Haftalarca şefin öfke nöbetlerine maruz kaldıktan sonra, birdenbire benden istediği, beklediği hiçbir şeyi umursamaz olmuştum. İsterse dumanı üzerinde tüten bir inek gübresinin içine atlayabilirdi. Kariyerimde büyük bir atılım yapma, bu ünlü şefle çalışma hayallerimin bana hiçbir faydası dokunmuyordu. Bu iş, sandığım gibi çıkmamıştı. Öylece dikildim, yerimden kıpırdayamıyor, Palmer'ı kolundan çekip Seattle'da kalması için yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Şef hiç mutlu değil," diye fısıldadı Lizzy masadan bir adım uzaklaşarak.

"Kötü haber," diye fısıldadım ben de. Palmer'ı bu kadar-cık görebileceksem tek bir saniyesini bile boşa harcamayacaktım. Ona söylemek, anlatmak istediğim her şey kalbimi sızlatıyordu ve bu şanstı mahrum bırakılıyordum.

"Ama geri gelecek," dedi Jack. Önce ekmek tatlısını midesine indirmiş, sonra da üçüncü tatlıya geçmeden önce elmalı kekten bir ısırık almıştı.

Palmer'a baktım. "Geri gelecek misin?"

"Üç gün sonra geleceğim."

"Üç gün mü?" diye tekrarladım.

"Ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmak tüm gün sürüyor. Bir günüm Pennsylvania'ya uçmakla, bir günüm de Batı Yakası'na dönmekle geçecek."

Seyahatini gereğinden fazla uzatmadığını ve bana döneceğini duyunca rahatlamıştım. "Kılıcı bitirdin mi?" diye sordum. Üzerinde çalıştığından bahsetmişti ama son zamanlarda bunu konuşmalarımızı kısa kesmek için bir bahane olarak kullanıyordu.

Başını salladı, hâlimden memnun görünüyordu. "Umdüğumdan da iyi bir iş çıkardım."

"Öyle olacağını biliyordum." Ben Ponder'dan ayrıl-

madan önce kılıçtaki çatlağı fark ettiğinde ne kadar sinirlendiğini hatırladım. “Geri geleceksin yani?” Bu durumda Noel’den sadece birkaç gün önce dönmüş olacaktı. “Noel’e kadar kalabilir misin?” dedim birden. “Annemle tanışırsın, ben de hepimize harika bir akşam yemeği hazırlarım ve...”

“Noel’i seninle geçirmemi mi istiyorsun?”

“Hem de her şeyden çok,” dedim neredeyse bağırarak, sonra hemen sesimi düşürüp aşırı hevesli görünmemeye çalıştım. “Lütfen kalacağını söyle.”

Tereddüt etti ve bir an için yüreğim burkularak teklifimi reddedeceğini düşündüm. Reddederse tepkimi gizleyemekten korkuyordum.

Palmer’ın bakışları kararsız kalmış gibi dalgınlaştı. “Birkaç günden fazla kalmaya niyetim yoktu. Alaska’ya dönmek için uçak rezervasyonlarımı yaptırdım bile.”

“Değiştirebileceklerine eminim.”

“Ben Noel’e kadar kalabilirim,” diye hemen gönüllü oldu Jack. “Ne pişireceksin? Geleneksel fırında kaburga yemeği bana uyar ama eğer seçenekler arasındaysa canım hindi ve iç pilavı da çekiyor.”

Onu zar zor duyuyordum.

“Jambonu pek sevmem,” diye sürdürdü Jack, “ama planında varsa şikâyet etmem. Zaten sen de tahmin etmişsin, yemek konusunda pek seçici değilim.” Jack bir bana, bir Palmer’a baktı. “Noel’e beni de davet ediyorsun, değil mi Josie?”

“Elbette Jack.”

“Güzel,” dedi, belli ki davetimin onun için de geçerli olması içini rahatlatmıştı. “Bir an için sadece Palmer’ı istediğini sandım.”

“İstediğin zaman misafirim olabilirsin, Jack,” dedim iyice ikna olması için.

“Harika! Kahvaltı için kaçta geleyim?”

Arkamdan mutfakta bir kargaşa çıktığını duydum. İçimden haykırmak geldi çünkü Şef Anton’un yine öfke nöbetlerinden birini geçirdiğini biliyordum. Yemek alanına kadar taşan yüksek sesi içerisinin sessizleşmesine neden oldu.

Palmer’in gözleri benimkilerle kesişti ve kaşlarını çatı. Açıklamak istedim ama daha fazla oyalanmaya cesaret edemedim. “Sizinle saat on birde restoranın önünde buluşuruz,” dedim ve daha fazla sorun çıkmadan mutfağa dönmek üzere arkadaşlarımın yanından gönülsüzce ayrıldım.

Palmer elimi bırakmakta zorlanmış gibiydi ve ben de onunkini bırakmakta aynı derecede kararsız kalmıştım. Bir şey söyleyecek gibi olmuştu ama anlaşılan sonradan fikrini değiştirmişti.

Elbette mutfakta tam bir kaos vardı. Şef Anton aşçılardan birine bağıyor, ellerini sallıyor ve dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Döndüğümü görünce bana doğru yürüdü.

“Yemek alanına girmen yasak.”

“Şehir dışından gelen arkadaşlarımı karşılıyordum,” diye açıkladım, bunun onu yatıştırmasını umuyordum.

“İsterse Papa gelsin, umurumda değil.”

Kulaklarıma inanmadım. Görevimin başından ayrılmak alışkanlığım değildi. Sadece bir kez ayrılmıştım. O da arkadaşlarım için. Haftalardır onun sözlü tacizlerini dinliyordum ve artık takatim kalmamıştı. Bitmişti. Onu yeterince dinlemiştim. Hem de gereğinden fazla.

“En son ne zaman mutfakta ya da restoranda bir-iki saat fazla kaldınız?” diye sordum ellerimi belime koyarak. “Bu *sizin* restoranınız, *sizin* adınızı taşıyor. Yatırımcılar size güvendi ama siz ortalarda yoksunuz. Bu iş için görüşmeye geldiğimde bana ilk yıl mutfağın sizin denetiminizde olacağı söylenmişti. Ortaya çıkmaya zahmet ettiğiniz zamanlarda ise ya ottan ya alkolden kafanız güzel oluyor.”

Kimseden ses çıkmasa da mutfak ekibinin beni başlarıyla onayladığını fark ettim.

“Bak, seninle anlaşmamızda...”

“Bu pozisyonu bana mentorluk yapacağınızı düşünerek kabul ettim. Koca bir restorani tek başıma işleteceğimi hiç düşünmemiştim ve...” Cümlemi bitirmeme izin vermedi.

“Bir sözleşme imzaladın, şimdi beni bırakıp gidebileceğini düşünüyorsan seni ömrünün sonuna kadar mahkemelerde süründürürüm.”

Bu tehdidini dile getirirken çok ciddiydi ve itiraf etmeliyim ki bu, iki kez düşünmeme neden oldu. Ancak sadece birkaç saniye içinde beni mahkemeye vermek için hiçbir gerekçesi olmadığını fark ettim. “Sözleşmede sizin tacizine maruz kalmak ya da normalde yönetici şefin yapması gereken bir düzine görevi üstlenmekle ilgili hiçbir şey yazmıyor. Burası,” dedim etrafımda geniş bir daire çizerek, “benim sorumluluğum değil. *Sizin* sorumluluğunuz. Üzerindeki ad *sizin*, tarifler *sizin*. Ben yardımcı şef olarak işe alındım, yönetici şef olarak değil.”

Şef Anton bana ters ters baktı, gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Ben sana hayatının fırsatını sundum, sen ise...”

“Hayatımın *sorumluğunu* demek istediniz herhalde, üstelik bana hiçbir faydası dokunmuyor. Benden bu kadar.” Önlüğümü çıkarıp çöp kutusuna attım.

Şef mutfaktan çıkmamı engellemeye çalıştı. “Kazanıp kazanabileceğin her kuruşu senden alacağım, seni dava edeceğim.”

“Edin öyleyse. Zaten beni defalarca kovdunuz, sözleşmeyi kendiniz ihlal ettiniz.” Dava açmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum. Özellikle de o sabah yanlış sebzeler teslim edildiğinde beni kovduğu için. Ona karşı seve seve tanıklık edecek şahitlerim vardı. Şef Anton, yanardöner mizacı

yüzünden mutfak personelinden hiç arkadaş edinememişti. Adam dengesizdi.

Mutfaktan çıkmak için arkama döndüğümde, ekipten o anda önlüklerini çıkaran üç kişi bana katıldı.

“Josie yoksa ben de yokum,” dedi aşçı yardımcısı.

“Ben de.”

“Aynen.”

Şefin yüzü pancar rengine döndü. “Hepinizi dava edeceğim. Buna pişman olacaksınız, her biriniz,” diye kükredi. “Buraya gelin. Ben söyleyene kadar hiçbir yere gidemezsiniz.”

Mutfaktan çıktığımda, kendimi daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Kuş kadar hafıftım. Tek pişmanlığım mesainin ortasında işi bırakmış olmamdı ama Şef Anton bunu hak etmişti. Şüphelerimi annemle ya da diğer çalışanlarla paylaşmamış olsam da Şef Anton’un bir tür uyuşturucu bağımlılığı olduğuna ve zaman içinde yavaş yavaş restorancılığın yoğun temposuyla başa çıkamaz hâle geldiğine inanıyordum. Böylesine büyük bir yeteneğin heba olduğunu görmek üzücüydü.

Alacele eşyalarımı toplayıp Palmer’la Jack’e yetişmeyi umarak dışarı fırladım. Çoktan restorandan ayrıldıklarını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Palmer’la buluşmak için saat on birde restorana döndüm ve hiç konuşmadan tatil zamanı için güzelce aydınlatılmış olan Seattle sahilinde yürümeye karar verdik. Palmer’la birlikte olduğum için mutluydum, anlattım durdum; sanki asırlardır konuşmamıştık.

Tek konuşanın ben olduğumu fark ettiğimde sormak zorunda hissettim: “Bir şey söylemeyecek misin?” Sırıttı. Onu sakalsız görmeye alışıp alışamayacağımdan emin değildim. Yüzüne dokunmamak için kendimi zor tuttum.

“Fırsat bulabilirsem,” diye dalga geçti.

Gölerek omzuna yasladım, o kadar mutluydum ki bu neşeyi içimde tutmakta zorlanıyordum. “Çok konuştum, değil mi?” Ona şefle yaşadığım olayı ve aniden istifa ettiğimi anlatmam gerektiğini biliyordum. O kadar rahatlamıştım ki. Haftalardır ilk kez kendimi özgür hissediyordum. Omuzlarımdan bu yük kalktıktan sonra kanatlanıp uçacak gibiydim.

İlerleyen zamanda Palmer’a her şeyi anlatacaktım; bilme-yi hak ediyordu. Ama şimdi olmazdı. Birbirimizi bu kadar uzun zamandır görmemişken olmazdı. O Doğu Yakası’na gitmeden önce sahip olduğumuz bu birkaç saatin tadını çıkarmak istiyordum. İstedğim son şey konuşmamızı ağır meselelerle doldurmaktı. Bunun için daha sonra zamanım olacaktı. Şimdilik sadece onun yanımda olmasının tadını çıkarmak istiyordum.

Kol kola feribot iskelesinin yanından geçtik. Puget Boğazı’nın ortasında, Bainbridge Adası’na giden bir feribotu görebiliyordum. İzlemekten asla sıkılmayacağım bir manzaraydı bu.

“Yorgunsun, değil mi?” Şehre yeni geldiği düşünülürse öyle olabilirdi. Jack ile ikisi için yolculukla geçen uzun bir gün olmuştu. Bitkin olmalıydı.

“Biraz.”

“Otele dönmek ister misin? Pensilvanya’dan döndüğünde tekrar görüşebiliriz,” diye teklif ettim ve tüm kalbimle bunu reddetmesini diledim. Gidişini seyretmeye hazır değildim.

“Hayır. Seninle olmak istiyorum.”

Moralim hemen yükseldi. “Ben de seninle olmak istiyorum.” Kitsap Yarımadası’nın ışıkları uzaktan parlıyordu. Rıhtımdaki dönme dolap hâlâ ışıltılı ışıltılı, yanından geçerken fark etmiştim.

Karnım guruldayarak sabahtan beri hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyordu. Palmer bunu duymuş olmalıydı ki, “Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“O hâlde karnını doyuralım.”

Queen Anne Hill yakınlarında, geceleri açık olduğunu bildiğim bir lokantaya gitmeye karar verdik. Yan yana oturduk, el ele tutuştuk. Palmer artık rahatlamış görünüyordu ve saat bire kadar sohbet ettik. Ben esnedim, sonra o da esnedi ve ne kadar istemesek de geceyi sonlandırmanın vakti gelip çatı.

Kalktık, ikimiz de gitmek istemiyorduk. Palmer’ın pek kendinde olmadığını görebiliyordum; uykusunu alamadığını itiraf etti ama nedeninden bahsetmedi. Belki onun da bana söylemediği bir şey vardı.

Palmer bana arabama kadar eşlik etti ve sokak lambasının altında beni kollarına alıp öptü. Gözlerim doldu. Onun kollarında olmayı ne kadar özlediğimi ya da onsuz hayatımın ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim. Ona sarıldım ve onu otele götürecek olan taksi gelene kadar birkaç dakika boyunca kucaklaştık.

On Dördüncü Bölüm

Palmer

Josie'yi görmek umduğumdan da iyi geçmişti. Şükran Günü'nden beri beni huzursuz eden şüphelerim biraz olsun yatışmıştı. Tamamen olmasa da içim rahatlamıştı. Beni görür görmez verdiği tepki sahte olamazdı. Kruvaze şef ceketiyle mutfaktan yemek odasına girdiğinde onu kollarıma almamak için kendimi zor tutmuştum. Onu öpmeyi deliler gibi istiyordum, vücudum ona duyduğum derin özlemle sızlıyordu.

Gözlerimiz mıknatıs gibi birbirine kilitlenmişti. Atom bombası da patlasa gözlerimi ondan ayıramazdım. Hâlim fenaydı, hiç itiraf etmek istemeyeceğim kadar fena. O Ponder'dan gittikten sonra bir boşluğa düştüğümü hissetmişim, konuşmalarımız ve mesajlaşmalarımız bile aynı değildi.

Josie, Noel için Seattle'da kalmamı istedi. Israr etmesine gerek kalmamıştı. Davetinin ne kadar hoşuma gittiğini ona göstermişim. İş çıkışında onunla buluşmadan önce otelle döner dönmez havayollarını aradım ve Alaska'ya dönüş uçuşumu değiştirdim. Seattle'da kısa bir akşamın onunla görüşmek için yeterli olacağını düşünmekle aptallık etmişim. Egomun sağduyumun önüne geçmesine izin vermişim.

Pensilvanya'da bulunduğum süre boyunca aklım ondaydı. Birlikte geçirdiğimiz kısa saatler boyunca Şef Anton'dan

bir kez bile bahsetmemesini tuhaf buldum. Ben de Josie'ye ve onun yanında olmaya odaklanmayı tercih ederek adamın konusunu açmamaya gayret etmiştim. Beni endişelendiren tek şey, Seattle'dan gururla bahsetmesi ve rıhtımda yürürken belli başlı yerleri gösterirken duyduğu mutluluktur.

Doğu Yakası'na vardığımda işlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde hallettim ve saklayamadığım bir sabırsızlıkla Seattle'a döndüm.

Uzun dönüş uçuşu bitmek bilmedi. Boeing 737 pistte zıpladığında nihayet Seattle'a inmiştim. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum ama bunun için restorandaki masasının bitmesini beklemem gerekiyordu. Bu kadar uzun süre sabretmişim, birkaç saatin daha lafı olmazdı.

Uçaktan iner inmez bir taksiye atladım ve Jack ile Seattle'ın tam ortasında tuttuğumuz otele doğru yola çıktım. Pensilvanya'da bulunduğum süre boyunca arkadaşım ile konuşmamıştım. Jack'in telefonu nadiren yanında oluyor, bu da beni deli ediyordu. Josie'den neler öğrendiğini duymak için sabırsızlanıyordum.

Otele giriş yapıp odama yerleşir yerleşmez Jack'i aradım. İlk çalışta cevap verdi, sanki yatakta oturmuş onu aramamı bekliyordu.

"Ben Palmer."

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Jack.

"İyi. Josie'yle görüştün mü?"

"Tabii ki. Sen Pensilvanya'ya gittiğinden beri her gün onunla birlikteyim. Beni buradaki büyük pazara götürdü. Muhteşemdi. Hiç bu kadar çok meyve, sebze ve çiçeği bir arada görmemişim. Balıklarla gösteri yapıyorlar, somonları pinpon topu gibi havaya atıp tutuyorlar." Soluklanmak için durdu. "Sonra beni monoraya bindirdi. Caddelerde gezinmek çok eğlenceliydi. Beni Space Needle'a çıkarmak istedi ama zamanımız kalmadı."

Josie'nin ona şehri göstermeye vakti olması beni şaşırttı. Çok fazla çalıştığını sanıyordum. Garsonun Josie'nin restorana ilk gelen ve en son çıkan kişi olduğunu söylediğini hayal meyal de olsa hatırlıyordum.

"Bil bakalım başka ne oldu?" diye sordu Jack düşüncelerimi bölerek.

"Jack, lütfen benimle oyun oynama. Bildiğin bir şey varsa söyle, tamam mı?" Sabırsızdım ve Josie'yle dolu dolu zaman geçirme şansına benim değil de Jack'in sahip olmasını biraz kıskanmıştım.

"Josie istifa etmiş. Tam da bizim geldiğimiz akşam mesainin ortasında işi bırakmış," dedi Jack kıkırdayarak, belli ki tüm bu olanlar onu keyiflendirmişti. "Şef Anton'a artık onun için çalışamayacağını söylemiş. Aramızda kalsın ama sanırım her konuda üzerine fazla geliyordu ve bunların bir kısmının mutfaktaki işiyle bile alakası yoktu."

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde bana bundan bahsetmemesi garipti, bunu benden gizlemesinin altında bir neden olup olmadığını düşündürdü. Onu taciz ettiğini öğrenirsem yapabileceklerimden korkmuş olabileceği aklıma geldi. Josie'nin mesainin ortasında işi bırakması büyük bir olaydı. Aklımdan bir düzine senaryo geçiyordu ve hiçbirisi iyi değildi. Anton'un biyografisini okuduğum andan itibaren tipinden hoşlanmamıştım. Başından beri içimde kötü bir his vardı ama kıskançlığımın doğru düşünmemi gölgelemesinden korkmuştum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Şef ona yaklaşmaya mı çalışmış? Çünkü öyle bir şey yaptıysa... yemin ederim Jack, onun yakasını bırakmam."

"Bana ne kızılıyorsun? Josie bana sadece şefin tam bir pislik olduğunu söyledi. Nedenini sordum ama detay vermedi. Bana kalırsa bu konu hakkında konuşmak istemiyor."

Nedenini öğrenmem gerekiyordu ve eğer Josie söylemezse sefi görmeye gidecektim ve bunu erkek erkeğe konuşacaktık.

Bir anda Josie'nin artık restoranda çalışmıyor olmasının bizim için ne anlama gelebileceğini fark ettim. Umut, göğsümün içinde suya batırılmış bir sünger gibi kabardı. Belki de fikrini değiştirmişti ve teklifimi yeniden düşünüyordu. Artık yerimde oturamazdım, ayağa fırladım. Onu görmem, onunla konuşmam, hayatlarımızı birlikte yürütebileceğimize onu ikna etmem gerekiyordu.

“Annesi bizi yarın akşam yemeğine davet ediyor,” diye sürdürdü Jack, benim heyecanımdan habersizdi. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Çalışıyor, o yüzden henüz tanışma fırsatım olmadı. Sen de gelirsın, değil mi?”

“Tabii ki, çok isterim.” Josie'nin neden istifa ettiğini anlamak, iyi olduğundan emin olmak ve işten ayrılmasının onun için, bizim için ne anlama geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

İstifa etme nedeni ne olursa olsun Drew'la yaptığımız konuşmayı ve verdiği tavsiyeleri hatırlayıp oyunu kitabına göre oynamalıydım. Josie'nin kabul edeceğinden emin olana dek ona bir daha evlenme teklifi etmememi önermişti. İşaretler iyiydi ama aceleci davranmak istemiyordum.

“Yemek yiyelim mi?” diye sordu Jack.

Saate baktım. Jack'in aklının midesinde olması hiç de şaşırtıcı değildi. “Saat daha beş bile olmadı.” Gerçi hâlâ Doğu Yakası saatinde olduğuma göre akşam yemeğini erken yiye bilirdim, yani Batı Yakası saatine göre erken.

“Rıhtımda harika bir *fish and chips** mekânı buldum. Bir sürü turist var ama o yemek için beklemeye değer.”

“Kalabalığı sevmediğimi biliyorsun,” diye hatırlattım ona.

* (İng.) Balık kroket ve patates kızartması (ç.n.)

“Ben de pek sevmem.”

“Josie bu akşam ne yapıyor, biliyor musun?” Onu görmek istiyordum. Bugün döneceğimi biliyordu ama Seattle’a kaçta ineceğimi bilmiyordu. Josie’yi beni otelde beklerken hayal edebiliyordum.

“Önceden sözleştiği bir randevusu varmış.”

“Ne?” diye köpürdüm. “Biriyle randevusu mu var?”

“Romantik bir randevu değil, akşam kız kıza çıkacaklarmış. Her sene birbirlerine çorap hediye ettikleri, kulağa saçma gelen bir gelenek. Başta gidemeyeceğini düşünüyor-muş ama artık çalışmadığı için gidebilecek. Soruma cevap vermedin,” diye hatırlattı Jack. “Yemek yiyor muyuz, yemiyor muyuz? Son öğünüm üzerinden saatler geçti. Hem bu saatlerde mekânda kuyruk da olmaz.”

Josie’yi göremeyeceğimi öğrenince iştahım kaçtı. Ama otel odasında tek başıma oturmak da bana cazip gelmiyordu.

“Lobide buluşuruz,” dedim, duygularım altüst olmuştu.

Telefonu kapattıktan sonra otel kartım yanımda mı diye kontrol ettim ve uzun koridorda asansöre doğru ilerledim.

Lobiye geldiğimde Jack’i beklerken huzursuz bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Sonra lobinin diğer ucundan birinin bana seslendiğini duydum.

Sese doğru döndüğümde Josie’yi gördüm. Lobinin açık alanında hemen bana doğru koşmaya başladı ve kollarıma atladı. Hazırlıksız yakalanmıştım, ayaklarım neredeyse yerden kesilecekti. Bizi görenler son görüşmemizin üzerinden birkaç gün değil de aylar geçtiğini sanabilirdi. Onu kendime çektim, gözlerimi yumdum ve saçlarının vanilya ve çilek kokusunu içime çektim.

“Hayatımın en uzun bir buçuk günüydü,” diye fısıldadı, sanki bu itirafını duymamı istemiyormuş gibi.

Eğer lobinin yarısının tüm ilgisi kavuşmamıza çevrilmiş olsaydı onu öpebilirdim. “Beni özledin mi?” diye sordum.

“Her saniye,” dedi hafifçe iç çekerek.

Daha önce hissettiğim hayal kırıklığı üzerimden gitmişti. Ben uzaklardayken, ülkenin diğer ucunda o da aynı duygularla beni düşünmüştü.

“Burada ne yapıyorsun? Bu akşam için planların var sanıyordum.”

“Var. En yakın üç arkadaşım la olacağım. Onları aylardır görmedim ve senin ne zaman döneceğini bilmiyordum. Jack de hatırlayamadı, kız kıza vakit geçirmeye çok ihtiyacım var.”

Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Onu tamamen kendime saklamak istemem bencillikti. Arkadaşlarını aylardır görmemişti ve her ne kadar benim de onunla birlikte olmaya ihtiyacım olsa da bu akşamı ona çok göremezdim.

“Otele niçin geldin?”

“Resepsiyona senin için bir kart bırakacaktım ama sonra seni gördüm ve evet, sana daha önce söylemem gerekirdi.” Gözlerinde kocaman, meraklı bir ifade belirdi.

“Neyi?” diye sordum. Ona sarılmamla buraya neden geldiğini sormam arasında bir yerde kaybolmuştum.

“Senin için ne kadar deli olduğumu ve sensiz ne kadar mutsuz ve yalnız olduğumu.” Bakışları sıcacık ve samimiydi. “İlk geldiğinde konuşmak için çok az zamanımız vardı ve sen çok sessizdin. Şükran Günü’nden beri böyle olduğunu sonradan fark ettim. Sanki her şey değişmiş gibiydi. Seni aradığımda birkaç dakikadan fazla konuşamayacak kadar meşgul oluyordun. Mesajların da kısacık, daha önce hiç böyle olmamışlardı. Sorduğumda, sipariş yüzünden olduğu-

nu söyledin. Sonra da buraya Seattle'a geldin, mesafeli ve dalgın görünüyordun. Başka bir şey var, değil mi?"

Şüphelerimi saklamaya çalışabilirdim ama Josie'nin gerçeği bilmeyi hak ettiğini de biliyordum. Gözlerinin içine bakarak ona aklımdan geçenleri söyledim. "Facebook'ta Şef Anton'la bir fotoğraf paylaştığını gördüm," diye itiraf ettim. Onu kollarımla hafifçe sarmış, saçlarının kokusunu içime çekiyordum. Zayıflığımı göstermek tüm içgüdülerime aykırıydı ama Josie gerçeği bilmeyi hak ediyordu. "Seni kıskandım ve her zamanki gibi kaybetmekten korktum."

"Ah Palmer, bilmediğin o kadar çok şey vardı ki."

Neler olduğuna dair iyi bir tahminim vardı.

"Jack işi bıraktığını söyledi. O adam sana ne yaptı, Josie?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Yapmadığını bırakmadı. Neyse, bunu daha sonra konuşalım."

"Josie!" diye seslendi Jack şaşkın bir şekilde ve yanımıza geldi. "Seni bu akşam göremeyeceğiz sanıyordum."

"Birkaç dakikalığına uğradım. Palmer'a geldiğinde alması için bir kart bırakmaya gelmişim ama onu lobide buldum."

"Ne kartı?" diye sordu Jack.

"Ah, vermeyi unuttum. Yarın akşam yemeği için bir davetiye."

"Annen ne pişirecek?"

Elbette Jack yine midesinin derdindeydi.

"Spesiyallerinden birini. Merak etme, seveceksin."

Şahsen, Jack'in ev yapımı herhangi bir şeyi sevmeyeceğine ihtimal vermiyordum.

Josie'nin gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Gülümsedi ve yemin ederim, o anda dizlerimin üzerine çöküp ona evlenme teklifi edebilirdim. Etrafına mutluluk saçıyordu, onu görmek dünyalara bedeldi.

“Annem ikinizle de tanışmak için sabırsızlanıyor,” dedi Josie, gözlerini benden ayırmakta zorlanarak.

“Daveti için ona teşekkür et,” dedim.

“Edeceğim.” Saate baktı ve omuzları çöktü. “Gitmem gerek, yoksa partiye geç kalacağım. Alaska’dan döndüğümünden beri arkadaşlarım benimle görüşmek istiyor. Onları hayal kırıklığına uğratamam, yine de...”

Kız arkadaşlarıyla vakit geçirmekle benimle olmak arasında kaldığını görebiliyordum.

“Git,” diye ısrar ettim. “Ben nasılsa buradayım.”

“Evet, git ve harika vakit geçir,” dedi Jack. “Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun ve tatil sezonundayız. Artık restoran ya da Şef Anton hakkında endişelenmene gerek kalmadı.”

Josie’nin şefin adını duyunca nasıl kaskatı kesildiğini fark ettim, bu da adamın sevgilimi üzecek ne yaptığını öğrenmeye daha da kararlı olmamı sağladı.

Josie’nin acelesi olsa da bilmek zorundaydım. Ellerimi iki omzuna koyarak, “Söyle Josie, işi bırakmanın arkasındaki gerçek sebep ne?” diye sordum.

Başını salladı ve göz temasından kaçındı. “Olan oldu. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, olur mu?”

“Hayır, olmaz!” diye bağırarak istedim ama bu konuyu konuşmak istemediği açıktı. Bu işin peşini bırakmam gerekiyordu. Şimdilik. “Sadece şuna cevap ver: Şef sana bir şey yaptı mı?”

“Şey... beni o anlamda rahatsız edecek türden bir şeyden bahsediyorsan, pek sayılmaz. Ama benimle görüşmek istediğinden şüphelenmekte haklı çıktın.”

Görüşmekmiş. Ne kastettiğimi bildiği şeyi kibarca söylemenin bir yoluydu bu.

En başından beri biliyordum. Josie’yi sıkıştırdığını öğrenince kesinlikle şaşırmadım. Güzeldi, komikti, zekiydi...

Dahasını da sayabilirdim. Şef Anton'un Josie ile yan yana çalışıp da ondan etkilenmemesi imkânsızdı. Bunun için onu suçlayamazdım. Yine de eğer şef onun istemediği bir şeye yeltendiyse bunu ikimizin baş başa konuşması gerkecekti.

"Seni sıkıştırdı mı?"

"Biraz."

"Neden bana bazı şeyleri eksik anlatıyormuşsun gibi geliyor?" diye sordum ona.

"Palmer, lütfen, unut gitsin. Bu aramızdaki büyük sorunun ufak bir parçasıydı sadece. Onunla ilgilenmediğimi kesin olarak anladığı anda beni rahat bıraktı."

İçim ferahlamış bir şekilde Josie'yi otelin önüne kadar geçirdim. "Yarın görüşebilir miyiz?" diye sordum.

Dudağını ısırdı, üzgün görünüyordu. "Önceden planladığım iki iş görüşmem var. Üzgünüm, Palmer. Seninle vakit geçirmeyi gerçekten çok isterdim ama başka bir işe ihtiyacım var ve işe ne kadar erken başlarsam o kadar iyi. Yarın akşam görüşürüz. Daha sonra Noel için tüm zamanım sana ait olacak ama, söz."

Kalbim sıkıştı. Josie'nin iş araması, benimle Ponder'a dönmeyeceği anlamına geliyordu. Hayal kırıklığımı bastırdım, cesaretim kırılmıştı ama bunu göstermek istemiyordum.

"Sorun değil, Josie, merak etme."

Bana aniden sarıldı ve Seattle'ın kalabalık kaldırımında koşuşturarak insan yığınının içinde kayboldu.

Jack yanıma geldi. "O bambaşka biri, değil mi?"

"Evet," dedim, onunla hemfikir dim.

Aceleyle yanımdan geçen bir iş adamı bana çarptı ve tökezlememe neden oldu. "Hadi buradan gidelim," dedim. "Bu kalabalığın içinde boğulacak gibi oluyorum." Şehirde her gün böyle geçiyorsa Noel'e kadar buna nasıl

dayanacağımı bilmiyordum. Ponder'ı hiç bu kadar özlememiştim, üstelik bu büyük şehirde hayalimdeki kadınla beraber olmama rağmen.

“Tüm bu insanlar nereden çıkıp geliyor bilmiyorum,” diye söylendi Jack.

“Ben de öyle,” dedim, huzursuzdum ve evimi özlüyordum.

Şehirdeki insanlardan, havaalanlarından ve Noel'den şimdiden sıkılmıştım.

“Bahse girerim çoğu, hayattaki güzel şeylerin tadına bile bakmamıştır, mesela rengeliğinin.”

“Muhtemelen,” dedim sırtarak.

“Yine de *fish and chips* güzel. Ben yemek için hazırım. Sen niye bu kadar geciktin?”

Sırttım, kolumu omzuna attım ve yan yana Seattle rıhtımına doğru yürüdük.

Ertesi akşam, Josie'nin Jack'e annesiyle yiyeceğimiz akşam yemeği için verdiği adrese taksiyle gittik. Ev, ışıltılı muhteşem bir şehir manzarasına sahip sakin bir mahalledeydi. Birçok ailenin evinde, çatısında, verandasında ve ağaç gövdelerinin etrafında Noel ışıkları vardı. Süslenmiş Noel ağaçları oturma odalarının geniş pencerelerinden görülebiliyordu. Birkaç evin ön bahçesinde büyük, şişirilmiş yılbaşı figürleri vardı. Tüm bu dış mekân süslemeleri bana pek mantıklı gelmiyordu. Ponder'da doğa bize tatil sezonu boyunca, gece gökyüzünde parlak bir toz gibi rasgele savrulan, Kutup Işıkları ile taçlanan bir yıldız gösterisi sunuyordu.

Jack kapının zilini çalarken ben de Jack ile öğleden önce Pike Place Market'ten aldığımız çiçek buketini tutuyordum. Uzun ve telaşsız bir gün olmuştu. Boş zamanımı rıhtım boyunca yürüyerek doldurmuştum. Jack ile IMAX sinemasına

gitmiş, Josie'nin mülakata gittiği işleri ve eğer işe kabul edilirse bunun bizim için ne anlama geleceğini düşünüp durmuştum.

Josie kapıyı açıp bizi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "Tam zamanında geldiniz."

Jack'in hayatı boyunca hiçbir yemeğe geç kalmadığını artık öğrenmiş olmalıydı.

Sıcak ve samimi oturma odasına girdiğimizde mutfaktan orta yaşlı bir kadın çıktı. Koyu renk pantolonu ve kırmızı kazağının üzerinde, beline bağladığı çobanpüskülleriyle bezeli bir önlük vardı. Anne kız benzerlikleri dikkatimi çekti ve tanıştırlmadan Josie'nin annesi olduğunu anladım.

"Anne," dedi Josie annesine ve yanıma geçip kolunu benimkine doladı. "Bunlar Palmer ve Jack, Ponder'dan arkadaşlarım. Palmer ve Jack, annem Gina Avery."

"Tanıştığınıza memnun oldum," dedim Gina'ya ve Pike Place'ten aldığımız çiçekleri uzattım.

"Ne kadar düşüncelisin," dedi buketi kabul ederken. "Teşekkür ederim, Palmer."

"Yemek davetiniz için teşekkür ederim," dedim.

Jack tek kelime etmemişti. Ona baktığımda tamamen hareketsiz durduğunu gördüm. Gözleri büyümüş, sadece Josie'nin annesine odaklanmıştı.

"Jack," diye fısıldadım. "Josie'nin annesi, Gina."

Ben kaburgasına dirsek atana kadar bakmayı sürdürdü.

Transa geçmiş gibi sendeleyerek bir adım öne çıktı. "Merhaba," dedi alışık olmadığım bir sesle.

Josie bana baktı, Jack'e ne olduğunu merak ediyordu. Ben de bir anlam verememiştim.

"Beni neden uyarmadınız?" diye fısıldadı Jack.

Benimle mi konuşuyordu emin değildim. Onu neye karşı uyarmamışlardı?

On Beşinci Bölüm

Josie

Jack'e bir şey olmuştu. Anneme bakmaktan kendini alamıyordu. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı ve bu kesinlikle onun yapacağı bir şey değildi. Adamın tek derdi yemekti. Palmer masada yanımda oturuyordu. Birbirimize endişeli birkaç bakış attık çünkü Jack'in kendinde olmadığı açıktı.

"Yemek çok lezzetliydi," dedi Palmer. Güveçte Guinness yahnilerimizi bitirmiştik. Annemin spesiyallerinden biriydi ve ailece en sevdiğimiz yemektir.

"Kendini aşmışsın, anne," diye ben de iltifatta bulundum. Bu akşamın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve her şeyi düşünmüştü. Tatlı olarak Alaska tatlısı yapmıştım, Palmer'ın hoşuna gideceğini biliyordum.

"Yemeği beğenmene sevindim," dedi annem Palmer'a ve masada karşısında oturan Jack'e baktı. "Çok az yedin, Jack. Sana başka bir şey getirmemi ister misin?"

Hiç kımıldamayan Jack başını salladı.

"Emin misin?"

Jack kapıdan girdiğinden beri birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı. Ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Annem masadan kalkmak üzere hareketlenince Jack oturduğu yerden fırladı ve annemin oturduğu yere doğru koşarak sandalyesini çekti.

Annem ona nezaketle gülümsedi. "Teşekkürler, Jack." Buna bir anlam veremedi bana baktı ve ben de ona ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim.

Daha sonra olanlar beni daha da şoke etti. Jack annemin arkasında dikilirken eğilip boynunu kokladı.

"Jack!" diye bağırdı Palmer. "Ne yapıyorsun sen Tanrı aşkına?"

Annem kaşlarını çattı, Jack'in bu hareketi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Beni kokluyor musunuz?" dedi annem arkasına dönüp Jack'e bakarak.

Jack af dileyen gözlerle ona bakıyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim. İnsan gibi mi kokuyorsunuz diye merak ettim. Gerçek olduğunuza inanmakta zorlanıyorum."

"Ne? Jack, sen iyi misin birader?" diye sordu Palmer sakince.

Jack'in yüzünün tamamı, daha doğrusu sakalından görebildiğim kadarı, giderek koyulaşan bir kırmızıya dönmüştü. "Annen sanki bir melek."

Annemin yanakları pembeleşti. "Emin olun ki değilim." Mutfığa götürmek için tabağına uzandı ama Jack buna müsaade etmedi. Tabağı elinden kapıp kendi tabağını da alarak kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi annemin peşinden gitti.

"Jack'in nesi var?" diye sordum Palmer'a. Masada sadece ikimiz kalmıştık ve o da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Çok garip," dedi Palmer. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Emin misin? Onu yıllardır tanıyorsun. Yerde mi, gökte mi belli değil."

Birkaç dakika sonra Jack yemek odasına döndü. Kapı

aralığında durdu, Palmer'a ve bana baktı, elini kalbinin üzerine götürdüğünde neredeyse bayılacaktı.

“Âşık oldum,” dedi.

“Jack, annemle daha yeni tanıştın,” diye cevap verdim, onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya kararlıyım. Gözlerindeki donuk ifadeyi görünce beni dinlemeye hazır olmadığını fark ettim. Annemle ilgili onu büyüleyen şey her neyse bir sır olarak kalmayı sürdürüyordu. Jack'in ilgisinin annemi telaşlandırdığı belliydi.

Jack karşımıza oturdu, kollarını masanın üzerinde kavuşturup öne doğru eğilerek fısıldadı, “Annemi görür görmez karnıma bir şey saplandı. Sanki şimdiye kadar geçirdiğim tüm hastalıklardan, hatta hıyarcıklı vebadan bile beter bir gribe yakalandım.”

Aşkını anlatma şekli pek parlak değildi. Hiçbir kadın bir salgına benzetilmek istemezdi.

“Hâlimi görmediniz mi? Sanki birden başıma balyozla vurdular.”

Bu benzetmesinin de biraz yontulması gerekiyordu.

“Gina'ya verdiğin tepkiyi görmemek imkânsızdı,” dedi Palmer.

“Biliyorum. Dilim tutuldu, ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Ağzıma bir lokma bile koyamadım! Hâlâ Gina'nın bir melek değil de insan olduğuna inanamıyorum.”

“Ne diye kadının boynunu kokladın?”

Jack mahcup görünme nezaketini gösterdi. “Bunun için beni affetti çünkü o bir melek.”

“Sana bir tavsiye: Bunu bir kere daha deneme, olur mu?” diye uyardım onu. Annemin bu tavra uzun süre tahammül etmeyeceğini biliyordum.

Jack öne doğru eğilip çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı, “Josie bilmem gereken bir şey var. Lütfen dürüst ol.”

Palmer'la endişeyle birbirimize baktık. *Neydi bilmesi gereken?*

“Annenle bir şansım olabilir mi?” Eğer masanın üzerine biraz daha eğilirse yüzü salata kâsesinin içine girecekti. Gözleri ona bir umut vermem için yalvarıyordu.

Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessizce Palmer'dan yardım istedim. Jack'i benden çok daha iyi tanıyordu. “Bana kalırsa...”

Palmer elini kaldırarak beni durdurdu. “Bunu aramızda konuşmamız için Josie ile bana bir dakika müsaade eder misin?” diye sordu arkadaşına.

Jack bir Palmer'a, bir bana baktı, sonra başıyla onayladı.

“Yalnız ikimiz,” dedi Palmer.

“Yalnız ikiniz,” diye tekrarladı Jack. Sandalyeyi geriye itip oturma odasına geçti ve Noel ağacının önünde volta atmaya başladı. İlk çocuğunun doğumunu bekleyen bir babaya benziyordu.

“Ona ne diyeceğim?” dedim Palmer'a. Jack'i incitmek ya da cesaretini kırmak istemiyordum. Ama bu davranış şeklinin annemde muhtemelen geri tepeceğini de anlamasını istiyordum. Jack harika biriydi ama ona ne kadar değer versem de annemi Jack gibi biriyle hayal edemiyordum. Annem bir şehir kadınıydı, hatta benden bile fazla.

“Belki annenle konuşup ona sormalısın,” diye tavsiye etti Palmer.

“İyi fikir.” Ve mantıklı olan tek fikir. Zaten kahveler için anneme yardım etsem iyi olacaktı. Mutfağa giderken peşinden gitmeye niyetlenmişim. Jack yardım etme hevesiyle sandalyeye takılıp neredeyse düşmeseydi gidecektim de.

“Sen annenin yanına git,” dedi Palmer, “Ben de Jack ile bu meseleyi çözmek için elimden geleni yapacağım.”

İkimiz de masadan kalktık.

Annemi kalçasını tezgâha yaslamış, derin düşüncelere dalmış bir hâlde işaretparmağıyla dudağına hafif hafif vururken buldum. Mutfağa girdiğimi fark etmemiş gibiydi. Annemin hayatında bana bahsetmediği bir olay ya da bir insan olup olmadığını bir kere daha merak ettim. Ona Leavenworth seyahati hakkında sorular sorduğumda şüphelerim artmıştı. Muğlak cevaplar verip konuyu hemen değiştirmişti ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Her seyahat dönüşünde maceralarını benimle paylaşmayı severdi. Tüm bunlar bana garip geliyordu. Neler olduğunu anlamak istemiştım ama buna fırsatım olmamıştı.

“Sanırım yeni bir hayranın var. Jack.” dedim. Annem yeni demlenmiş kahve demliğinin yanında duruyordu. Önünde ise iki fincan ve fincan altlığı, iki de kupa vardı.

“İçinden geldiği gibi davranan bir insana benziyor,” dedi gülümseyerek. “Arkadaşını biraz ruhaf bulduğumu sana söylememde sakınca yoktur sanırım.”

“Jack çok içten biridir, bundan emin olabilirsiniz ama Palmer ile davranışlarını açıklamakta zorlanabiliyoruz.” Akıldan ne geçtiğini kestiremiyordum. Birbirimize karşı hep dürüst olurduk... ya da olmuştuk mu demeliydim? “Jack seninle bir şansı olup olmadığımı sordu bana, ne diyeceğimi bilemedim.”

“Adam Alaska’da yaşıyor,” dedi annem. “Sadece Alaska’da da olsa iyi, Ponder’da. En yakın medeniyete ne kadar uzak demiştin?”

“Birkaç saat. Güzel küçük bir kasaba, bir süre sonra insan olanaklarının eksikliğini hissetmiyor bile.” Ponder’dan ne kadar uzak kalırsam, oradaki rahat yaşamı o kadar çok özlüyordum. Palmer’ı özlüyordum.

“Josie, dürüst olmam gerekirse, bu adamla daha yeni tanıştım. Çok iyi bir insan, beni yanlış anlama lütfen. İlgisi

gururumu okşuyor ama gerçekten, beni buradan başka bir yerde yaşarken düşünebiliyor musun? Jack ile farklı dünyaların insanları olduğumuz açık.”

Ona katılıyordum. “Merak etme, Palmer Jack ile konuşuyor şimdi. Durumu onu kırmadan açıklayacak.”

“Çok tatlı bir çocuk.”

Tatlı benim kullanacağım kelime olmazdı. Anneme, Jack’in onu gördüğünde gribe yakalanmış gibi hissettiğini kesinlikle söylemeyecektim.

“Kahveler için sana yardım edeyim,” dedim ve cam demliğe uzandım. Jack ve Palmer’in kahvelerini nasıl sevdiklerini bildiğimden, gerekli ayarlamaları yaptım. Tatlıları da götürebileceğimizi söyleyecektim ki bu fasla henüz hazır olmadığımızı fark ettim. Jack’in durumuna bağlı olarak akşamı erken bitirmek daha iyi bir fikir olabilirdi.

İtiraf etmeliyim ki yemeğin gidişatı beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Palmer ile daha hiç baş başa kalmamıştık. Annem ile kahveleri oturma odasına götürdük. Jack ile Palmer oturmuş, bizi bekliyorlardı. Jack koltukta öne doğru eğilmiş, başını ellerinin arasına almıştı. Geldiğimizi duyunca başını kaldırdı ve annemi görmesi ile acı çekiyormuş gibi hafifçe inlemesi bir oldu.

“Gina,” diye fısıldadı.

Sanırsınız ki odaya annem değil de bir hayalet girmişti.

“Kahveler geldi,” dedi annem ve Jack’in kupasını sehpanın üzerindeki bardak altlığına koydu. “Noel müziği dinlemeye ne dersiniz?”

Jack başını salladı. Anlaşılan dili yine tutulmuştu.

Annem uzaktan kumandaya uzandı, müziği kısık ama duyulabilir bir sese getirdi.

Palmer, çoraplarımızı astığımız şöminenin yanında dikiliyordu. Anneannem Warren, benimkini ben on yaşındayken

örmüştü. Aralarında annemin de çocukluğundan kalma çorapları vardı.

Palmer kupayı elimden aldı, ben de Noel ağacına en yakın sandalyeye oturdum.

Tehlikeyle dans eden annem, kanepede Jack'in yanına oturdu ve yavaşça kahvesini yudumladı. Onu yakından izlerken ondaki ufak değişiklikleri fark ettim. Annem ağırbaşlı bir tip değildi ama şimdi öyle davranıyordu, kendisinden bu kadar etkilendiği belli olan bir adamın yanında nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi.

Jack kahvesine dokunmadı. Yine gözüne ışık tutulmuş bir tavşana dönmüştü. Elimi yüzünün önüne götürüp salladım.

Palmer'a baktım, o da Jack'i bu büyülenmiş hâlden nasıl çıkaracağını bilmiyor gibiydi.

"Ben de anneme Ponder'ı ne kadar sevdiğimi anlatıyordum," dedim konuşacak bir konu açmayı umarak.

"Evet, ben de kızıma öyle ıssız bir yerde yaşadığımı hayal bile edemediğimi söylüyordum; aynı şekilde onun da."

Palmer'ın kaskatı kesildiğini ve bana doğru bir bakış fırlattığını hissedebiliyordum; Alaska'daki yuvasını savunmak istediği belliydi. Onu gülümseyerek durdurdum ve topun bende olduğunu belirttim.

"Ben de bu ıssızlığa nasıl alıştığımı söylüyordum," diye sürdürdüm. "Başka hiçbir yerde bulamadığım bir huzura ve güzelliğe sahip. Küçük bir kasaba, biliyorum ama kurduğum dostluklar ömür boyu sürecektürden. Birbirimize güveniyoruz, birbirimize yardım ediyoruz. Haklısın, anne, Seattle ya da herhangi bir büyükşehir gibi değil ama kendine has bir karakteri ve çekiciliği var. Ponder'ı düşündüğümünden de çok özlüyorum." Daha doğrusu Palmer'ı özliyordum ama Ponder'ı özlediğimi söylediğimde de abartmış olmuyordum. Konuşmamın ardından Palmer'ın vücut dilinin gevşediğini fark ettim.

“Ben Seattle’ı sevdim,” dedi Jack, doğrudan anneme bakarak. “Burada av ve balıkçılık rehberliği yapan biri için ne tür iş olanakları vardır, biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum,” dedi annem.

“Başka bir işte hiç çalışmadım ama elimden biraz oymacılık da gelir.”

“Oymacılık mı?” diye sordum. Adam sürprizlerle doluydu.

“Evet. Senelerdir bir sürü ayı figürü oydum. Beni götürdüğün o pazar yerinde bir tezgâh açıp biblo satabilirdim... yani buralara yerleşmek için bir sebebim olsaydı eğer.”

“Kalabalıktan hoşlanmadığını sanıyordum,” dedi Palmer.

“Orası öyle, ne yalan söyleyeyim,” dedi Jack, “ama bir erkek kalbini fetheden kadın için bazı şeyleri göze almayı bilmeli, özellikle de Alaska’da yaşamak istemiyorsa.”

Palmer’a elimle işaret ederek Jack’e katıldığımı belirttim. Durumu çok iyi ifade etmişti. Yoksa Palmer’ın Seattle’a taşınmasını beklediğimden değil.

Palmer yanıma yaklaşp sandalyemin koluna oturdu. “Ben de aynı fikirdeyim.”

“Öyle mi?” diye fısıldadım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

“Fairbanks’te bir ev buldum. Hem arabayla on beş yirmi dakikalık mesafede hem kalabalıkların üzerimize geldiğini hissetmeyeceğimiz kadar da kasabanın uzağında.” Elime uzanıp elinin arasına aldı, parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Başımı kaldırıp ona göz kırptım, bakışlarım sıcaklıkla ve sevgiyle doluydu. Yalnız olsaydık yanına sokulup onu öpebilirdim.

“Alaska’ya hiç gittiniz mi?” diye sordu anneme Jack.

“Hayır maalesef ama ne kadar güzel olduğuna dair çok şey duydum, özellikle de tur gemilerinin uğradığı yerler çok güzelmiş. Hiç gemi turuna çıktınız mı?”

Palmer öksürdü, akciğerlerinden biri gidiciymiş gibi sesler çıkarıyordu. Jack gibi onu da gemi turu yaparken asla hayal edemezdim.

Annem endişeyle Palmer’a baktı. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye mırıldandı. Sulanan gözlerini sertçe yutup açıyordu.

Jack kupasını kenara koydu. “Size bir şey soracağım, Gina ama doğruyu söyleyeceksiniz.”

Sesi ciddiye. Konuşmanın varacağı yerden korkuyordum. Palmer da benimle aynı endişeyi paylaşıyor olmalıydı ki elimi sıkıca kavramıştı.

Jack iyice yana dönerek doğrudan anneme baktı. “Bunu bilmem gerek, Gina. Görüştüğünüz biri var mı?”

Annem irkilerek sertçe yutkundu, bu sorunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve bana suçlu bir bakış atarak şüphelerimde haklı olduğumu onayladı. *Annemin hayatında biri vardı. Önemli biri. Yüzünden her şey okunuyordu.*

Annemden cevap gelmeyince araya girdim. “Anne hoş bulduğun biriyle tanışmış olabilirsin, bunda bir mesele yok.”

“Benden mi bahsediyorsun?” diye sordu Jack, umutlanmıştı.

“Var,” diye itiraf etti isteksizce, gözlerini benden kaçırmıştı. “Biriyle görüşüyorum.”

“Bu harika,” diye cesaretlendirdim onu.

“Craig ile birkaç aydır görüşüyoruz.”

“Craig?” diye haykırdı Jack, yıkılmıştı.

“Ben tanışmış mıydım onunla? Bu isimde biriyle tanıştığımı hiç hatırlamıyordum.”

“Leavenworth’ta beraberdik,” dedi annem. “Çok şaşır-
dığını biliyorum. Sana söylemek istedim, gerçekten. Neden
yapmadığımı bilmiyorum. Sanırım bunu onaylamamandan
korktum.”

“Anne, asla böyle bir şey yapmam.”

“Craig gibi biriyle hiç birlikte olmadım. Âşık olmak beni
korkutuyor. Her şey mahvolur diye korktuğumdan sana
söylemekten çekindim.”

“Craig beni elledi mi yani?” diye feryat etti Jack ve yüzü-
nü ellerinin arasına gömdü.

“Tatlım bunu daha sonra konuşalım mı biz?” dedi annem
ve tam o sırada kapı çaldı.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordum. Yüzünde tedirgin
bir ifadeyle kapıyı açmak için ayağa kalktı.

Üçümüz gergin bir şekilde annemin odadan çıkmasını
izledik. Kapıyı açtığında, gür beyaz saçlı çekici bir adamın
girişte dikildiğini gördüm. İkisi hararetli bir şekilde fısılda-
şıyordu.

Konuşmanın sadece bir kısmını duyabiliyordum.

“Doğru zaman değil,” diye ısrar ediyordu annem.

“Hep böyle söylüyorsun. Gina, eğer kızınla tanışmamı
istemiyorsan...”

Konuşmalarının geri kalanını duyamadım. Annem en so-
nunda adamın içeri girmesi için kapıyı açtı.

“Beyler, Josie, sizi şeyle... arkadaşım ile tanıştırayım, Dok-
tor Craig Hunt.”

“Arkadaşın mı?” diye fısıldadı Craig anneme, beyaz kaş-
ları sorgu dolu bir ifadeyle kavislenmişti.

Jack bir kere daha çaresizlikle inledi ve kanepeye yığıldı.

Craig, Jack’e baktı. “Hasta mısınız? Yardımcı olmamı is-
ter misiniz?”

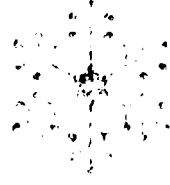
“Hayır, arkadaşım gayet iyi,” dedi Palmer, Jack’in yanına
oturarak. “Birazdan kendine gelir.”

Doktor ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Annem tepkimi yakından takip ediyordu. Koltuğumdan kalkıp yanına gittim ve ona sarıldım, sonra da Dr. Hunt'a elimi uzattım. "Ben Josie, Gina'nın kızıyım ve sizinle tanıştığuma ne kadar memnun olduğumu anlatamam... sonunda tanıştık."

Craig Hunt gülümsedi ve gayriihtiyari kucaklaştık. Annem adına mutluydum ve kendi hayatımda planladığım değişiklikleri onunla paylaştığımda onun da benim için mutlu olacağını biliyordum.

On Altıncı Bölüm

Palmer

Josie ve annesiyle akşam yemeğimiz istediğim gibi geçmemiştir. Jack'in hâli tavrı yeterince kötüydü. Yetmezmiş gibi Gina Avery'nin erkek arkadaşı da beklenmedik bir şekilde aramıza katılmıştı.

Doktorun gelişi hepimize sürpriz olmuştu. Gitmeyi hiç istemesem de Jack kendini daha fazla aptal durumuna düşürmeden önce onu evden çıkarmalıydım. Maalesef bu, Josie'nin bizim için yaptığı tatlıyı kaçırmak anlamına da geliyordu. Gitmemi istemediğini görmek kalbime iyi geldi, ben de hiç istemiyordum.

Yola çıkmadan önce, geleceğimiz hakkında konuşmak için ertesi güne bir buluşma ayarladım. Onu seviyordum ama bu kadar şehir hayatı bile bana iki yıl yeterdi.

Jack, hayatının aşkını kaybetmenin acısıyla kendinden geçmişti. Bu tanım ona aitti, bana değil. Otele vardığımızda onu sakinleştirmek zorunda kaldım ve bu hiç kolay olmadı. Gina'nın kalbini fethetmeye kararlı görünse de kalbini çoktan bir başkasına açtığını ona sakince açıkladım.

Josie'ye Noel için Seattle'da kalacağımı söylemiştim ama tüm bu olanları düşündüğümde bunun iyi bir fikir olduğundan emin olamıyordum. Josie şehirde yeni bir iş bulmaya

niyetli görünüyordu, bu da geleceğimiz için sağlam bir adım atmaya hazır olmadığını gösteriyordu. Ona Fairbanks'te kasabadan uzakta bir ev almayı düşündüğümünden bahsetmiştim, bunun bir orta yolu bulmak için edilmiş bir teklif olduğunu görmesini umuyordum. Onunla konuşurken işler planladığım gibi gitmezse ve her belirti bana Seattle'dan ayrılmaya hazır olmadığını söylerse, Alaska'ya dönüş biletimi daha geç değil, daha erken bir tarihe alacaktım. Ponder'ın sakinliğinin beni çağırdığını hiç bu kadar yüksek ve net bir şekilde duymamıştım. Seattle'ın kalabalığı ve tantanası benim için çok fazlaydı.

Josie otele yakın bir restoranda buluşmamızı önermişti, benim için de uygundu. Jack, Josieler'deki akşam yemeğinden döndüğümüzden beri otel odasından çıkmamıştı. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım ama gecenin geri kalanını acı kaybından yakınarak geçirdi, en sonunda ben de onu daha fazla dinlemeye dayanamayarak kendi odama döndüm.

Josie'nin tavsiye ettiği restoranda oturmuş bekliyor, ona söylemek istediğim her şeyi zihnimde gözden geçiriyordum. Erken gelmiş, kalabalık restoranın ortasında bir masadan daha rahat edeceğimizi düşünerek locada bir yer bulabilmişim. Josie tam zamanında geldi. Kapıdan içeri girdiğini gördüğüm anda kalbimin özlemle sıkıştığını hissettim. Onu umutsuzca hayatımda istiyordum. Son birkaç günde olanlardan sonra, bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değildim.

Karşılama görevlisi Josie'ye locaya kadar eşlik etti. Gülümseyerek karşıdaki sedire oturdu.

Ceketini ve eldivenlerini çıkardıktan sonra bana baktı ve gülümsedi. Hemen kendimi daha iyi hissettim.

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordum.

Hafifçe iç çekti. “Evet. Annemle sonunda konuşabildik. Craig’e çok âşık ve üçümüzün birlikte geçirdiği kısa sürede, onun da annem için aynı duyguları hissettiğini gördüm. Neden bana ondan bahsetmekte tereddüt etti, bilmiyorum. O da eşini kaybetmiş ve annemle pek çok ortak yönleri var. Annem için gerçekten çok mutluyum.”

“Adamı sevdin demek?”

“Sevdim. Davetsiz geldiği için benden özür diledi. Annemin seni ve Jack’i yemeğe davet ettiğini bilmiyormuş. Benimle tanışmak için gelmiş. Annemin onu benden saklaması artık canını sıkıyormuş. Anlaşılan, bu yüzden tartışmışlar da. Annem Ponder’dan ilk döndüğümde bizi tanıştıracasına söz vermiş ama birbiri ardına bahanelerle onu oyalayınca Craig en sonunda bu işi bizzat halletmeye karar vermiş.

“Sen ve Jack gittikten sonra, yemeğe davetsiz geldiği için özür diledi,” diye devam etti Josie. “Annem ona işten ayrıldığımdan bahsetmiş. O da evde olacağımı düşünmüş ki haklı da çıktı. Ama o akşam misafirlerimiz olacağını hiç tahmin etmemiş.”

“Jack’in davranışları da durumu hiç kolaylaştırmadı tabii.”

“Evet Craig geldikten sonra kayışlar iyice koptu. Şimdi nasıl?”

Gülme isteğine karşı koymam neredeyse imkânsızdı. “Dün gece annenin hayatının aşkı olduğunu ve bu acı kaybın yasını sonsuza dek tutacağını söylüyordu.”

“Ah, kıyamam.”

“Odasından hiç çıkmadı ama merak etme, kahvaltısını oda servisinden getirtti. Anladığım kadarıyla siparişini getirmek için iki kişi gerekmiş.”

Neşeli garson elinde günün spesiyallerinin listesiyle yanımıza uğrayıp içki siparişimizi aldı. Açıkçası pek iştahım

yoktu. Josie de pek iştahlı görünmüyordu. İkimiz de salata söyledik.

“Sanırım hayatının aşkını kaybettiğini söyleyen Jack’e karşı daha anlayışlı olmalıyım.” Çatalımı elime alıp eşit olduklarından emin olmak için dişlerini inceledim.

“Jack annem konusunda ciddi değildir, değil mi?” diye sordu Josie.

“Atlatacak.”

“Onun için üzülüyorum.”

“Ben de.” Gerçekten de üzülüyordum. “Annene duyduğu güçlü çekimin, artık hayatına bir kadın almaya hazır olduğunun kesin bir işareti olduğunu söyledim. Ona şu internetteki arkadaşlık sitelerinden birine bakmasını tavsiye ettim.”

Josie’nin bakışları kararış ve ciddileşmişti, bu düşünce içine bir kurt düşürmüştü benziyordu. “Hiç o sitelerden birine şans verdin mi, Palmer?”

Bu soruyu komik buldum. “Ben? Arkadaşlık sitelerine mi? Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Sen?”

“Hayır,” dedi ve ardından iş durumu hakkındaki son gelişmeleri benimle paylaşmak için, “Belki bilmek istersin, Şef Anton benimle iletişime geçti,” diye ekledi.

Bunu öğrenmek beni hiç şaşırtmadı. Öfkemi gizlemekte zorlandım. Ona ihtiyacı olduğunu ve dönmesini istediğini itiraf etmesinin uzun sürmeyeceğini düşünüyordum. Seni geri dönmeye ikna etmek için nelere razı olduğunu merak ediyordum. “Sana zam mı teklif etti?”

“Hayır, tam aksine. Bu şehirde bir daha asla iş bulamayacağımı aklıma sokmamı söyledi.”

Adam Josie’de nasıl bir cevher olduğunu fark etmeyecek kadar aptaldı. “Seni kara listeye mi alacakmış?”

“Galiba ama işe yarayacağını sanmıyorum. Kaldı ki ben de bir restoranda çalışmak istiyor muyum, emin değilim.

Gözlerindeki sıcaklık bana her şeyi anlattı. Bilmem gereken her şeyi, beni sevdiğini. Kalbim öyle gürültülü atıyordu ki ne söylediğimi duyamayacak hâldeydim.

Josie, başını öne eğip eteğinin üzerindeki mendili düzeltti. “Eğer bunun için iyi bir nedenin olursa Palmer, Ponder’a dönmek isterim.”

Masanın üzerinden uzanarak elini tuttum. “İlk evlenme teklifimi elime yüzüme bulaştırdığımı biliyorum. Seni seviyorum, Josie. Sen, tüm o romantik kelimeleri ve daha fazlasını hak ediyorsun ve en çok da sana bunları, hatta daha da fazlasını verebilmeyi isterdim. Ama ben öyle biri değilim. Sensiz bir hayat hayal edemeyen bir adamım sadece. Ponder’a geldiğinde, bu dünyada beni tamamlayacak kişiyi bulduğumu hissettim. Seninle vakit geçirmeyi her seferinde iple çekiyordum. Seninle olmak günümün en güzel ânıydı. İşim hayattaki tek tutkumdu ya da seni tanıyana kadar öyleydi. Sen benim her şeyimsin. Sana bunu, işin için Seattle’a dönmene yardım ederek gösterdiğimi umuyorum. Mutluluğun benim için önemli. *Sen* benim için önemlisin.”

“Sen de benim için önemlisin.”

“Beni özlemeni ve evlenme teklifimi yeniden düşünmeni istedim.”

“Seninle evlenip Ponder’da yaşamak kolay bir karar değildi. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Hayallerime bir şans verip gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını görmem gerekiyordu. Hep öyle olduğunu sanmıştım ama değilmiş ve seni ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Hiçbir şey hayal ettiğim gibi çıkmadı. Sonra aramızdakiler değişti, nedenini bilmiyordum. Artık bana ayıracak zamanın yok gibiydi, ne düşüneceğimi bilmiyordum.”

Gerçeği itiraf etmekten utandım. Artık ikimiz de her şeyi masaya yatırdığımıza göre benim de Josie’ye karşı onun

bana olduğu kadar dürüst olmam gerekiyordu. “Umutsuzluğa düştüm. Seni şef Anton’a kaptırıyorsam kendimi daha fazla yıpratmamamın en iyisi olduğunu hissettim.”

“O aptal Facebook gönderisi yüzünden mi? Neden bana sormadın? Sorsaydın sana her şeyi açıklardım. İşin ilk günüydü ve başıma geleceklerden bihaberdim.”

Doğru bir noktaya parmak basmıştı. “Bunu yapabileceğimi sanmıyordum,” diye itiraf ettim. “Ne de olsa şef hakkında konuşmamız konusunda ısrar eden bendim. Sapık gibi seni takip ettiğimi düşünmeni de istemedim.”

Güldü. “Palmer, hadi lütfen, Facebook gönderilerime bakman seni sapık yapmaz ki.”

İçim titriyordu, onu öyle çok istiyordum ki. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum ama daha fazlasını söylemem gerektiğini hissediyordum. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Eğer bir şiir bilseydim okurdum. Eğer gitar çalabilseydim sana serenat yapardım. Ne yazık ki bende ikisi de yok. Sana söyleyebileceğim tek şey; eğer istersen kalbim senindir, Josie.”

O çok sevdiğim güzel gülümsemesiyle tebessüm etti. Gülümsemesi beni cesaretlendirdi. Hemen ekledim: “Senin eşim olarak yanımda olduğun bir hayat kurmak istiyorum ve eğer benimle geleceğe bir adım atmak istersen seninle bir aile kurmak istiyorum.”

Hızlı bir evet cevabı vermesini umarak bekledim ama o bunun yerine keten mendile gözlerini silmeye başladı. “Yani,” dedim derin bir nefes alarak, “cevabın ne?”

Josie başını salladı.

“Bu evet mi demek?”

“Evet, Palmer, tabii ki evet. Sen ne sandın?”

Yerimde duramadım. Sedirden fırlayarak yanında diz çöktün. Sıcak elleri yüzümü çerçeveledi ve eğilip beni öptü. Restoran tuhaf bir sessizliğe bürünmüş gibi görünüyordu

ama umurumda bile değildi. Mükemmel bir Noel için ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Josie benimleydi.

Birkaç öpücükten sonra Josie başını kaldırdı. “Dizlerinin üzerinden kalksan iyi olur. İnsanlar bize bakıyor.”

Elinin üzerine bir öpücük kondurup sevinç ve heyecan içinde yerime döndüm. Masadan birbirimize uzanıp el ele tutuştuk, ikimiz de yemeklerimizle ilgilenmiyorduk.

“Ponder’da yaşayacağız, değil mi?” diye sordu.

“Sezonda elbette. Ama sezon harici pazarlığa açık. Fairbanks’teki ev güzel görünüyor. Sen en çok nerede rahat edeceksen orada yaşayacağız, Josie, özellikle de ailemizi kurduktan sonra.”

“Çocuğumuz olsun istiyorum,” diye fısıldadı Josie.

“Ben de,” dedim ve elini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarından öptüm. “İşine nasıl tutkuyla bağlı olduğunu biliyorum. Yeteneğini ve aldığın eğitimi kullanmanın bir yolunu bulacağız, sana söz veriyorum. Ponder başka bir dünya değil, insanların orada da yemeğe ihtiyacı var.”

“Bana inanman benim için her şey demek. Bir yolunu bulacağımıza inanıyorum; aslında aklımda birkaç fikir oluştu bile. Şunu bil ki şimdi hissettiklerim, senin karın olmak, hayatı seninle paylaşmak, hayatlarımızı birleştirmek bu dünyada isteyip ihtiyaç duyabileceğim her şey benim için.”

Kalbim normal, düzenli bir ritme kavuşmuştu, tekrar nefes alabiliyordum. “Bu sefer daha iyi miydim?” diye sordum. “Evlenme teklifinde?”

“Çok daha iyiydin ama düzgün, beyaz dişlerime ne kadar hayran olduğunu bana bir kez daha söylemende benim için hiçbir sakınca yok.”

Homurdanarak başımı salladım. “O fiyasko tamamen Jack’in eseri.”

“O hâlde şunu bil ki evlenme teklifin tam da bir kadının sevdiği adamdan almayı hayal ettiği gibiydi.”

“Teşekkür ederim.” Bu işte pek başarılı olduğum söylene-
mezdi ama elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Garson masamıza geldi ve ikimizin de yemeğine dokun-
madığını fark etti.

“Size farklı bir şey getirmemi ister misiniz?” diye sordu.

Gözümü bir an için Josie’den ayırdım. “Bence hâlimizden
memnunuz. Hayır,” dedim ve hemen düzelttim, “aslında, bir
şişe şampanya alırız.”

“Özel bir günü mü kutluyorsunuz yoksa?” diye sordu
mükemmel bir durum değerlendirmesi yaparak.

Çevremizdeki herhangi birini aksine inandırabileceğimiz-
den şüpheliydim.

“Evleniyoruz.”

Garsonun yüzü aydınlandı. “Bu muhteşem. Tebrik ede-
rim! Noel’de evlenme teklifi demek. Bundan daha romantik
ne olabilir?”

Son

Josie

Üç yıl sonra

Bir malzemeyi daha not edip ocağın başına döndüm, biraz taze zencefil ekleyip kabak çorbasını karıştırdım.

“Daha pişmedi mi?” diye sordu Jack. Mutfak tezgâhına oturmuş, heyecanla ocaktaki tencereye bakıyordu.

“Birazdan hazır. Tatmadan önce zencefilin lezzeti çorbaya iyice geçsin istiyorum.”

Jack elinde kaşığıyla hazır bekliyordu. Tariflerimi ilk tadan hep o oluyordu. Alaska’ya özgü malzemelerle hazırladığım tariflerimi paylaştığım blogum büyük bir yükselişe geçmişti ve artık iki yüz elli binden fazla takipçim vardı. Popülerliği bloguma reklam vermek isteyenlerin dikkatini çekmişti.

Palmer ile evlendiğimizde Alaska’nın ücra bir yerinde yaşarken aşçılık diplomamı nasıl kullanabileceğimi merak ediyordum. Angie beni bir yemek blogu açmaya teşvik etti.

İlk yazımda geyik sote tarifimi, av rehberi Jack’in hikâyesini ve yemeğe duyduğu aşkı da anlatarak paylaşmıştım. Bunu yayınlarken pek bir beklentim yoktu. Sonra Angie

bu yazımı sadık takipçileriyle paylaştı. Bu paylaşımı gören başkalarıyla, onlar da başkalarıyla paylaştı ve iş büyüğü bir noktaya vardı. Daha fazla tarif isteyenlerin mesaj yağmuruna tutuldum ve o günden itibaren ulaştığım kitle büyüğü büyüdü.

Blogumun adını *Alaska Tatili: Doğanın Bereketiyle Harika Yemekler Yaratmak Mümkün* koydum. Çok sevdiğim bir konu hakkında yazarak gelir elde etmeyi hiç beklemiyordum. Meşhur bir yemek kanalından bir televizyon programı için benimle irtibata geçtiklerinde şaşkına döndüm ve nutkum tutuldu. Vahşi av hayvanları, yerli balık ve meyve çeşitleri ile oluşturduğum tariflerimin yanı sıra içinde yaşadığımız doğaya ve bu ücra kasabadaki yaşam tarzına dair hikâyelere yer verilecekti. Hayatımdaki tüm parçaların bu şekilde birleştiğine inanmakta zorlanıyordum.

“Ama artık olmuştur, değil mi?” diye soran Jack düşüncelerimi böldü.

“Üç dakika daha,” dedim ona. “Sabret. Çorbanın tadı çok daha güzel olacak. Unutma, güzel şeyler beklemeyi bilenleri bulur.”

“Karnım acıktı.”

“Senin karnın hep aç ki,” diye hatırlattım ona.

Muzipçe sırttı, gözleri ışıldıyordu. “Öyle, bunun için yat kalk dua et. Benim bu yemek aşkım olmasaydı şimdi nelerde olurdun?”

“Doğru.” Jack bu yoldaki her adımımnda beni cesaretlendirmişti. Güzel bir hayattı bu. Angie ile Steve’in küçük kızı Jaden artık üç yaşına girmişti ve onu koruyup kollayan iki abisiyle büyüyordu. Arkadaşım yazarlık kariyerinde hızla ilerliyordu. Ponder’a taşındıktan sonra daha da yakın olmuştuk. Bloglarımı okuyup düzelttilerini yapıyordu; onun yazdığı romanları ise ilk okuyan ben oluyordum.

Tam Jack'ın çorbasını koyacakken bir gün önce bahar tatili için Fairbanks'ten buraya uçan Donna geldi. Jack onunla üç yıl önce Seattle'dan Alaska'ya dönerken tanışmıştı. Dul bir kadın olan Donna, Fairbanks'te öğretmenlik yapıyordu ve Seattle-Tacoma Havaalanı'ndan kalkan uçakta Jack'in yanındaki orta koltukta oturuyordu. Fairbanks'e olan uzun uçuş esnasında Jack kendini çöplük gibi hissediyordu ve tek büyük aşkı olan annemi kaybetmenin yasını sonsuza kadar tutacağına inanıyordu. Donna, Jack'i kalp acısından bahsederken nazikçe dinlemişti. Onu kendi yoluna devam etmesi için cesaretlendirmişti ve birbirlerine iletişim bilgilerini vermişlerdi.

Çok geçmeden Jack, Fairbanks'e uçmak için türlü bahaneler bulmaya başladı ve altı ay sonra Donna ile evlendiler. Donna, Fairbanks'te öğretmenlik yapmaya devam ediyordu ancak okul tatillerini ve yazlarını Ponder'da Jack'le geçiriyordu. Jack kulübede av rehberliği yapmaya devam ediyordu ama sezon dışındaki zamanının tamamını Fairbanks'te Donna'yla geçiriyordu. Bu düzen onlara iyi geldi ve Jack'in mutlu ve huzurlu olduğunu görmek beni memnun etti.

“Seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi Donna, kapıyı kibarca tıklatıp mutfığa girdiğinde.

“Josie çorba yaptı,” dedi ve Donna'nın öpmesi için yanğını uzattı. Şu günlerde sakallarının düzgün bir kesimi olmasında karısının parmağı vardı.

“Tatmak ister misin?” diye sordum. “Bu yaz yetiştirdiğim kabaklardan yaptım.” İnsanların çoğu, Alaska'nın yaz aylarında uzun süren gün ışığı sayesinde bahçelerin muhteşem ve ekstra büyük mahsuller sunan bir bereket yuvası olduğundan bihaberdi. Bir yemek blogu yazarı ve şef olarak bu benim için büyük bir zenginlikti. En popüler blog yazılarımda ikisinde, hem bahçemi hem de kabaklarımın ve diğer sebzelerimin inanılmaz büyüklüğünü gösteren fotoğraflar vardı.

“Bu tarifiñ üzerinde bir süredir oynuyorum ve son olarak...”

“Zencefil ekledin,” diye cümleyi benim yerime tamamladı Donna. “Kapıdan içeri girer girmez kokusu beni karşıladı.”

“Tatmak ister misin? Bolca yaptım.”

Donna bir tabure çekip mutfak tezgâhında Jack’e katıldı.

İki kâse çorba koydum ve yorumlarını not etti, muhtemelen birkaç ekleme daha yapmam gerekecekti. Jack her zamanki gibi nadiren tavsiyede bulunuyordu. Hemen hemen her şeyi yiyordu, bu da onu benim en iyi eleştirmenim yapmıyordu. Yine de en büyük destekçim olduğunu bildiğim için ona fikrini soruyordum. Neyse ki Donna daha seçiciydi de faydalanabileceğim birkaç gözlemde bulunmuştu.

Çorbalarını bitirdikten sonra ikisi kulübelerine doğru yola koyuldu. Donna evlendiklerinden beri Brewsterlarla iyi arkadaş olmuştu. Pansiyonun ailelere sunduğu hizmetlere çocuklar için de bir program eklenmesini önermişti. Jerry ve Marianne duyar duymaz bu fikre bayılmıştı. Birkaç genç ve bekâr üniversite öğrencisi açtıkları pozisyonlara başvurmuştu ve her yaz eğitim programlarını Donna yönetiyordu.

Blog yazarlığının yanı sıra pansiyona şef olarak dönmüş-tüm. Burada hiç beklemediğim özgürlüğü ve neşeyi buldum; Seattle’daki restoranda katlandığım baskılar olmaksızın bir şeyler yaratarak hem kendimi hem de pansiyonda yemek yiyen konukları ve kasaba halkını mutlu etmeyi başardım. Hatta yemeklerim birçok yemek eleştirmeninin dikkatini çekmiş, yazılarında sadece pansiyona ve yemeklerine değil, şirin Ponder kasabasına da yer vermişlerdi. Brewsterların rezervasyonları önümüzdeki iki yıl için dolmuştu, işletmelerini büyütme için ufak kulübeler inşa etmeye başlamışlardı.

Büyüme ve zenginleşme kendini sadece Ponder’da göstermişti. Palmer da kendi başarısını elde etti. Üç yıl evvel

Noel'den önce teslim ettiği Iç Savaş kılıcı, yapımcıların ve koleksiyoncuların dikkatini çekmiş ve kocam başka siparişler de almıştı. Yakın zamanda ulusal bir dergiye röportaj vermiş ve bir televizyon yarışmasına katılarak eve on bin dolarlık bir ödülle dönmüştü. Ailemizi büyütmeyi planladığımız için bu kazancını eve katkıda bulunmak için kullanmıştık.

Annem iyiydi ve mutluydu. Annem ve Craig, Palmer ile nikâhımızın üzerinden bir ay bile geçmeden evlenmişlerdi. Üvey babama alışmıştım ve onu sevmiştim. Nazik, cömert ve akli başında biriydi ve evliliklerine harika şeyler katıyordu. Mutluluktan uçuyorlardı. Craig emekli olmuş sayılırdı, böylece seyahat etmeye zamanları oluyordu. Geçen kış gemiyle Hawaii'den başlayıp Avustralya'ya kadar uzanan bir Güney Pasifik turuna çıkmışlardı. Yakın zamanda onları Güney Amerika'ya götüren ikinci gemi turlarından dönmüşlerdi. Annem beni hiç şaşırtmayıp Peru'dan Alpaka yünü almıştı, sıkı bir örgücüydü.

Öğleden hemen sonra Palmer mutfağa girdi, sıcak yüzü demir ocağında çalışmaktan hâlâ kırmızıydı. "Öğle yemeği hazır mı?" diye sordu. Yüzümü görünce endişelendi. "Bir şey mi oldu, çorbayı mı yaktın?"

"Hayır."

"Harika kokuyor. Ne bu?" diye sordu. Ocağın başına geçip elini tencerenin üzerinde salladı. Öne doğru eğilip gözlerini yumdu ve kokuyu içine çekti.

"Zencefil," dedim.

"Evet, fark ettim," diye beni onaylarken derin bir nefes daha aldı. Gözlerini açtığı anda kaşları çatıldı. "Bir şey mi oldu? Bir şey var da benden saklıyor gibisin. Bu bakışı tanıyorum."

"Donna'dan Fairbanks'ten gelirken getirmesini istediğim hamilelik testlerini hatırlıyor musun?"

Palmer hareketsiz ve sessiz kaldı. “Hatırlıyorum,” dedi usulca.

“Bu sabah birini kullandım.”

“Ve?”

“Hamileyim.”

Bunu bir sessizlik izledi ve bir an için Palmer’ın bu habere sevinmediğinden korktum. Ama bu, attığı çığlıkla kırıışleri sallamasından önceydi. Beni belimden kavrayarak kucaklayıp havaya kaldırdı.

“Palmer, Palmer, indir beni.”

Karşı çıkmakla hata ettim. Bu onu yalnızca daha da cesaretlendirdi. En sonunda bir de baktım ki kanepedeydik ve onun kucağında oturuyordum. Dudakları benimkilere yaklaşırken büyük, kaslı elleri yüzümü çerçevelemişti, beni heyecanlandırma gücünü hâlâ koruyan bir şefkatle beni öptü.

Kollarımı boynuna dolayarak onu öptüm, sonra da başımı omzuna yasladım. “Sevindin mi?”

“Ne yani, anlaşılmıyor mu? Sanırım her şeyden önce şaşırdım. Çok çabuk oldu. Bu işlerin daha uzun sürdüğünü sanıyordum.”

Doğum kontrol haplarını bırakalı kısa bir süre olmuştu ve bu kadar çabuk hamile kaldığıma kendim de şaşırmıştım. “Ben de.”

“Benimle evlenmeyi kabul ettiğin için Tanrı’ya her gün şükrediyorum, Josie. Her gün.”

“Ben de teklifinde ısrarcı olduğun için Tanrı’ya şükrediyorum, Palmer.” Onsuz bir hayat hayal edemiyordum. Angie’nin Ponder’a taşındığında fark ettiği gibi ben de burada kazandıklarımın artık hayatımdan çıkan her şeyden çok daha ağır bastığını görüyordum.

Hayat güzeldi. Hayır, hayat *muhteşemdi*. Mutluluktan uçuyordum. Alaska tatilim hayal ettiğimden çok daha fazlasına dönüşmüştü.